

www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

နဝရတ်ကိုးသွယ်

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

HEIN
ZAW
1983

ချစ်သောချစ်ရင်
 စောနာသန့်သန့်လေးထားပြီး
 အလုပ်လုပ်တဲ့
 အလှအကွက်ကို ပွားပြပါ။
 လူတွေကို
 တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးဖို့
 ကြိုးစားပါ။
 ဒုက္ခရောက်နေသူကို
 အကူအညီပေးပါ။
 ရေနစ်သူကို
 ဝမ်းကွဲထိုးတဲ့
 အပြုအမူကို
 ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။

BURMESE
 CLASSIC
 .COM

တစ်နေ့သို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်ရှိ တံငါသည်များကျက်စားရာ
 ကွင်းကြီးအတွင်း တောင်လေနှင့်အတူ မိုးတဖွဲခွာကျလာ၏။ တောင်
 လေနှင့်မိုးကြောင့် ကွင်းရေသည် လှိုင်းတံပိုးများအသွင်သို့ တဖြည်းဖြည်း
 ကူးပြောင်းသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် တံငါလှေအများစုမှာ မိုးလွှတ်ရာတွင်နားခိုနေကြ
 လေ၏။ ထိုသို့နားခိုရင်း တံငါသည်များမှာ ဆေးငုံသူကဲ့သို့ ဘီဇီသောက်
 သူကသောက်ဖြင့် ဆင်းရဲကျပ်တည်း၊ ပုသော ဘဝတွင်တခဏမျှ ဘဝ
 စည်းစိမ်ယူကြ၏။

တံငါသည်အများစုအနားယူနေစဉ် ဘဝအမောကိုအံ့တုတ်
 လှုပ်ရှားသွားလာနေရသော တံငါလှေကလေးတစ်စင်းရှိ၏။ ထိုတံငါလှေ
 ကလေးသည် မိုးခွဲကျနေသောကွင်းရေထဲတွင် တရိပ်ရိပ်ရွှေ့သွားနေ၏။

စောနာစာပေ

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

တံငါလှေကို ဦးဆောင်လှေသူမှာ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် တံငါ သည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်တစ်ဦးမှာ ၎င်းနှင့် အတူကူညီလှေခတ်ပေးနေလေ၏။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်က လှေဦးတွင်လှေခတ်နေ သောလူကြီးကိုကြည့်၍

“ အဖေ မိုးရွာနေတယ်ဇနာနားပါဦးလား ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တံငါသည်လူကြီးက လှည့်ကြည့်၍

“ နားလို့မဖြစ်ဘူးကွ မိုးရွာနေတာငါတို့အတွက်အခွင့်အရေး ပဲ၊ ဒီအချိန်လေးပဲ ကွင်းထဲကိုအင်စပက်တော်မလာမှာ ဒီသေချင်းဆိုး ကောင် မရှိတုန်းအလုပ်လုပ်ရမှာ ”

ဟု ပြောရင်းအရှေ့မှနေ၍ လှေကိုကျုံး၍လှေခတ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လှေကလေးသည် စေ့အိပ်စုကလေးများရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ တံငါသည်သည် ဗေဒါပင်စုကလေး၌လှေကိုရပ်နား လိုက်ပြီး ပိုက်ချရန်ပြုလုပ်ထားသော ပိုက်လမ်းအတိုင်း လှေကိုဝင် ရောက်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ ပိုက်ခေါင်းကြိုးမှ ဧကလေးမြည်ချီပေါ်ချီဖြစ်နေသဖြင့် တံငါသည်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး သားဖြစ်သူဘက်သို့လှည့်၍

“ ဘုရားသိကြားမလို့ပိုက်ထဲမှာ ငါးတွေများပါစေဗျာ၊ အဖေ တို့အတွက်ဒီနေ့ဟာ ရတောင့်ရဲအခွင့်အရေးကွ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

တံငါသည်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပိုက်ကိုဖော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပိုက်ထဲမှထွက်ပေါ်လာသော ငါးများကိုကြည့်၍ အလွန်ဝမ်း သာသွားပြီး

“ ငါကြင်းတွေ ငါကြင်းတွေကွ နည်းတဲ့ကောင်ကြီးတွေမဟုတ် ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သားဖြစ်သူကဖခင်နှင့်အတူ ပိုက်ကိုကူညီ၍ ဖော်လိုက်ပြီး အားတက်သရောဖြင့်

“ ဟုတ်တယ်အဖေမနည်းဘူး၊ ကျုပ်တို့ပင်ပန်းရုန်းနပ်ပြီပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ တံငါသည်သည် လှေထဲသို့ငါးများထည့်ရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်သားဖြစ်သူအား

“ မြန်မြန်လုပ်ငါ့သား၊ ဟိုခွေးမသားအင်စပတ်တော်ကောင် ရောက်လာရင် အဖေတို့ပိုက်ကလေးတွေ သိမ်းခံရပြီးအမှုဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သားဖြစ်သူသည် ပိုက်ထဲမှငါးများကို ကောက်၍ပိုက်ကို ဖော်လိုက်၏။ ဖခင်တံငါသည်သည် လှေဝမ်းထဲမှ ငါးများကိုကြည့်၍

“ ငါကြင်းကြီးတွေမနည်းပါလားကွ၊ ဒီလိုမှန်းဆိုရင် ပိုက် နှစ်ထည်လောက် ဖော်လိုက်ပါတယ်ကွ၊ ဒေါ်ပြားကြီးဆိုမှာ ငါး ပြန်ရောင်းမယ်ဆိုရင် ပိုက်ငှားလို့ရတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်ပြားကြီးသည် သူတို့ရွာရှိငွေကြေးအသင့်အတင့်ပြေလည်သော ငွေစိမ်းသည်မကြီးဖြစ်၏။

“ဒေါ်ပြားကြီးဆီက အဖေပိုက်ငှားလို့ရလည်း အဖေ့ရဲ့ငွေတွေကို ဈေးအများကြီးနှိမ်ပြီး ဝယ်မှာသေချာတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်သားအဖနှစ်ယောက်သည် ရေထဲမှပိုက်ကို ဖော်ပြီး သဖြင့် လှေကိုလှော်ခတ်ပြီးထွက်ခဲ့လေ၏။ တံငါသည်လူကြီးသည် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ပိုက်ချနိုင်သဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေလေ၏။

ယနေ့ပိုက်အတွင်းဝယ် ဖမ်းမိသော ငွေကြေးကြီးများကို ငွေစိမ်းသည် ဒေါ်ပြားကြီးဆီမှာသွင်းရမည်။

ငွေပိုငွေလျှံကလေးများရလာလျှင် သားဖြစ်သူအတွက် လုံချည်တစ်ထည်နှင့် သူ၏မိန်းမ ရောဂါသည်အတွက် ဆေးကလေးတစ်ရုံ ဖော်ရမည်။

တံငါသည်၏ လှေကလေးသည် ရွာကမ်းဦးထိပ်တွင်ရှိသော တဲအိမ်ကလေးသို့ ထိုးဆိုက်လေ၏။

တဲအိမ်ကလေးသို့ရောက်လျှင် တံငါသည်လူကြီး၏မယား ဒေါ်တင်ရီသည် နွမ်းလှသောအမူအရာဖြင့် တံငါသို့ထလာပြီး တံငါသည် သားအဖကို ကြည့်၍

“အမလေး... ကျွန်မက ရှင်တို့ပြန်မရောက်သေးလို့ ခိုးရိမ်နေတာရှင်၊ အင်စပက်တော်ရဲ့လှေကွင်းထဲကို မလာပါစေနဲ့လို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ တံငါသည်က တဲအိမ်ကလေး၌ ရေစက်လက်ဖြင့် ဝင်ထိုင်၍

“တစ်မနက်လုံး မိုးအေးနေတော့ ကိုရွှေအင်စပက်တော် ကွင်းထဲကို ဆင်းမလာတော့ဘူး၊ ငါတို့လို ကျောမဲ့တံငါသည်တွေကတော့ မိုးရွာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တံငါသည်၏မယား ဒေါ်တင်ရီက သားဖြစ်သူဘက်လှည့်၍ သီတံတွင်ထိုးထားသော ငွေကြေးများကို ကမ်းပေး၍

“ဒေါ်ပြားကြီးဆီမှာ သွားသွင်းလိုက် သား၊ ဒေါ်ပြားကြီးကို ပြောလိုက်၊ အရင်က အကြွေးတစ်ဝက်ကိုနှိမ်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို မနှိမ်ပါနဲ့ဦးလို့၊ ဆန်ဝယ်စရာရှိလို့ပါလို့၊ သေသေချာချာ ပြောနော်”

ဟု မှာကြားလေ၏။

တံငါသည်၏သားသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏အမှာစကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

ဒေါ်ပြားကြီးသည် ရုပ်ဆိုးသလောက် အပြောအဆိုကြမ်းတမ်း၏။ ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်လျှင် ‘မည်သည့်မျက်နှာကိုမျှ မထောက်တံ့ပြောဆိုတတ်၏။

၁၆ မင်းမြတ်သူရ

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်ပြားကြီးနှင့် ပိုက်ဆံစကားပြောရန် စိုးရွံ့၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိခင်၏ခိုင်းစေချက်ကို မလွန်ဆန်သဖြင့် ဒေါ်ပြားကြီး
ထံသို့ ရင်လေးစွာ ထွက်ခဲ့၏။

ဒေါ်ပြားကြီး၏အိမ်သည် ရွာလယ်၌ သွပ်မိုးပျဉ်ကာပြီး ခမ်းခမ်း
နားနား ရှိနေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို
စွာ၍ ခြေချိတ်ထိုင်နေသော ဒေါ်ပြားကြီးကို တွေ့ရ၏။

ဒေါ်ပြားကြီးက တံငါသည်၏သားကို မြင်သောအခါ

“ဟဲ့... ဝေဆာ၊ လက်ထဲမှာ ငါးကြင်းတွေနဲ့ပါလား၊ လာ...
လာ... နင့်အဖေ ရင်မောင်ဆီမှာ ငါ့အကြွေးတွေများနေတာနဲ့ အတော်ပါ
အကုန်နှိမ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဝေဆာဆိုသော လူငယ်က စိတ်လှုပ်ရှား
သွားပြီး မိခင်၏စကားကို သတိရကာ

“အကုန်လုံးတော့ မနှိမ်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ တစ်ဝက်ပဲနှိမ်ပါ၊ ကျုပ်တို့မှာ
ဆန်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ လူငယ်၏စကားကြောင့် ဒေါ်ပြား
ကြီး၏မျက်နှာမဲ့သွားပြီး

“ဟဲ့... နင်တို့ယူတဲ့ပိုက်ဆံက တတိတနဲ့ အတော်များနေပြီ
ဟဲ့၊ မနှိမ်လို့မရဘူး၊ ဒီငါးတွေ အကုန်နှိမ်ရင်တောင် အကြွေးမကျေသေး
ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် နင့်အဖေရင်မောင်ကို လွှတ်လိုက်၊ တကတည်းတော်၊
ကြွေးယူတုန်းကယူပြီး ငါးသွင်းကာနီးတော့ လက်ခက်ချင်တယ်။

ဒါကြောင့် နင်တို့နဲ့ မဆက်ဆံချင်တာ”

ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလေ၏။ ဝေဆာသည် ငါးစိမ်း
သည်ပီပီ အပြောအဆို ရိုင်းရိုင်းလှသော ဒေါ်ပြားကြီးကို ကြည့်၍ အံ့ကို
ကြိတ်လိုက်ပြီး

“တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပဲဗျာ၊ ဒီလောက်ရင့်သီးစရာ
မလိုပါဘူး၊ အကုန်လုံးနှိမ်လိုက်လည်းရတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆန်မဝယ်ဘဲ
အငတ်ခံလိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်ပြားကြီးသည် မျက်စောင်းထိုးလိုက်
ပြီး

“အောင်မယ်... ရင်မောင်သားက အလာကြီးပါလား၊
ဟဲ့ကောင်လေး... တစ်ရွာတည်းသားချင်း မရင့်သီးဘဲ ရှေ့ပြည်အေး
တရားဟောနေရင် ငါထစင်းငတ်သေတာကြာပြီဟဲ့၊ နင်တို့တွေက
ရင့်သီးမှ တော်ကာကြမယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ ဝေဆာသည် လောဘကြီးသည်
ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ပြားကြီးကို ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ အိမ်သို့သာပြန်လာခဲ့
၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိခင်ဖြစ်သူက ဒေါ်ပြားကြီး၏
အပြုအမူကို ကြားရလျှင် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“မပြားကြီးကတော့ ပိုက်ဆံနဲ့ပတ်သက်လာရင် တစ်ရွာတည်း
သားတွေ ဘာတွေနားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ အတော် အကျင့်ယုတ်တဲ့

မိန်းမကြီး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အမေက သူ့အကျင့်ကိုသိလို့ ငါ့မြစ်ချင်းလေး နည်းနည်းချန်ထားခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောရင်း ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုရင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကဲ... တော်ပဲ ဦးပွဲကြီးဆီသွားလိုက်၊ ငါ့မြစ်ချင်းလေးရောင်းရင်တော့ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး နည်းနည်းရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရင်မောင်သည် သီတံတွင် ထိုးသီထားသော ငါးမြစ်ချင်းများကို ကြည့်လိုက်ပြီး တောက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... မပြားကြီးလုပ်တာနဲ့ ငါ့သားကို ပုဆိုးအသစ်ကလေး ဝယ်ပေးဖို့လုပ်တာ ပျက်သွားပြီ ”

“ မင်းအတွက် ဆေးတစ်ဖုံမော်ဖို့တောင် လောက်ပိုမလား မသိဘူး ”

ဟု မကျေမချမ်း ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်အတွက် လုံချည်မလိုပါဘူး အဖေရယ်၊ အမေ့အတွက် ဆေးတစ်ဖုံသာ ရအောင်ကြိုးစားလိုက်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ တံငါသည် ကိုရင်မောင်သည် သားဖြစ်သူကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ငါးမြစ်ချင်းများကိုသာယူ၍ တံအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

မိခင် ဒေါ်တင်ရီက တံငါသည်၏နောက်ကျောကို ကြည့်၍ စိတ်မချဟန်ဖြင့်

“ ကိုခေါင်းကြီးဆိုင် ဝင်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ရှင်တို့က အပေါင်းအသင်းစုံရင် စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၍ ကိုရင်မောင်သည် ဒေါ်တင်ရီ၏စကားကို မကြားဟန်ပြုကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မယားဖြစ်သူသည် မိမိထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသဖြင့် အရာရာ ဆရာလုပ်ချင်သည်ဟု ကိုရင်မောင်ထင်မြင်၏။

သူတို့ တံငါသည် အပေါင်းအသင်းများစုံလျှင် ကိုခေါင်းကြီးဆိုင် မီးတောက်အရက်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ သောက်လိုက်ချင်သေး၏။

ကိုခေါင်းကြီးသည် သူတို့လို လက်မခက်တတ်သော တံငါသည်များကို အရက်အကြွေးရောင်းဖို့ ဝန်မလေးချေ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုခေါင်းကြီးအား မီးတောက်အရက်အတွက် ပိုက်ဆံပေးစရာမလို။

သူတို့ဖမ်းလိုရသော ငါးကလေးနည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်လျှင် ပြီး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုခေါင်းကြီး၏ဆိုသည့် သူတို့လို နင်းပြား တံငါသည်လေးများ စုရုံးနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

၁၁၁၁

မနှစ်က စီးပွားရေးမကောင်း၍ ဝမ်းစာစပါး မလျှောင့်နိုင်သောကြောင့် သူတို့ သည်နှစ် အလွန်ဒုက္ခရောက်၏။ မနှစ်က မိမိတို့ပိုင်သည့် ပိုက်စုတ်ကလေးနှစ်ထည်ကို အင်စပက်တော်ကသိမ်း၍ သက်သေခံအဖြစ် ရုံးတင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆုံးရှုံးခံရသည်သာမက ဒဏ်ငွေကိုပါ အရိုက်ခံရသဖြင့် အကြွေးတင်ခဲ့ရ၏။ ယခုနှစ်လည်း သူတို့အတွက် လုပ်စားစရာကွင်းမရှိ။

မိမိတို့မျက်စိရှေ့တွင် ရေဖွေးဖွေးရှိနေသော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသော်လည်း ငါးဖမ်းခွင့်မရှိ။ တံငါသည် ငါးဖမ်းခွင့်မရှိလျှင် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမည်နည်း။

ထို့သို့ တံငါသည်မိသားစုအတွက် စီးပွားရေးကျပ်တည်းလှသည့် အချိန်မှ ဒေါ်တင်ရီ၏ရောဂါမှာ ပိုမိုသည်းလာ၏။

တစ်ဖက်ရွာရှိ ဆေးဆရာကြီးဦးလောဘမှာ ငွေအလွန်မက်သူ ဖြစ်သဖြင့် ပိုက်ဆံအကျေမရဘဲ ဆေးမပေးချေ။ ဦးလောဘသည် ငွေသာရလို့ကတော့ ငရဲမင်းကြီးကိုပင် ဆေးလိုက်ကုမည့်သူဟု နာမည်သတင်းကြီး၏။

တံငါသည် ကိုရင်မောင်သည် အမောဖောက်နေသော ဇနီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ မည်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိသဖြင့် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်ပုံချနေမိ၏။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကွင်းထဲတွင် ငါးဖမ်းသူများ ပေါများလှသဖြင့် အင်စပက်တော်၏လောင်းလှေသည် နေ့စဉ် ကွင်းထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာနေ၏။

အင်စပက်တော်၏ လောင်းလှေရှိလျက် မည်သည်တံငါသည် သူရဲကောင်းက ကွင်းထဲဆင်း၍ ငါးဖမ်းဝံ့မည်နည်း။ ဝေဆာသည် အမောဖောက်နေသော မိခင်၏နိမ့်တုံမြင့်တုံ ရင်ဘတ်ကို ကြည့်ပြီးအံ့ကို ကြိတ်ကာ

“အဖေ... ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ အမေ့ကို ကြည့်နေကြမှာလား၊ အမေ့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကိုရင်မောင်သည် သားဖြစ်သူငါးဖမ်းခွင့်ကြောင့် လက်သီးဆုပ်၍

“ ဦးလောဘာရဲဆေးတစ်ဖုံလောက် သောက်လိုက်ရင်တော့ မင်းအမေ သက်သာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ကွာ၊ ကွင်းထဲဆင်းပြီး အစွဲစွဲပိုက်ချ ဖို့ပြင်တော့လည်း ဆွေးမသား အင်စပက်တော်က နေ့စဉ် ကွင်းထဲရောက် နေတယ်၊ ကွင်းထဲမှာ ကျွဲချိုသံတွေ ငါ့သားကြားတယ်မဟုတ်လား ”

ဟု မချီတင်ကဲဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျွဲချိုသံသည် သူတို့ ဘဝတူတံငါသည်များ၏ အင်စပက်တော်လာကြောင်း အချက်ပေးသံ ဖြစ်၏။

တံငါသည်များအတွက် ကျွဲချိုသံသည် အမင်္ဂလာသံပင် ဖြစ်၏။ ကျွဲချိုသံကြားသည်နှင့် ကွင်းထဲတွင် ချထားသော ပိုက်ကို အမြန်ဖော် ၍ ရွာသို့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လျှော့ခတ်ပြေးရ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ပိုမိုခံပြင်းလာပြီး လျှင်

“ နေပါဦး အဖေရယ်... အင်စပက်တော်ဆိုတဲ့လူကြီးကို ကျုပ် တို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုရင်မောင်က မျက်နှာ ကို ရှုံ့မဲ့၍

“ အင်စပက်တော်ကို အဖေတို့ပိုက်သမားတွေ ကွန်သမားတွေ သာမကဘူး၊ အင်းသားကြီးတွေတောင် ကြောက်ရတယ်၊ သူ့ကို နယ်ချဲ့အစိုးရက တံငါသည်တွေကို အနိုင်ကျင့်လိုရအောင် အခွင့် အာဏာတွေ အပြည့်ပေးထားတာကိုးကွ၊ အင်စပက်တော်ကို ငွေထိုး

နိုင်တဲ့ကောင်ကတော့ ဒီကောင်ကြီးကွင်းဆင်းမဲ့နေ့ကို ကြိုသိပြီး ပိုက်မချ ဘဲ ရှောင်နေနိုင်တယ်၊ ငွေမထိုးနိုင်တဲ့အဖေတို့လို တံငါသည် ကျောမွဲ တွေကိုတော့ တောက လက်ပမ်းစေတွေအကူအညီနဲ့ တိတ်တိတ်လေး ကွင်းဆင်းပြီး မမ်းတော့တာပဲ၊ အင်စပက်တော် မမ်းမိရင် ပိုက်ကိုသိမ်း ပြီး လူကိုဖမ်းတယ်၊ ရုံးရောက်တော့ ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ရင် ထောင် တန်းချတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာက အံ့ကို ကြိတ်၍

“ သူတို့က ဒီလိုလုပ်တော့ ကျုပ်တို့လို တံငါသည်တွေ ဘယ်မှာ များ ငါးရှာရမှာလဲ၊ ငါးဖမ်းတဲ့ကွင်းတွေကို အင်းနယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပြီး အစိုးရက ၆ လ ပိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ ၆ လကိုတော့ ပိုက်ဆံအများကြီးပေး ပြီး လေလံဆွဲနိုင်တဲ့ အင်းသားကြီးတွေက ပိုင်ပြန်တယ်၊ အင်းသားကြီး တွေကလည်း တံငါသည်ကျောမွဲတွေကို မညှာတာဘူး၊ အင်းကို သူတို့ ပိုင်တဲ့အချိန်မှာ လောဘာဇာကပ်ပြီး လူမိုက်အားကိုးနဲ့ ကံငါသည်တွေ ကို နှိပ်စက်ပြန်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့တံငါသည်တွေ မွဲပြီးရင်းမဲ့ပေါ့ဗျာ ”

ဟု မချီတင်ကဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ နယ်ချဲ့အစိုးရရဲ့ မတရားဖိနှိပ်ထားတဲ့ ဥပဒေတွေကြောင့် အဖေတို့ ဆင်းရဲကွင်းနက်နေကြတာကွ၊ အဖေတို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ် ရေးရရင် တံငါသည်တွေ ကြီးပွားလိမ့်မယ်ပြောတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သားဖြစ်သူက အမောဖောက်နေသော ဖခင်ကို

လှမ်းကြည့်၍ စိုးရိမ်သောကြီးလာပြီးလျှင်

“ လွတ်လပ်ရေးရပြီး တံငါသည်တွေ ကြီးပွားတာကနောက်၊ လောလောဆယ် ဆေးတစ်ဖုံလောက်မှ မဖော်နိုင်ရင် အမေဒုက္ခရောက် လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ကိုရင်မောင်သည် ဇနီးဖြစ်သူ၏အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး မချီတင်ကဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ မတင်လှ... နေသာရဲ့လားဟင်၊ ကျုပ် ဆေးဆရာကြီး ဦးလောဘဆီမှာ ဆေးတစ်ဖုံလောက် ဖော်ပေးမယ်၊ ခဏစောင့်နော် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်တင်ရီသည် အမောဖောက်နေရာ မှ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ဖော်မှာလဲ ကိုရင်မောင်ရယ်... ကျုပ်ရောဂါ က ဦးလောဘရဲ့ဆေးတစ်ဖုံလောက် သောက်ရရင် သက်သာမှာပါ ”

ဟု နှမ်းချသောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ကိုရင်မောင်သည် မယား၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားပြီး

“ ပိုက်ဆံရအောင်ရှာပြီး ဆေးဖော်မှာပေါ့မတင်လှရယ်၊ ဒီနေ့ အင်စပက်တော် လာမယ်မထင်ပါဘူး၊ အရင်နေ့တွေတုန်းက ဒီကောင် ကြီး နေ့စဉ် အင်းထဲကိုလာနေတာပဲ၊ ဒီနေ့ မလာတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ အဆင်ပြေမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်တယ်အမေ၊ သားတို့ စောစောလေး ပိုက်သွားချလိုက်

မယ်၊ ညနေဆိုရင် ပိုက်သွားဖော်ပြီး ငါတွေအများကြီးရမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ အမောဖောက်နေသော ဒေါ်တင်ရီကမူ ပိုက်ချ ရန် အားတက်သရောမရှိလှဘဲ လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်

“ ပိုက်သွားချဖို့က အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်၊ တော်ကြာ အင်စပက်တော်ရဲ့လောင်းလှေနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် ပိုက်သိမ်းပြီး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူမ၏စကားကြောင့် ကိုရင်မောင်နှင့် ဝေဆာ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး အင်းထဲသို့ဆင်းလျှင် အန္တရာယ်များမည်ကို သိ၏။

သို့သော် အမောဖောက်ပြီး အသက်ကို ခဲရာခဲဆစ် ရှုနေသူ တစ်ဦးကို သူတို့ မည်သည့်သတ္တိဖြင့် ကြည့်နေရပါမည်နည်း။ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် လုပ်စရာတစ်လမ်းသာ ရှိ၏။

ထိုလမ်းမှာ အရဲစွန့်ပြီး အင်းထဲသို့ဆင်းရန်ဖြစ်၏။ အင်းထဲ၌ ပိုက်ချပြီး ဒေါ်တင်ရီအတွက် ဆေးတစ်ဖုံဖော်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ပိုက်စုတ်ကလေးကိုပိုက်၍ တဲအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

ထို့နောက် လှေစုတ်ကလေးကို တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်ပြီး ကွင်းထဲ သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့သော်လည်း မျက်စိက အင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို မပြတ်တန်း ကြည့်ရှုနေကြ၏။

သူတို့အတွက် အင်စပက်တော်၏လှေကိုသာမက ဘဝတူလှေ လက်ထောက်ချလိုသော သစ္စာဖောက်တံငါသည်များကိုလည်း

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ကြောက်ရသေး၏။

ယနေ့နံနက်တွင်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မိုးဖွဲ့စွဲ ရွာသွန်းနေ၏။ ကိုရင်မောင်က လှေကိုလှော်ခတ်ရင်း ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်၍

“ ကောင်းကင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်နေ့ကုန် မိုးမပြတ်ဘဲ ရွာမဲ့ပုံပဲ ဒါဆိုရင်တော့ ကံကြမ္မာက ငါတို့ဘက်မှာ ရှိနေပြီကွ။ ခွေးမသား... အင်စပက်တော် မိုးအေးအေးမှာ ကွေးနေပါစေကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုရင်မောင်တို့သည် ပိုက်ပင်များရှိရာနေရာတွင် လှေကိုရပ်လေ၏။ ပြီးနောက် ပိုက်ပင်အချို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ပိုက်ချ ရန် ပိုက်လမ်းတစ်ခု ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုသို့ ပိုက်လမ်းပြုလုပ်ပြီးနောက် သားအဖနှစ်ယောက်သည် ပိုက်စုတ်ကလေးကို ချလေ၏။

ပိုက်စုတ်ကလေး၌ ဖော့များတပ်ထားသောကြောင့် ပိုက်တစ်ခုလုံး ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားခြင်းမရှိချေ။ ပိုက်၏အောက်ပိုင်းသာ ရေထဲသို့မြုပ်ပြီး အပေါ်ပိုင်းမှာ ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေ၏။

ထိုသို့သော အနေအထားနှင့် ပိုက်ချထားသောကြောင့် ရေထဲရှိ ငါးများသည် ပိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုးဝင်လေတော့၏။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ပိုက်ချပြီးသောအခါ လှေစုတ်ကလေးကို အမြန်လှော်ခတ်၍ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။ သူတို့

ဝေတနာစာပေ

နတ်ရတ်ကိုသွယ် ၂၇

သားအဖ၏ တံဆိပ်စုတ်ကလေးသို့ရောက်လျှင် ဒေါ်တင်ရီမှာ ဖျာစုတ်ကလေးပေါ်၌ မှိန်း၍နေလေ၏။

သူမ၏ဝေဒနာ သက်သာလျော့ပါးသေးဟန် မရှိချေ။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်က အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပိုက်ချထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ညနေခင်း ပိုက်သွားဖော်ပြီး ဆေးတစ်ဖုံဖော်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အားတက်သရော ပြောလေ၏။

ဒေါ်တင်ရီမှာမူ အမောဖောက်နေသောကြောင့် လင်နှင့်သားကို စကားမပြောနိုင်ဘဲ အသက်ကိုသာ အမောတကော ရှူနေလေ၏။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ဆန်အိုးထဲရှိ ဖင်ကပ်နေသော ဆန်တစ်ဆုပ်ကို ခပ်၍ ဒေါ်တင်ရီအတွက် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရန် ပြင်၏။

ဆန်ပြုတ်ထဲသို့ မည်သည့်အဆာပလာမှ မခပ်နိုင်ဘဲ ဆားအနည်းငယ်ကိုသာ ခပ်နိုင်၏။ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရင်း သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ဝိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မနက်စာ မစားရသေးချေ။ ဒေါ်တင်ရီအတွက် တစ်ခွက်တည်းသာရှိသောဆန်ပြုတ်ကို ကျွေးရန်ပြင်သောအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်တင်ရီက

“ ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်လည်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ”

ဟု မချီတင်ကဲ အမူအရာနှင့် မေးလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်မရှိကြောင်း ဒေါ်ထင်ရီ အသိဆုံးပင် ဖြစ်၏။
ကိုရင်မောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တို့အတွက် အရေးကြီးပါဘူး မတင်လှရယ်... ပိုက်ချ
သွားရင်း ရွာလယ်က အကြော်ဆိုင်မှာ အကြွေးဝင်စားခဲ့တယ် ”
ဟု မုသားပြောလိုက်လေ၏။

ဝေဆာကလည်း ဖခင်၏စကားကို ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။
သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး လိမ်ညာနေကြောင်း ဒေါ်တင်ရီသိ၏။

ဒေါ်တင်ရီသည် ဆန်ပြုတ်ကို ဆက်၍ မသောက်ရက်တော့ဘဲ
ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်သည် ညနေ
မစောင်းမီ ပိုက်ဖော်ရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ပိုက်ဖော်ပြီး ငါးရောင်းလို့ရမှ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက်
မနက်စာနှင့် ညစာကို ပေါင်း၍ စားရပေတော့မည်။ တံငါသည် သားအဖ
သည် လှေစုတ်ကလေးကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်လှော်ပြီး ကွင်းထဲသို့
ထွက်ခဲ့၏။

တံငါသည်များသည် မနက်ပိုင်းပိုက်ချပြီး ညနေပိုင်း ပိုက်ဖော်
တတ်သဖြင့် အင်စပက်တော်လူယုတ်မာသည် ထိုအချိန်ကိုစောင့်၍
ဖမ်းဆီးတတ်၏။

ဤရက်ပိုင်းအတွင်း အင်စပက်တာသည် ကွင်းထဲသို့ ဆင်း
တတ်သဖြင့် ဘဝတူတံငါသည်များ ပိုက်မချဝံ့ဘဲရှိကြ၏။ တံငါသည်
သားအဖသည် ပိုက်ပင်များရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ပိုက်လမ်းအတိုင်း

ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုအခါ သူတို့ချထားသောပိုက်မှ ဖော့ကလေးကိုကြည့်၍
သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ပိုက်တွင်တပ်ဆင်ထား
သော ဖော့ကလေးသည် ရေထဲသို့ မြုပ်ချီပေါ်ချီ ဖြစ်နေ၍ ငါးများမိနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်စားမိကြ၏။

ကိုရင်မောင်က ပိုက်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

“ ဘုရားသိကြားမလို့ ငါးကြီးတွေ များများရပါစေချာ ”

ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။ ဝေဆာသည် ဖခင်ဖြစ်သူကို ကူညီ၍
ပိုက်ကိုဖော်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ ဝေဆာသည် ပိုက်ထဲရှိ ငါးများကို စိတ်
လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ငါးပြေမတွေအဖေ ငါးကြင်းတွေ မပါဘူး၊ ငါးကြင်းတွေ၊ ငါးရဲ့
တွေပါရင် သိပ်ကောင်းမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုရင်မောင်က ပိုက်ထဲက ငါးများကိုကြည့်
၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ ငါတို့ကွင်းက ငါးအတိုးနည်းတယ်ကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအဖေ
အတွက်တော့ ဆေးတစ်ဖုံလောက် ဖော်နိုင်ပါတယ်ကွာ ”

ဟု ပြောရင်း ငါးပြေများကို ပိုက်ထဲမှ ဖြုတ်လေ၏။ ဝေဆာက
လည်း ဖခင်နှင့်အတူ ငါးပြေများကို ဖြုတ်လေ၏။ ကိုရင်မောင်က
ဝေဆာဘက်သို့လှည့်၍

“ ဆူးတောင်တွေကို သတိထားနော် သား၊ ငါးပြေမက ဆူး

တောင်နဲ့လည်း တွတ်တတ်တလဲ၊ ပါးဟပ်နဲ့ငြိရင်လည်း သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်တတ်တယ် ”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် ငါးပြေများကို သတိထား၍ ပိုက်ထဲမှဖြုတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏အနောက်မှ

“ ငါးသူခိုးတွေ... မပြေးနဲ့... ”

ဟူသော အသံကိုကြားရသဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်၏လောင်းလှေကို တွေ့ရသဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ အင်စပက်တော်လာပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဝေဆာက ဖခင်လက်ထဲမှ ပိုက်ကိုယူ၍

“ ပြေးကြမယ် အဖေ ”

ဟု ဆိုကာ လှော်တက်ကို ကောက်ကိုင်၍ လှော်ခတ်ရန် ကြိုးစား၏။ ကိုရင်မောင်မှာ ထိတ်လန့်လွန်းသောကြောင့် အင်စပက်တော်၏ လောင်းလှေကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေလေ၏။

ဝေဆာက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော ကိုရင်မောင်ကို ကြည့်၍ အားမလို အားမရဟန်ဖြင့်

“ အဖေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လှော်တက်ကိုယူပြီး လှော်လေ ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ အင်စပက်တော်က လောင်းလှေပေါ်မှ နေ၍ သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး

“ ဟေ့ကောင်တွေ... မပြေးနဲ့နော်... ပစ်လိုက်မယ် ”

ဟု သတိပေးလေ၏။ ဝေဆာသည် အင်စပက်တော်၏စကားကို မကြားဟန်ဖြင့် လှော်ခတ်ရန် ကြိုးစား၏။

ကိုရင်မောင်ကမူ အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်သဖြင့် တွက်ပြေးရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ အင်စပက်တော်၏ ၃ ယောက်လှော် လောင်းလှေက လွတ်အောင် ပြေးလွှားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ပြင် အင်စပက်တော်၏လက်မှ သေနတ်ကိုလည်း ကြောက်ရသေး၏။ အစိုးရပိုင် အင်းထဲတွင် ငါးခိုးဖမ်းသူများကို သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးရန် အခွင့်အာဏာသည် အင်စပက်တော်၌ အပြည့်အဝရှိ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ သူတို့ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ကို ကြိတ်၍ မချီတင်က အမူအရာဖြင့်

“ အမေ့အတွက် ဆေးတစ်ဖုံတော့ သွားပါပြီဗျာ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ ကိုရင်မောင်သည် ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားမှ ရင်နှင့်ကြေကွဲသွားလေ၏။

ဝေဆာသည် မိခင်အတွက် ဆေးမဖော်နိုင်တော့သဖြင့် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး အင်စပက်တော်လောင်းလှေပေါ်မှ လူများကို ဒေါသ

ဝေတာနာစာပေ

တကြီး ကြည့်၍

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ၊ ဒီကွင်းမှာ ငါးဖမ်းခွင့်မရရင် ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲသားတံငါသည်တွေ ဘယ်မှာသွားပြီး ငါးဖမ်းရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ တံငါသည်တွေ ငါးဖမ်းရရင် ငတ်သေကြရုံပဲရှိစော့တာပေါ့၊ အခုလည်း ကျုပ်တို့ငတ်လွန်းလို့ ငါးခိုးဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အဖေ အတွက် ဆေးဖော်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုလွန်းလို့ ငါးထွက်ဖမ်းတာ၊ ခင်ဗျားတို့ မတရားဘူး၊ ဟောဒီရေပြင်ကြီးကို တစ်နှစ်မှာ ၆ လလောက် အစိုးရက ပိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ ၆ လကို ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ အင်းသားကြီးတွေက ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့နင်းပြားတွေ ဘယ်အချိန်မှာ သွားလုပ်စားရမှာ လဲ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်သည် ရင်နှင့်ကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေသော ဝေဆာကိုကြည့်၍ အံ့သြသွားပြီး

“ဒီကောင်လေးကအလားကြီးပါလား၊ မင်းတို့တံငါသည်တွေကို တစ်နှစ်မှာ ၆ လ လုပ်စားခွင့်ပေးထားသားပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ လုပ်စားကြပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ အစိုးရပိုင်တဲ့အချိန်မှာ အင်းထဲကို ငါးဝင်ဖမ်းသလဲ၊ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်လို့မရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်၏စကားကြောင့် ဝေဆာက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား... ဟား... ဟား... ဥပဒေဟုတ်လား၊ ဒီဥပဒေက

စေတနာစာပေ

ဘယ်လောက်များ တရားမျှတမှုရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့လို ဆင်းရဲသားတံငါသည်တွေကို ဒုက္ခရောက်ဆဲထက်ရောက်အောင် နယ်ချဲ့အစိုးရက ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ ဥပဒေကို ကျုပ်တို့မလိုက်နာနိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် အင်စပက်တော်နှင့် နောက်လိုက်များသည် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ အင်စပက်တော်က ဝေဆာကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ မျက်နှာဖြူ သခင်ကြီးတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့စကားပြောတာ သူပုန်ထချင်လို့လား ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ကိုရင်မောင်က သားဖြစ်သူ ဘက်သို့ လှည့်၍ လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

သို့သော် ဝေဆာမှာ မိခင်အတွက် ရတက်ပွေ့ပြီး စိတ်ဓာတ် ပေါက်ကွဲနေသဖြင့်

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့က ဘာကိုမှမကြောက်တော့ဘူး၊ သေမထူး နေမထူးတွေဗျ၊ နယ်ချဲ့အစိုးရရဲ့ မတရားဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကြောင့် ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲတွင်းနက်ရတာ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် အင်စပက်တော်သည် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားပြီး

“တောက်... တံငါသည်ပါးစပ်က နတ်စကားထွက်နေတယ်၊ ဒီကောင် ပြောလေကလေပါလား၊ အင်းထဲမှာ ငါးခိုးဖမ်းတဲ့အမှုသာမက ဘူး အစိုးရကို ဆန့်ကျင်မှုနဲ့ထောင်ထဲရောက်သွားမယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ

စေတနာစာပေ

ဒီကောင်တွေရဲ့ ပိုက်တွေရော ငါးတွေကိုပါသိမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်၏နောက်လိုက်များသည် တံငါသည် သားအဖ၏ပိုက်ကိုသာမက ငါးများကိုပါ သိမ်းလေတော့၏။ တံငါသည် သားအဖသည် အင်စပက်တော်၏အပြုအမူကို မီးထွက်လှမတတ် ဖြစ်နေ သော မျက်လုံးများနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့သားအဖ၏ မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်များ ပျက်ပြယ်ရ လေပြီ။ ဝေဆာသည် အမောဖောက်နေသော မိခင်အတွက် ဆေးတစ်ဖုံ ဖော်မည် အရေးကို တွေး၍ ရင်နှင့်ကြေကွဲနေမိ၏။

ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာသော မိခင်ကြီးအတွက် သူတို့သား အဖ မည်သို့မျှ လုပ်ကိုင်မပေးနိုင်တော့ချေ။

အင်စပက်တော်နှင့်နောက်လိုက်များသည် တံငါသည်သားအဖ ကို ရွာဆီသို့ ဦးတည်ခေါ်သွား၏။ ကိုရင်မောင်သည် ပိုက်သိမ်း၊ ငါးသိမ်း ပြီး တရားစွဲခံရမည့်အရေးကို တွေး၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် လောလောဆယ် သူကြီး၏ အာမခံချက်လိုအပ်၏။ ထိုအရေးကိုတွေး၍ ကိုရင်မောင်သည် ရင်ထိတ် သွားရပြန်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကြီးဦးသူတော်သည် ရွာထဲရှိ ဆင်းရဲသားနှင့်ပြားများအပေါ် မတော်မတရားလုပ်လွန်းသဖြင့် မိမိနှင့် မကြာခဏ အတိုက်အခံဖြစ်ဖူး၏။

သူကြီးဦးသူတော်က ကိုရင်မောင်အား ရွာသားများကို မြှောက် ပင့်ပေးသူဟု ယူဆထား၏။ ယခု မိမိတို့သားအဖကို အာမခံမပေးလျှင် အခက်တွေ့ပေတော့မည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်က တံငါသည်သားအဖ အား သူကြီးအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သူကြီးအိမ်သို့ရောက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အား လိပ်စာများ တိတိကျကျ ရေးမှတ်ပြီးနောက် အင်စပက်တော်က

“ မင်းတို့ကို ရုံးတင်တရားဖွဲ့ပြီး တရားဆိုင်ရမဲ့နေမှာ ထွက်မပြေး ပါဘူးဆိုတဲ့ အာမခံချက်ကို သူကြီးမင်းဆီမှာတောင်းပါ။ သူကြီးက အာမခံရင်တော့ မင်းတို့ကို မဖမ်းဘဲထားခဲ့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရင်မောင်သည် သူကြီး၏မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ဂါတ်တဲတွင် အချုပ်ခံရမည့် အရေးထက် ဒေါ်တင်ရီ၏ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်နေမိ၏။ သူကြီးက ကိုရင်မောင်တို့သားအဖကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲသွားပြီး

“ ဒီကောင်တွေအတွက် ကျုပ် အာမ ခံပေးနိုင်ဘူး၊ ရင်မောင် ဟာ တံငါသည်သာဖြစ်တယ်၊ အတော်ခေါင်းမာတဲ့အကောင်၊ ကျုပ်ကို လည်း အမြဲတမ်း ကလန်ကဆန်လုပ်တယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ကလန်ကဆန် လုပ်ရုံတင်မကဘူး၊ ရွာသားတွေကိုလည်း မြှောက်ပင့်ပေးသေးတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သူမြှောက်ပင့်ပေးလို့ ရွာသားတော်တော်များများ အင်း

လေလံပွဲမှာ ကျုပ်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ်က အင်းလေလံပွဲတွင် သူကြီးမျက်နှာ လိုက်ပြီး ရွာသူရွာသားများ၏ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဆူဆူညီညီ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ကိုရင်မောင်သည် မိမိဘက်က အမှန်ဖြစ်နေ၍ သူကြီးကို ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း မယားဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ရီ၏ ကျန်းမာရေးက ရှိသေးသဖြင့်

“ ဒီတစ်ခါတော့ အာမခံပေးပါ သူကြီးရယ်... ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပါဝင်နေလို့ပါ။ ကျုပ်တို့မရှိရင် အိမ်မှာ ကျုပ် မိန်းမ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်မှာမို့ပါ။ အခုလည်း ဒီနေ့ မတင်လှ အမောဖောက်နေလို့ ဆေးတစ်ဝုံဖော်ချင်လွန်းလို့ အဲဒါနဲ့ပြီး ကွင်းထဲ ဆင်းတာပါ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ သို့သော် သူကြီးက ကိုရင်မောင်ကို အခဲ ကြေဟန်မရှိဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အာမခံမပေးနိုင်ဘူးကွ၊ မင်းဟာ ငါ့ကို အမြဲဆန့်ကျင်နေတဲ့ ကောင်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ငါ အာမခံပေးလို့ တရားခွင်ကို မင်းတို့ရောက် မလာရင် ဒုက္ခရောက်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာကမူ စိတ်ဓါတ်ညံ့ဖျင်းသော သူကြီးကို တောင်းပန်လိုစိတ်မရှိသော်လည်း အမောဖောက်နေမည့် မိခင်ကို မည်သူကြည့်မည်နည်းဟု တွေးကာ စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေလေ၏။

ကိုရင်မောင်က ခြေသလုံးဖက်မတတ် တောင်းပန်သော်လည်း သူကြီးမင်းကမူ အာမခံချက်ပေးရန် ငြင်းဆန်လို့သာနေလေ၏။

ကိုရင်မောင်တို့တစ်ဖြစ်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ရွာသူ ရွာသားအများစုက သူကြီးမင်းကို မကျေနပ်ကြချေ။ သို့သော် တယူသန် တစွတ်ထိုးဆန်သော သူကြီးကို မည်သူမျှ ရှေ့နေမလိုက်ဝံ့ကြချေ။

အင်စပက်တော်က တံငါသည် သားအဖကိုကြည့်၍ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး

“ မင်းတို့သားအဖကို သူကြီးမင်းကတောင် အာမခံချက်မပေး ဝံ့ဘူးဆိုရင် အတော်ဆိုးမိုက်ပုံရတယ်။ အာမခံပေးမဲ့သူမရှိရင်တော့ မင်းတို့သားအဖကို မြို့ကဂါတ်မှာ ဖမ်းချုပ်ရမှာပဲ။ ရုံးတော်မှ သက်သေ တွေနဲ့ စွဲချက်တင်တဲ့နေ့ရောက်မှ ဒဏ်ငွေဆောင်နိုင်ရင် အချုပ်ကလွတ် မယ်။ ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ရင်တော့ ထောင်ချမှာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရင်မောင်သည် မယားအတွက် စိုးရိမ်စိတ် ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။

ဝေဆာကမူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ သူကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ

“ ဒီမှာသူကြီး... ကျုပ်တို့သားအဖဟာ လူဆိုးခါးပြဲတွေမဟုတ် ဘူး။ ရွာမှာ မကောင်းတာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ တစ်ရွာလုံးသိတယ်။ သူကြီး ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ အာမခံချက်မပေးဘူးဆိုတာ လည်း ကျုပ်တို့သိတယ်။ သူကြီး မိုးကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ရွာထားဦး

ပေါ့၊ လောကမှာ တစ်ချိန်လုံးတော့ မိုးမကောင်းနိုင်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူကြီးက ဝေဆာကိုကြည့်၍
တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား... ဝေဆာ ဝေဆာ၊ အကောင်ငယ်
သလောက် အဆိပ်ကလေးနဲ့ပါလား၊ မိုးကောင်းတာ မကောင်းတာ
ထက် မင်းတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဖြူကအချုပ်မှာ ဘယ်လိုဆင်းရဲ
ဒုက္ခခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်စဉ်းစားကြ ”

ဟု လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်လေ၏။ အင်စပက်တော်သည်
တံငါသည်သားအဖအား ကြီးတုတ်၍ လှည်းပေါ်သို့ တင်ရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စိတ်ကောင်းရှိသော ဘဝတူတံငါသည် ဦးအုန်း
တောက်

“မလှတင်အတွက် နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ကျန်းမာ
ရေးအတွက် ငါတို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကြည့်ရှုပေးပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

စိတ်ကောင်းရှိသော ရွာသားအချို့ကလည်း ကိုရင်မောင်ကို
လာရောက်၍ အားပေးစကားပြောလေ၏။ ဝေဆာကိုလည်း မြို့သို့
စိတ်ချလက်ချ လိုက်ပါသွားရန် ပြောဆိုကြ၏။

ကိုရင်မောင်သည် ရွာသူရွာသားများ ဝိုင်းဝန်း၍ မလှတင်ကို
စောင့်ရှောက်မည်ဆို၍ အတော်အတန် စိတ်အေးသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် တံငါသည်ကြီး ဦးအုန်းတောက်ကို သူ၏မယားနှင့်

ပတ်သက်၍ တတွတ်တွတ် မှာကြားနေရှာ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ အင်စပက်တော်သည် တံငါသည်သားအဖအား
မြို့ပေါ်ရှိ အချုပ်ခန်းသို့ သွင်းထားလိုက်၏။

တံငါသည် သားအဖ အချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း
ကိုလိုနီခေတ်ပုလိပ်များ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆင်းရဲသားနှင်းပြားများကို
ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လေ၏။

အချုပ်ခန်းအတွင်းရှိ ဟိုမရောက်သည်မရောက် လူမိုက်များက
လည်း တံငါသည်သားအဖကို မိုက်ကြေးခွဲချင်၏။ ဝေဆာသည် သူတို့
သားအဖကို အဖက်ဖက်က ဖိနှိပ်ခံရသောအခါ လူ့လောကကြီးကို
နာကြည်းချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

ဆင်းရဲသားနှင်းပြားများ၏ဘဝသည် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ
မျက်နှာသာမရပါလား။ ကိုရင်မောင်သည် ဝေဆာ၏ပခုံးကိုဖက်၍
စိတ်အားငယ်ဟန်ဖြင့်

“အဖေတို့သားအဖအတွက် အနည်းဆုံး ဒဏ်ငွေ (၃၀)ကျပ်
လောက် ဆောင်ရမှာပဲကွာ၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ရင်တော့ အဖေတို့
ထောင်ကျလိမ့် မယ်၊ မင်းအမေကလည်း ရောဂါသည်နေတော့ အဖေတို့
အတွက် ဒဏ်ငွေကို သူ ဘယ်လိုမှ ရှာနိုင်ဖွဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခက်
တော့တာပဲကွာ ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ဝေဆာသည် ဒဏ်ငွေအကြောင်းကို
တွေးတောထားပြီး ဖြစ်သဖြင့်

“ အဖေရယ်... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတွေပါ၊
ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေနိုင်ပါတယ်။ ထောင်ကျမှာလည်း မပူပါဘူး။
ကျုပ်တို့စိုးရိမ်တာ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေအတွက်ပဲ။ တစ်ခုတော့
ဖြေသာပါတယ်။ ရွာသားတွေက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုရင်တော့
အမေအတွက် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့သော် ကိုရင်မောင်မှာမူ စိတ်မအေးနိုင်ဘဲ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ
များကိုပင် တစ်ချပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်တွေးတောနေလေ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက် ထောင်မကျဘဲ လွတ်မြောက်လာသည့်တိုင်
ပိုက်စုတ်ကလေးကို အသိမ်းခံရသဖြင့် မည်သို့ဆက်၍ ငါးဖမ်းရမည်
နည်း။

ထို့အပြင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဒဏ်ငွေကို ပေးဆောင်စရာ
ငွေမရှိ။ ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်လျှင် ထောင်ထဲတွင် ဆင်းရဲမှုကွပ်ရပေဦးမည်။

ကိုရင်မောင်သည် စိတ်ထိခိုက်စရာများကို တွေးတောရင်း ပိုမို၍
စိတ်အားငယ်လာ၏။ ဝေဆာကမူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ
မည်သည့်အရာကိုမျှ တွေးတောခြင်းမရှိပေ။

ဤသို့ဖြင့် တံငါသည်သားအဖသည် အချုပ်ထဲတွင် ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရပြီးနောက် တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့တွင် ရုံးတင်
တရားစွဲဆိုခြင်းကို ခံရ၏။

ထိုအချိန်ထိ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဒဏ်ငွေဆောင်စရာ

ငွေကြေးမရှိသဖြင့် ထောင်ကျရန်သာရှိ၏။

သို့သော် ဒဏ်ငွေဆောင်ကာနီးတွင် ဦးအုန်းတော ခေါင်းဆောင်
သော ရွာသားများရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းတို့အတွက် ကျသင့်သော ငွေ
ကျပ် ၃၀ ကို ပေးဆောင်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပေးဆောင်ရမည့်ဒဏ်ငွေကို ရွာသူ
ရွာသားများ စုံပေါင်းပြီး ပေးဆောင်ကြပုံရ၏။ ကိုရင်မောင်က ဒဏ်ငွေ
ဆောင်ပြီး အချုပ်မှလွတ်သည်နှင့်

“ ကျုပ်မိန်းမ နေကောင်းရဲလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့အတွက် သူ့စိုးရိမ်
နေမှာပဲ ”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလေ၏။ ဝေဆာကလည်း ဖခင်
နည်းတူ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မေးမြန်း၏။

သူတို့၏အမေးကြောင့် ဦးအုန်းတောအပါအဝင် ရွာသူရွာသား
များ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။ ခဏကြာမှ ဦးအုန်းတောကသက်ပြင်းချ၍

“ မင်းတို့မိသားစုအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ တရား
နဲ့သာ ဖြေပေတော့၊ မတင်လှဟာ မင်းတို့အဖမ်းခံရကြောင်း သိပြီးတဲ့
နောက် ရောဂါဝါသည်လားလား၊ ဆုံးသွားရှာတယ်၊ မတင်လှ ဒီနေ့ပဲ ရက်
လည်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးအုန်းတော၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုရင်မောင်
သည်

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မတင်လှရဲ့ ”

ဟု မချီတင်ကဲဟန်ဖြင့် ရွှေတံကာ ယောက်ျားတန်ဖဲ့ ဝိုကြွေး
လေ၏။ ဝေဆာကမူ မေးရိုးကြီးများထောင်လာအောင် အံ့ကိုကြိတ်ကာ
မိခင်အတွက် ရတက်မီးတောက်လောင်၏။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို ရွာသားများက ဝိုင်းဝန်းပေးမ၍
ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့မိသားစု၏အဖြစ်ဆိုးကို သူကြီးကလွဲ၍
တစ်ရွာလုံး သနားကရုဏာသက်ကြ၏။

တစ်ရွာလုံးကို ခေါင်းပုံဖြတ်လေ့ရှိသော ငါးစိမ်းသည် ခေါ်ပြားကြီး
ပင် စိတ်ကောင်းဝင်၍

“ နှင်တို့သားအဖ လုပ်စားစရာ ပိုက်မရှိရင် ငါ့ဆီက ပိုက်
တစ်ထည်ယူပြီး လုပ်စားကြ၊ ပိုက်ဖိုးကို တဖြည်းဖြည်း ငါ့ကို ပြန်ဆပ်”

ဟု ဆိုကာ ပိုက်စုတ်တစ်ထည်ကို ပေးလေ၏။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပိုက်တစ်ထည်ရရှိသော်လည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်း မရှိလှချေ။ ကိုရင်မောင်သည် မတင်လှ သေဆုံး
သည့်အချိန်မှစ၍ အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရ လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိ။

ဘဝတူတံငါသည်များက စိတ်ပြေလက်ပျောက် အင်းထဲသို့
ဆီဆောင်သွားသော်လည်း တံငါသည်များနှင့် ဝိုင်းဝန်းကျညီခြင်းမရှိ။

ကိုရင်မောင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ငူငူငိုငိုကြီးထိုင်နေပြီး
အစားအသောက်ကိုလည်း အချိန်မှန်မှန် စားသောက်ခြင်းမရှိချေ။

ကိုခေါင်းကြီး၏ဆိုသည် သူတို့ရွာသားများအတွက် အားထား
စရာ ဖြစ်၏။ ကိုခေါင်းကြီးသည် အကြွေးမှန်မှန်ပြန်ဆပ်သူများကို အရက်
အကြွေးရောင်းရန် လက်နှေးခြင်းမရှိ။

အရက်ဘိုးပေးစရာ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် ငါးပေးလို့လည်း လက်ခံယူ
၏။

ကိုခေါင်းကြီးသည် တံငါသည်များ၏ဘဝကို နားလည်သူဖြစ်၍
ပိုက်သမား၊ ကွန်သမား၊ တံငါသည်အနိမ့်စားလေးများသာမက
အင်းသားကြီး၊ အင်းသားငယ်များပင် ကိုခေါင်းကြီးဆိုသည့် ဝင့်ရောက်
စားသောက်လေ့ရှိ၏။

ကိုရင်မောင်သည် ကိုခေါင်းကြီးဆိုသည့် အချိန်အားတိုင်း မီး

တောက်အရက်ကို သောက်၏။ ကြာသောအခါ ကိုခေါင်းကြီးဆိုင်တွင် အကြွေးများ များသထက်များလာပြီး ကိုခေါင်းကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ကိုရင်မောင်ကို မရောင်းလိုတော့ပေ။

ကိုခေါင်းကြီးက ကိုရင်မောင်အား အရက်မရောင်းတော့ကြောင်း ပြောလေရာ ကိုရင်မောင်သည် အရက်မှူးနေသူပီပီ အမှားနှင့်အမှန် ကိုဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပိုက်တစ်ထည်တောင် မရှိတဲ့ တံငါသည်ဆိုပြီး နှိမ်ချင်တာလား၊ ရင်မောင်တဲ့... အရက်သမားချင်း လုံးဝနှိမ်လို့မရဘူး”

ဟု ဆိုကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထို့နောက် ကိုရင်မောင်သည် ပိုမို၍ သောင်းကျန်းလာပြီး ကိုခေါင်းကြီး၏အရက်ပုလင်းများကို ရိုက်ခွဲလေတော့၏။

ကိုခေါင်းကြီးသည် အမှူးသမားများအပေါ် သဘောမနော ကောင်းမွန်သူဖြစ်သော်လည်း အရက်ပုလင်းကို ရိုက်ခွဲသောကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ ကိုရင်မောင်၏ ခေါင်းကို ပျဉ်းကတိုးချောင်းဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်လေတော့၏။

ဝေဆာသည် ကိုရင်မောင် ရန်ဖြစ်ကြောင်းကြားသောအခါ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲ၍ အပြေးလိုက်လာ၏။ အရက်ဆိုင်သို့ရောက်လျှင် အကြောင်းစုံကိုသိရပြီးနောက် သူ၏ခါးရှည်ကို မြေကြီးထဲသို့ စိုက်ချလိုက်ပြီး

“အဖေရယ်... ဘာဖြစ်လို့ အရက်ဆိုင်မှာ ရမ်းကားရတာလဲ ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သားအဖဟာ ရွာထဲမှာ နာမည်ပျက်မရှိပါဘူး အဖေရယ်၊ စိတ်ကို ထိန်းပါဗျာ”

ဟု ဖျောင်းဖျလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရင်မောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“အဖေစိတ်ကို ထိန်းလို့မရဘူး သားရယ်... မင်းအမေအတွက် အဖေ တာဝန်မကျခဲ့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို အဖေ အမြဲသတိရနေတယ်၊ အရက်သောက်နေရင် ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို အဖေ ခဏမေ့ထားလို့ရတယ်၊ မင်းအမေဟာ အဖေတို့အပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းခဲ့တယ်၊ သူနဲ့ပေါင်းသင်းနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး အဖေအပေါ်မှာ ခြုံငုံတဲ့စကား မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးဆေးလေးတစ်ဖုံတောင် အဖေတို့ ဖော်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ သူသေဆုံးတဲ့အချိန် အနီးမှာ အဖေတို့မရှိခဲ့ဘူး၊ သူ သိပ်အားငယ်ရှာမှာပဲ”

ဟု ကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားသော်လည်း

“အဖေရယ်... အမေအတွက် ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့တယ်လေဗျာ၊ အင်စပက်တော်ကောင်ကြီးရဲ့အဖမ်းကို မခံရရင် ကျုပ်တို့ အမေအတွက် ဆေးတစ်ဖုံဖော်နိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ကိုရင်မောင်က အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူဟာ နောက်ဆုံးဆေးလေးတောင် သောက်မ

သွားရတာဟာ သူဟာအဖေတို့ကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စောင့်နေမှာပေမယ့်
ရဟန်းတယ်၊ ဒါတွေကိုတွေ့မိရင် အဖေစိတ်မကောင်းဘူး ”

ဟု မချီတင်ကဲ ပြောလေ၏။

ဝေဆာကလက်သီးဆုပ်၍

“ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်တို့ဆင်းရဲလိုဖြစ်တာဟာ သူများတွေ
ချမ်းသာပြီး ကျုပ်တို့ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲရတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာကသူကြီး
ဆိုရင် သူကြီးလည်းဟုတ်တယ်၊ အင်းသားကြီးလည်းဖြစ်တယ်၊
နောက်ပြီး ငပိကုန်သည်ဦးပွဲကြီးဆိုရင်လည်း အတော်ငွေကြေး ချောင်
လည်လို့ မိန်းမသုံးယောက်တောင်ယူထားသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး
ငါ့စိမ်းသည်ကြီး ဒေါ်ပြားတောင် ငွေရေကြေးရေပြေလည်လို့ ရွှေတွေ
တတောင် ဆစ်လောက်အထိဝတ်ထားတယ်၊ ရွာထဲက ကုန်စုံဆိုင်ရှင်
တရုတ်ကြီးဟုတ်စိန် ဆိုရင်လည်း သွပ်မိုးပျဉ်ကာအိမ်သုံးလုံးတောင်
ပိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့မြို့ပေါ်ကို ရောက်တုန်းကလည်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့
လူတွေအများကြီး တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့ဘဝကို ကျုပ်သိပ်အားကျတယ်
အဖေ၊ ကျုပ်တို့ဘာကြောင့်ဆင်းရဲမွဲတေနေရတာလဲ၊ ဒီလူကြီးတွေက
ရော ဘာဖြစ်လို့ချမ်းသာနေရတာလဲ အဲဒါကို အဖေသိလားဟင် ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တံငါသည်ကိုရင်မောင်က

“ အဖေတို့ဘာဖြစ်လို့ဆင်းရဲနေရတာလဲဟုတ်လား၊ သားရဲ
မေးခွန်းက သိပ်ထူးခြားတာပဲ အဖေ့တစ်သက်မှာ ဒီအကြောင်းကို

တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး ”

ဟု ပြောရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှပင်

“ အဖေရဲ့ အဖေ မင်းရဲ့အဘိုးကလည်း တံငါပဲလုပ်ခဲ့တယ်၊
မင်း အဘိုးရဲ့အဖေလည်း တံငါပဲလုပ်ခဲ့တယ်၊ အဖေတို့ဟာတံငါသည်
မျိုးရိုးပဲ၊ ဒါကြောင့်ဆင်းရဲကြတယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရင်မောင်၏စကားကြောင့်ဝေဆာက စဉ်းစားဟန်ပြု၍

“ တံငါသည်လုပ်တဲ့လူတွေအားလုံး ဆင်းရဲကြတယ်လို့ဆိုတာ
လားအဖေ၊ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ကျုပ်တို့သိတဲ့အင်းသားကြီး
တွေ ငါးပိကုန်သည်ကြီးတွေဟာ အရင်ကတံငါအလုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊
ငါ့စိမ်းသည်ဒေါ်ပြားကြီးရဲ့ ပထမဆုံးလင်ကြီးဟာ တံငါသည်ပဲဆို၊
ကျုပ်တို့သူကြီးလည်း တံငါသည်မျိုးရိုးပဲမဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့
မြို့ပေါ်ကငါးခြောက်ကုန်သည် ဦးကြီးမောင်လည်း အရင်ကတံငါအလုပ်
ကိုလုပ်ခဲ့တယ်ဆို၊ တံငါသည်တွေမချမ်းသာဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့
တူတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ကိုရင်မောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍
စဉ်းစားနေမိပြန်၏။ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် အဖြေကိုတွေ့
ဟန်ဖြင့်

“အဖေတစ်စုစဉ်းစားမိတယ်၊ အဖေတို့ဟာတံငါသည်အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတယ်ဆိုတော့ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို အမြဲ သတ်နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်းအကုသိုလ်အလုပ်တွေကို လုပ်နေ ရတယ် အဖေတို့မျိုးရိုးဟာ အကုသိုလ်အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့အပြင်အလှူဒါန ပြုလုပ်တာလည်း အလွန်နည်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲရတာနဲ့တူ တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရင်မောင်၏စကားကြောင့် ဝေဆာသည် တွေဝေသွားပြီး သူတို့မိသားစုအကြောင်းများကို တွေးတောနေမိ၏။

မိမိလူမှန်းသိတတ် စအရွယ်ကပင် ဖခင်ဖြစ်သူ အလှူဒါနတန်း ပြုလုပ်မှုအလွန်နည်းကြောင်း တွေ့ရ၏။

တစ်ရွာလုံးစုပေါင်းလှူဒါန်းသော ကထိန်ပွဲတော်များ၌ပင် ဖခင် ဖြစ်သူ၏ အလှူဒါနမပါဝင်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဖခင်ကမူ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်း၍ ငွေကြေးမလှူဒါန်းနိုင်သော်လည်း လုပ်အားကုသိုလ်ပါဝင်သည်ဟု အကြောင်းပြလေ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကို သေချာစွာစဉ်းစားဆင်ခြင်၍

“အလှူဒါနပြုပေးတဲ့လူတွေက ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ လည်း အလှူဒါနလုပ်ကြရအောင်အဖေ၊ ဒါမှကျုပ်တို့သူများ အောက် မကျမှာပေါ့ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရင်မောင်က သက်ပြင်းချ၍

“အလှူဒါနလုပ်ရအောင် အဖေတို့မှာ ဘယ်တုန်းကများ ငွေပို ငွေလုံရှိလို့လည်း သားရဲ့၊ အဖေဟာ ရွာအလှူပွဲတွေမှာ ပိုက်ဆံမလှူနိုင် လို့ လုပ်အားလှူတာကွယ့် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖခင်၏စကားကြောင့် ဝေဆာသည် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“အဖေရယ်... ကျုပ်တို့အဖြစ်ကလည်း မရှိလို့ မလှူ၊ မလှူလို့ မရှိ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေတော့မှာ လား၊ အဖေပြောသလိုဆို အလှူဒါနမလုပ်တဲ့လူတွေအားလုံး ဆင်းရဲ မယ်၊ အလှူလုပ်တဲ့လူတွေ ချမ်းသာမယ်၊ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲရှာသမျှကို အလှူဒါနပြုရအောင် နည်းနည်းစီ စုဆောင်း မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အလှူဒါနပြုရင် ချမ်းသာမှုဖြစ်မဖြစ် ရွာဦး ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးဆီမှာ သေသေချာချာ စုံစမ်းမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုရင်မောင်က စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိဘဲ

“အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားမေး နေမှာလဲ သားရယ်... ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးဟာ နေရာ တကာမှာ ဆရာကြီးလုပ်တတ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာမူ သက်ပြင်းချ၍

“ဒီမေးခွန်းကို ကျုပ်တို့မေးသင့်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ ဆင်းရဲလို့ သူတစ်ပါးရဲ့အစော်ကားခံရတယ်၊ အနိုင်ကျင့်တာခံရတယ်၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းအချို့တောင် ကျုပ်တို့ကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဆိုပြီး ဘာစွပ်စွဲ

ခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ချမ်းသာချင်ပြီ အဖေ၊ မဆင်းရဲချင်တော့ဘူး၊ ဆင်းရဲရမှာ ကျုပ် သိပ်ကြောက်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲဆက်ပြီး ဆင်းရဲကွ ရောက် နေဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့မွေးတဲ့ နောက်မျိုးဆက်တွေလည်း ဆင်းရဲကြ ဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့မျိုးဆက်ကြီး တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ရှည် နေဦးမှာပဲဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရင်မောင်သည် ဝေဆာ၏စကားကြောင့် သားဖြစ်သူကို မယုံ နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ငါ့သား... မင်းဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဒီလောက်ပြောင်း လဲ သွားရတာလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းပါသားရယ်၊ ဟောဒီ တစ်ရွာလုံးကလူတွေကို လျှောက်မေးကြည့်၊ သူတို့အားလုံး ဆင်းရဲချင် တဲ့ သူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အရှားကလွဲလို့ အားလုံးချမ်းသာချင် ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာချင်တိုင်း ချမ်းသာကြလို့လား၊ အဖေအထင် ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ လူလုပ်လို့မရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် စိတ်ဓါတ် ကျဆင်းသွားပြီး

“ ချမ်းသာအောင်လုပ်လို့မရဘူးဟုတ်လား အဖေ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲနေကြမှာလား၊ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ဆက်ပြီး နေရတာထက်စာရင် သေရတာမှ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်အဖေ၊ ကျုပ်တော့ သိပ်ချမ်းသာချင်နေပြီ၊ ချမ်းသာမှ ကျုပ်တို့ကို လူတွေက လေးစားကြမှာ

ဗျ တစ်ရွာလုံးရဲရေမှာ ကျုပ်တို့ ရင်ကော့ပြီး နေချင်တယ် အဖေရယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုရင်မောင်သည် ဝေဆာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

“ ငါ့သားကို ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ နတ်ဆိုးက ပူးကပ်နေပါလား၊ ငါ့သားတော့ ဒီနေ့ကစပြီး မအေးချမ်းတော့ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲရတော့မယ်၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရဘူးကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်၏ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျမိသော်လည်း အရာရာကို တိတိကျကျ သိရှိလိုသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်၌ ကပ္ပိယကြီး၏ တဲအိမ်ကလေးရှိ ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်ရှိလာ သော ဝေဆာကို ကြည့်၍

“ တံငါသည်ကလေးပါလား... ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မရောက် စူး အရောက်ထူးလာပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာက အလှူဒါနပြုခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်းအကြောင်း ကို မေးမြန်းလိုကြောင်း ပြောဆိုလိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာ၏ ကေးကြောင့် တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... တစ်သက်လုံး အကုသိုလ်အလုပ်တွေ

www.burmeseclassic.com

လုပ်လာတဲ့ တံငါသည်က ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်မြောက်ချင်လို့ ကုသိုလ် လိုချင်ပြီလား။ အလှူဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တာပဲ ကွ။ ကောင်းမှုရဲ့အကျိုးကိုတော့ ခံစားရတာပဲပေါ့။ ကုသိုလ်သုံးမျိုးရှိတယ် ကွ။ ကုသိုလ်သုံးမျိုးထဲမှာ ဒါနကုသိုလ်ဟာ အနိမ့်ဆုံးဖြစ်ပေမဲ့ ထိုက်သင့် တဲ့ အကျိုးခံစားမှုမျိုးကို ရတတ်ပါတယ်ကွာ ”

ဟု အစချီကာ ရေလှူသောအကျိုး၊ ပန်းလှူသောအကျိုး၊ ဆီမီး လှူသောအကျိုး၊ ဆွမ်းလှူခြင်းအကျိုး စသည့် အကျိုးတရားများကို ပြောပြလေ၏။

ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးစကားကို နားထောင်၍

“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာ သေချာပါတယ်နော် ”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလေရာ ကပ္ပိယကြီးက မျက်နှာရှုံ့ခဲ့သွားပြီး

“ တံငါသည် အစုတ်အပြတ်လေး မင်းကို ငါက ဘာလို့ ညာရ မှာလဲကွ။ ငါပြောတဲ့ အကျိုးတရားတွေဟာ ဘုရားဟော တရားတော် တွေမှာ အဆင်အရှားပါတယ်။ မင်းမယုံရင် ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ သွားလျှောက်ကြည့်ပါလား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ကမန်းကတန်း လက်ကာ ၍

“ အမလေး... ဆရာတော်ကြီးရှေ့ကို သွားမလျှောက်ရဲပါဘူး။ ကပ္ပိယကြီးပဲ ဆက်ပြောပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အေး... ဒါဆိုရင် ငါပြောတာကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ နား ထောင် ”

ဟု ဆိုကာ အလှူဒါနပြုလုပ်၍ အကျိုးခံစားရသော ဘုရား ဟော ဇာတ်နိပါတ်တော်များကို နေစောင်းသည်အထိ ပြောပြလေ၏။

ဝေဆာသည် ဒါနပြုလုပ်ခြင်း၏အကျိုးကို အလွန်စိတ်ဝင်စား သောကြောင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် အမှောင်ထုကျရောက်လာသဖြင့် တဲအိမ် ကလေးကို မီးထွန်းလိုက်ပြီး

“ မင်းကို တရားတွေဟောရတာ အာပေါက်တော့မယ်၊ ဧတိဗ္ဗိ ကွာ၊ နေဝင်သွားပြီ၊ နောက်နေ့မှ ဆက်ဟောတော့မယ် ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ နှင်ထုတ်လိုက် လေ၏။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးပြောပြသော ဇာတ်နိပါတ်တော်များကို အာရုံဝင်စားရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ အုတ်တံတိုင်း ပေါ်တွင် ကမည်းထိုးထားသော အလှူရှင်အမည်ကို ဖတ်ရှုပြီး မျက်လုံး ပြူးသွားလေ၏။

“ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသိန်းကြည်နဲ့ ကျောင်းအစ်မကြီး ဒေါ်တင်ရီ လှူဒါန်းတယ်ဆိုပါလား။ ဒီကျောင်းကြီးကို လှူဒါန်းတယ်ဆိုတဲ့ အလှူရှင် လင်မယားဟာ ရွာထဲက အရက်သမားကြီး ဦးသိန်းကြည်နဲ့

အကြော်သည် ဒေါ်တင်ရီဆိုတဲ့ အဘွားကြီးပါလား။ သူတို့လောက်
အလှူဒါနပြုတဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ သူတို့ လင်မယားက ဘာဖြစ်လို့
ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲတေသွားရတာလဲ။ သေချာအောင်
အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားကို အခုပဲ သွားမေးကြည့်ရမယ်။

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဝေဆာသည် ရွာထဲရှိ အရက်သမား အဘိုးကြီး
ဦးသိန်းကြည်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဦးသိန်းကြည်တို့လင်မယား၏ အကြော်ဆိုင်သည် ရွာစွန်၌ရှိ၏။
ဦးသိန်းကြည်ဆိုသော အဘိုးကြီးသည် အသက် (၅၀)ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း အရက်ကို မရပ်မနား သောက်ဆဲဖြစ်၏။

အဘွားကြီးမှာ အိုကြီးအိုမနုဦးသိန်းကြည်အရက်သောက်ရန်
ရှာဖွေပေးနေရ၏။ အဘိုးကြီးသည် အမြဲအရက်မူးနေသဖြင့် တစ်ရွာ
လုံးနှင့် တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တတ်၏။

ထို့အပြင် အဘိုးကြီးသည် အရက်မူးသောအခါ သွေးဆိုးလေ့ရှိ
သူ ဖြစ်၏။ ဝေဆာသည် ရွာစွန်ရှိ အကြော်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ
အကြော်စားသောက်သည့်လူ တစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ အဘိုးကြီး လင်
မယားကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးအနီးသို့သွား၍ ထိုင်လိုက်ရာ အရက်
သောက်နေသော အဘိုးကြီးက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင်... ငါ အရက်သောက်နေတာ မမြင်ဘူးလား။

ဟိုဘက်ဝိုင်းသွားထိုင် ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

ဝေဆာက အဘိုးကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ဘကြီးကို ကျုပ်မသိတာ တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဘကြီးဟာ
ကျုပ်တို့ရွာက ရွာဦးကျောင်းကို ဆောက်ပြီး လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ အလှူရှင်
လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ အရက်သမားအဘိုးကြီးသည် ဝေဆာကို
ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာလို့ ငါ့အတိတ်ကို လာမေးရ
တာလဲ။ အတိတ်ကို ငါမေ့ထားတာကွ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ငါ ပြန်မကြား
ချင်ဘူး၊ မင်းထွက်သွားစမ်း ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ ရွာဦးကျောင်းကို လှူဒါန်းခဲ့တာ ဘကြီးတို့လင်မယား ဟုတ်
မဟုတ်ဘဲ ဖြေပေးစမ်းပါ။ နီကိစ္စဟာ ကျုပ်အတွက် သိပ်အရေးကြီးနေလို့
ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် ဒေါသအိုး ပိုမို
ပေါက်ကွဲလာပြီး အရက်ပုလင်းကို မြေပေါ်သို့ ပေါက်ခွဲလိုက်ကာ

“ ဟေ့ကောင်... ဘုန်းကြီးကျောင်းကိစ္စကို ငါ့ကို လာမမေးနဲ့၊
ငါမကြားချင်ဘူး၊ ငါ့ရှေ့က မင်း ထွက်သွားမလား၊ မထွက်သွားဘူး
လား ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

အဘိုးကြီးသည် ဝေဆာကို မောင်းနှင်၍မရသောအခါ ထင်းခုတ်သော ဓါးမကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်... မင်းသွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ငါ့ဓါးခုတ်လိုက်မယ်နော်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခါမှပင် အကြော်ကြော်နေသော အဘွားကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ တုန်ချည်ချည်နှင့် ရောက်ရှိလာပြီး အဘိုးကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ

“ရှင်ကလည်းတော်၊ ဒီမေးခွန်းလေးကိုမေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးနေရသလဲ၊ ရွာဦးကျောင်းကို ကွန်မတီ လှူရင် လှူတယ်ပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ရွာဦးကျောင်းအလှူရှင်မှာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီးက ဓါးမကြီးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူတဲ့ကိစ္စကို ငါကြားချင်ဘူး၊ ငါတို့လင်မယား ဆင်းရဲတဲ့အချိန်မှာ လူတိုင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းလှူတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ အကြောင်းရှာပြီးပြောနေကြတယ်၊ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအစ်မကြီးတဲ့၊ သူတို့စကားတွေက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ငါတို့ကို လှောင်ပြောင်နေသလိုပဲ၊ သူတို့ဟာ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်တဲ့လူတွေ၊

အရင်တုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခဲ့တာကို ငါပြန်မကြားချင်ဘူး၊ ငါစိတ်နာတယ်ကွ၊ နားလည်လား၊ ငါတို့လှူတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလည်း ငါဘယ်တော့မှမသွားချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီး လင်မယားကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

ဤမျှ အလှူဒါနရက်ရောသော အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယားသည် အဘယ့်ကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိဘဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသနည်း။

ကပ္ပိယကြီးပြောသည့်အတိုင်းဆို အလှူဒါနကောင်းစွာပြုလုပ်လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသောဘဝကို မလွဲဧကန် ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေဆာသည် ထိုမေးခွန်းကို ကပ္ပိယကြီးနှင့်တွေ့လျှင် မေးဖြစ်အောင် မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဝေဆာသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးထံသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာကိုမြင်သောအခါ

“လာဟေ့... တံငါသည်လေး၊ မနေက မပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ အလှူဒါနရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဆက်ပြောမယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက လက်ကပြ၍

“အလှူဒါနရဲ့ အကျိုးဆက်တွေ ခဏထားပါဦး၊ ဒီကျောင်းကြီး

ရဲ့ အလှူရှင် ကျောင်းဒကာကြီး ဦးသိန်းကြည်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲတေနေရတာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ် သိချင်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မကောင်းမှုခုစရိုက်အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတာလဲ သူတို့မှာ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းမရှိဘူး၊ သူတစ်ပါးကို မတရား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေ ဒီဘဝမှာ သူတစ်ပါးရဲ့အထက် ကနေ ရေပေါ်ဆီတွေဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်ပြီး ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တဲ့လူတွေကျတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေရတယ်၊ အခက်အခဲတွေ နဲ့ ကြုံတွေ့နေရတယ်၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေက များလှချည်လား တံငါသည်လေးရယ်၊ မင်း ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းတွေကို မေးနေတယ် ဆိုတာ ငါရိပ်စားမိတယ်၊ ငါ့အဖြေတွေကြောင့် မင်းဘဝမှာ ပြောင်းလဲမှု တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးစားပြီး ဖြေပေးပါမယ်၊ ရွာထဲမှာ အရက်မူးပြီး ဆင်းရဲတွင်းနက်နေတဲ့ ဦးသိန်းကြည်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးဟာ ငါတို့ကျောင်းကြီးရဲ့ အလှူရှင်အစစ် ပါပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ ကပ္ပိယကြီးပြောတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူ က ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်ဆို၊ ဦးသိန်းကြည်ဆိုတဲ့အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်

လို့ ဆင်းရဲနေသလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် သူတို့လင်မယားက ဘုန်းကြီး ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းလုံးတောင် လှူဒါန်းခဲ့တာပဲ၊ ချမ်းသာရမှာ ပေါ့ ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းပြောတာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှန်ကန်တယ်၊ တကယ်တော့ လက်ရှိဘဝမှာရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အတိတ်ကံတစ်ခုတည်းပေါ် မှာ မူတည်မနေဘူးကွ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတယ်၊ အတိတ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ ကံတွေက လက်ရှိဘဝနဲ့ နောင်လာမဲ့ဘဝတွေမှာ အကျိုးပေး တတ်တယ်၊ အဲဒါကို ဇနကကံလို့ခေါ်တယ်၊ အတိတ်က ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဦးသိန်းကြည်ဟာ အတိတ်ကံကောင်း ပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံမကောင်းတဲ့အတွက် သူဌေးဘဝမှာ ရေရှည်မနေရဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဘဝဇာတ်သိမ်းမကောင်းခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အတိတ်ကံ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကံမကောင်းရင် အတိတ်ကံနဲ့ အကျိုးပေးမကောင်းဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ ဦးသိန်းကြည်တို့လင်မယားရဲ့ အတိတ်ကံကောင်းပြီး ပစ္စုပ္ပန် ကံက ဘာဖြစ်လို့မကောင်းတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရေရွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး

“ တံငါသည်လေးကတော့ ဂှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ပစ္စုပ္ပန်ကမကောင်းတာက လက်ရှိဘဝမှာ မကောင်းတာ လုပ်လို့ပေါ့ကွ။ အတိတ်ကကောင်းတာလုပ်ခဲ့လို့ ကံကောင်းပေမဲ့ လက်ရှိ ဘဝမှာ မကောင်းတာလုပ်ရင် အတိတ်ကကောင်းနေတဲ့ကံဟာ ကြာရှည်မခံဘူး။ အတိတ်ကကောင်းနေတဲ့ကံ ကြာရှည်ခံချင်ရင် လက်ရှိ ဘဝမှာ ကောင်းတာလုပ်ရတယ်။ ဦးသိန်းကြည်က မိဘတွေက ချမ်းသာ တော့ လူပျိုဘဝက အလွန်ဆိုးတယ်။ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ပြီး မိန်းမလိုက်စားတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ မိန်းမရကာစပဲ ခဏ ငြိမ်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး ၃ လ လောက်ကြာတော့ ဆန်စက်အလုပ် သမားတစ်ယောက် ငှက်ဖျားမိပြီးသေတော့ မနုဆိုတဲ့ မယားတစ် ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ မနုက တင်ကောင်းကောင်း ရင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မျှစ်စို့ပေါက်ကလေးဆိုတော့ ဦးသိန်းကြည်က အိမ်မှာခေါ်ပြီး ကယ်တင် ထားရာက ခြေတော်တင်ခဲ့တယ်။ မနုကို ခြေတော်တင်တာရိုးလာတော့ ဒေါ်တင်ရီရဲ့ညီမ မတင်မြဆိုတဲ့ မယ်မချောချောလေးတစ်ယောက် အိမ် ကို ရောက်လာတယ်။ မတင်မြက ဖြူဖြူလှလှလေးကွ။ မြို့သူလေးမို့ တစ်ရွာလုံးက ကာလသားတွေ မျက်စိကျတာခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွာသားတွေက မျက်စိကျရုံပဲကျရပါတယ်ကွာ။ ဘုရားရွာကုန်းကနေမှပဲ မတင်မြကလေးဟာ ဦးသိန်းကြည်ရဲ့လက်ကို ကျရောက်ရတယ်။ ဦးသိန်းကြည်ဟာ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်တင်ရီကိုလည်း မကြောက်ရ တော့ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေတော့တာပေါ့။ ဦးသိန်း

ကြည်ဟာ ရွာနီးချုပ်စပ်က မိန်းကလေးတွေကို ခြေတော်တင်ရတာ ရိုးအီလာလို့ မြို့ပေါ်ကိုတက်ပြီး မိန်းမရွှင်ပေါင်းစုံနဲ့ ပျော်ပါးတယ်။ ဦးသိန်းကြည်ဟာ သူ့သဘောကျတဲ့ မိန်းမရွှင်မိလုံးဆိုတဲ့ တောင့်တောင့် ထွားထွား မိန်းမကြီးကို ရွာကိုခေါ်လာပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ပါးခဲ့တယ်။ ဒေါ်တင်ရီဟာ ယောက်ျားကို မပြောဝံ့တော့ အရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ကြည့်နေ ရတယ် ”

ဟု ပြောရင်း ကပ္ပိယကြီးသည် သူ၏စကားကို ခဏနားလေ၏။ ပြီးနောက် သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်၏။

ဝေဆာသည် မိမိမကြားဖူးသော အကြောင်းအရာများဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိ၏။

ကပ္ပိယကြီးက

“ ဦးသိန်းကြည်ဟာ ဓနုဂုဏ်အားကိုးနဲ့ အနီးအနားရွာတွေမှာ မယားငယ်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူတယ်။ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်တင်ရီဟာ ဆန်စက်လူယုံအဖြစ် ခိုင်းစေတဲ့ မောင်ဝင်းဆိုတဲ့ကောင် နဲ့ နောက်မီးလင်းပြန်တယ်။ မောင်ဝင်းဟာ လူလည်လူရှုပ်ကွ။ ဒေါ်တင်ရီ ကြီးဟာ ယောက်ျားက ဂရုမစိုက်တော့ အထီးကျန်အဖော်မဲ့နေတာကို သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်တင်ရီကြီးရဲ့အားနည်းချက်ကို အသုံးပြုပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရသလောက်ချိုင့်ယူတယ်။ မောင်ဝင်းဟာ ဒေါ်တင်ရီ ကြီးဆီက အတွင်းပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများရတော့ ရွာက ထွက် ပြေးခဲ့တယ်။ ဦးသိန်းကြည်ကတော့ မယားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သောင်း

ကျန်းချင်သလို သောင်းကျန်းခဲ့တယ်။ ဦးသိန်းကြည် ခြေတော်တင်ပြီး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိတဲ့အတွက် ရွာသူကလေးတစ်ယောက်ဟာ ချောင်းထဲကိုခုန်ချပြီး အဆုံးစီရင်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ အပြိုင်သောင်းကျန်းရာက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တဖြည်းဖြည်း ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ ဦးသိန်းကြည်ရဲ့မယားတွေက သူ့ကို ခွာထုတ်တော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးသိန်းကြည်ဟာ မယားကြီး ဒေါ်တင်ရီကိုပဲ ပြန်ပေါင်းရတော့တာပဲ။

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို နားထောင်၍

“ဦးသိန်းကြည်ကြီးဟာ ငယ်စဉ်က အတော်ဆိုးသွမ်းခဲ့တာပဲ နော်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးသိန်းကြည်ဟာ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်အကောင်းမှုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီဘဝမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိဘဝမှာ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်တဲ့အတွက် အရင်ဘဝက ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေဟာ ရေရှည်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် အတိတ်ကကောင်းတဲ့ကံကို တည်တဲ့အောင်လုပ်ဖို့အတွက် လက်ရှိဘဝကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားရတယ်။ အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့လို့ လက်ရှိဘဝမှာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားရင် အတိတ်က မကောင်းခဲ့တဲ့ကံတွေ တဖြည်းဖြည်းပြေပျောက်ပြီး ကောင်းကျိုး

ချမ်းသာဘဝကိုရရှိမှာပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန် ဖြစ်ကြည့်၍

“ဟင်... ဒါဆိုရင် အတိတ်ဘဝမကောင်းလို့ ဒီဘဝမှာ ဆင်းရဲဆုံး ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် ကြိုးစားရင် အတိတ်ဘဝက မကောင်းတဲ့ကံတွေ အမြန်ပြန်ကောင်းလာနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲရဲကွရောက်နေတဲ့လူတွေက ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် လက်ရှိဘဝမှာ ကြိုးစားသင့်တယ်။ ဒါမှ အတိတ်ကံမကောင်းတဲ့ကံတွေဟာ အမြန်ဆုံး လျော့ပါးသွားမှာပေါ့။ အခုတော့ကွာ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရတဲ့အထဲ လူတွေဟာ လက်ရှိဘဝမှာ လိမ္မာဖို့မကြိုးစားဘဲ ခိုဆိုးလှယ်ချင်ကြတယ်။ လိမ်ညာလှည့်ဖြားချင်ကြတယ်။ အတိတ်ကံမကောင်းရတဲ့အထဲ ပစ္စုပ္ပန်ကံကလည်း ညံ့သထက်ညံ့လာတော့ ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ပိုပြီး ကြုံသထက်ကြုံရတာပေါ့ကွာ။ အတိတ်ကံကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် အကူအညီပေးတဲ့ကံကို ဥပတ္တမ္မကလို့ ခေါ်တယ်။ အတိတ်ကံကို မဖွံ့ဖြိုးအောင် ပျက်ဆီးအောင်ပြုတဲ့ကံကို ဥပပိဋ္ဌကလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီဘဝကလုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေနဲ့ အတိတ်ကံကံတွေပေါင်းပြီး နောင်ဘဝမှာ အကျိုးခံစားရတတ်တယ်။ ဟိုးအရင်ဘဝတွေက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေဟာ အကျိုးမပေးသေးဘူးဆိုရင် နိဗ္ဗာန်မရောက်မီ ဘဝတစ်ခုခုမှာတော့

www.burmeseclassic.com

၆၄ မင်းမြတ်သူရ

အကျိုးပြန်ပေးမှာပဲ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏စကားများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၍

“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာတွေက ဘုရားဟော အစစ်အမှန်တွေလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဘုရားဟောအစစ်တွေပါကွာ၊ ဒီစကားတွေအားလုံး မင်းကို လုပ်ကြံပြောတာ တစ်လုံးမှ မရှိဘူး ”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲနေပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် ကြိုးစားရင် တဖြည်းဖြည်း ချမ်းသာလာနိုင်တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အဟုတ်ပဲပေါ့ကွာ၊ အတိတ်ကံမကောင်းပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် ကြိုးစားရင် တဖြည်းဖြည်း ကံကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ အချိန်ကိုတော့ စောင့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ မင်းရိပ်စားမိမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် ကျုပ်

နဝတ်ရတ်ကိုသွယ် ၆၅

ကြိုးစားပြီး နေထိုင်တော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သားအဖဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာလာမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်းအောင် မင်း ဘယ်လို အလုပ်တွေ လုပ်မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက အားတက်သရော အမူအရာဖြင့်

“ ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်တွေ အကုန်လုပ်မယ်ဗျာ၊ ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်မယ်၊ သက်သက်လွတ်စားမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ ပုတီးစိပ်မယ်၊ မေတ္တာပို့မယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိသမျှငွေလေးနဲ့ အလှူဒါနတွေ ကြီးစားလုပ်မယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းလောင်းမယ်၊ ရွာဦးကျောင်းက စေတီကို အမှိုက်လှဲမယ်၊ ရေချမ်းစင်လှူမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ကုသိုလ်တွေ အတော်ရဦးမဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ ကပ္ပိယဖြစ်တဲ့ငါတောင် လုပ်စရာမရှိဘဲဖြစ်သွားဦးမယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မလုပ်မီမှာ လာမဲ့ဥပုသ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တစ်ခေါက်လောက် ရောက်အောင်လာကြည့်ပါဦး ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ ဝေဆာက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ ကပ္ပိယကြီးမခေါ်လည်း လာမဲ့ဥပုသ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ”

ဝေတနာတပေ

ဝေတနာတပေ

မိမိ မင်းမြတ်သူရ

နတ်ရတ်ကိုသွယ် ၉ မျ

ဟု မြေလိုက်လေရာ ကပ္ပိယကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့်
တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

၁၁၁၁

ဝေယနိဒါ၊ နှာဂြံပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးထံမှ အတိတ်ကံအကျိုးပေးပုံ
အကြောင်းကို စတင်ကြားသိသည့် အချိန်မှစ၍ ပစ္စုပ္ပန်ကို အထူး
ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်တော့၏။

သူသည် ငါးပါးသီလကို မကျိုးပေါက်အောင် ထိန်းသိမ်းနေသူ
ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ အရက်သောက်နေခြင်းကို မြင်သောအခါ
စားဆီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“ အဖေရယ်... အရက်သောက်တာ ဘုရားမကြိုက်ပါဘူး။
အရက်ကို ဖြတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်တို့မိသားစုမှာ ဆင်းရဲတွင်းနက်နေတာ

၆၀ မင်းမြတ်သူရ

သီလ မလုံခြုံလို့တု အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလတော့ လုံခြုံအောင် ထိန်းခို ကြိုးစားစမ်းပါ အဖေရယ် ”

ဟု ပြောဆိုသောအခါ ကိုရင်မောင်သည် သားဖြစ်သူကို အံ့ဩ ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ငါ့သား... အဖေရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်က တံငါသည်ကွ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့အသက်ကို သတ်မှတ်မှ အဖေတို့ ဝမ်းဝ တာ၊ ငါးပါးသီလကို ဘယ်လိုလုပ်လုံအောင်လုပ်မှာလဲ၊ အဖေတို့ အငတ်ခံမှ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် တုန်လှုပ် သွားလေ၏။

မိမိတို့သည် ဆင်းရဲသားတံငါသည်များသာဖြစ်သဖြင့် ငါးပါး သီလထဲမှ ပါဏာတိပါတကံကို မည်သို့ လုံခြုံအောင်ထိန်းရမည်နည်း။

ဝေဆာသည် ပါဏာတိပါတကံအကြောင်းကို တွေးပြီး အသက် ၅၂ ကျပ်လာသလို ခံစားရ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းမွန်အောင် အနိမ့်ဆုံးအဆင့် ငါးပါးသီလတော့ လုံခြုံရပေမည်။

မိမိတို့ဘဝသည် တံငါသည်များဖြစ်သဖြင့် ငါးပါးသီလကို မည်သို့ လုံခြုံအောင် ထိန်းရမည်နည်း။

ဝေဆာသည် ပါဏာတိပါတကံအကြောင်းကို တွေးပြီး ထိုည တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

နတ်ရတ်ကိုသွယ် ၆၁

ထို့နောက် ဥပုသ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးထံတွင် မေးမြန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်လေတော့၏။

၆၆၆

ပရိတ်စာ

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ ယုန်မှာတံတိုင်း၊ ကျောက်ပြောင်းဆွေး၊
ကရိယာဆလင်း၊ ဟာမ္ပေ။

www.burmeseclassic.com

ဥပုသ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဝေဆာက ဖခင်ကို ဥပုသ်
စောင့်ရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုရင်မောင်က အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ငါ့သား... မင်းတကယ်ပြောင်းလဲသွားပြီကိုး။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကိုသွားပြီး ဥပုသ်တောင်စောင့်တော့မှာလား။ ငါ့သား လိမ္မာပေမဲ့
အဖေကတော့ အကျွတ်တရားမရနိုင်သေးဘူး။ ဒီနေ့ အဖေအပေါင်း
တွေနဲ့ ထန်းရည်သောက်ဖို့ ချိန်းထားတယ်။ ကြွက်နီကြီးက ထန်းရည်နဲ့
မြည်းဖို့ လယ်ကြက်ကြီးတွေ ကြွပ်ကြွပ်ကြော်လာခဲ့မယ်တဲ့ကွ။ ဒါကြောင့်
သားနောက်ကိုလိုက်ပြီး ဥပုသ်မစောင့်နိုင်သေးဘူး။ ဟဲ့ဟဲ့... နောက်ပြီး

ဝေတနာစာပေ

တော့ အဖေဟာ ညစာအထိမခံနိုင်ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် သား တစ်
ယောက်တည်း သွားစောင့်လိုက်ပါကွာ ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားရန် နှင်လွှတ်
နေလေ၏။ ဝေဆာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ရွာထဲရှိလူများသည် ဆွမ်းဟင်းချိုင့်များကို ရွက်၍ ကျောင်းသို့
ယူဆောင်လာကြ၏။ ဝေဆာသည် လက်ထဲတွင် မည်သည့် လှူဖွယ်
ပစ္စည်းမှ မပါဘဲ ကျောင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် ရွာလုံးကျွတ် ဥပုသ်စောင့်ကြသည်
အတွက် ဖရပ်သုံးဆောင်စလုံး လူများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။

ဝေဆာသည် ဥပုသ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသဖြင့် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ဥပုသ်သည်များ
ပြည့်နှက်နေခြင်းကို အံ့သြနေမိ၏။

ဝေဆာသည် ဥပုသ်သည်များကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျောင်း
ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေရာ ရွာ၌ အဆင်းရဲဆုံးဝေဆာကို
ဥပုသ်သည်များက အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဝေဆာသည် ဥပုသ်သည်များကို ကျော်ဖြတ်၍ ဖရပ်ထိပ်ဆုံး
တွင် ထိုင်ပြီး တရားဆွေးနွေးနေသူများကို ကြည့်၍ အလွန်အံ့သြသွား
လေ၏။

ဖရပ်ထိပ်ဆုံးတွင် ထိုင်၍ အဝတ်တရားလေးပါးအကြောင်းကို

ဝေတနာစာပေ

ဆွေးနွေးနေသူမှာ သူကြီးဖြစ်နေ၏။ သူကြီးသည် အလွန်စိတ်သဘောထား ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပြီး အဂတိလိုက်စားသူဖြစ်၏။

သူကြီးနှင့်အတူထိုင်၍ တရားဆွေးနွေးနေသူများကို မြင်သောအခါ ပိုမိုထိတ်လန့်အံ့သြမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကြီးနှင့်တစ်ဝိုင်းတည်းတွင် ထိုင်နေသူများမှာ သူတို့ရွာရှိ အကျင့်စာရိတ္တအဆိုးဝါးဆုံး လူကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

သူကြီးမင်းက အဂတိတရားလေးပါးအကြောင်းကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး လက်ဖက်သုပ်တစ်ဖွန်းကို ကော်ဆပ်စားလိုက်ချိန်၌ ငပိကုန်သည်ကြီး ဦးဘတုတ်က တံခိုးလက်ဆောင်သုံးမျိုးရှိကြောင်း ပြောဆိုပြီး တစ်ခုချင်းကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလေ၏။

ငပိကုန်သည်ကြီး ဦးဘတုတ်သည် ဆင်းရဲသားတံငါသည်များကို ငွေကြေးအားကိုးဖြင့် အလွန်အနိုင်ကျင့်တတ်ပြီး ငါးများကို အလေးခိုးပြီး ဝယ်ယူရာတွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။

ငပိကုန်သည်ကြီး ဦးဘတုတ်၏ စကားဆုံးသောအခါ ရွာထဲရှိ လောဘအိုးကြီးဟု အများကခေါ်သော ငွေတိုးချေးစားသူ ဦးရွှေကြိုင်က လောကဓံတရား (၈)ပါးအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြပြန်၏။

ထို့ပြင် သူတို့ရွာ၌ တဏှာရှူးကြီးဟု အများက သတ်မှတ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင် ဦးလူဝက ကိုယ်ကျင့်တရား (၇)ပါးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြန်၏။

တဏှာရှူးကြီး ဦးလူဝသည် ရွာထဲရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိန်းမပျို

များစွာကို ဖျက်ဆီးဖူးလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ၎င်းတို့အားလုံးသည် တရားဇရပ်၌ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောဆိုရန်အတွက် ထိုအကြောင်းအရာများကို မကြာသေးမီကပင် အလွတ်ကျက်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ရွာထဲရှိ အဆိုးဝါးဆုံးလူများကို တရားဇရပ်၌ တွေ့ရသဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ ဝေဆာသည် တရားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ နောက်တစ်ဝိုင်းသို့ ကူးသန်းလိုက်ပြန်၏။

ထိုဝိုင်းသည် မိန်းမများ၏ဝိုင်းဖြစ်ပြီး ဝိုင်း၏ထိပ်ဆုံးတွင် ထိုင်နေသော ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ပြားကြီးကို ကြည့်၍ ထိုဝိုင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခွာခဲ့ပြန်၏။

ဒေါ်ပြားကြီးသည် အလွန်လောဘဓမ္မက်ကြီးပြီး စိတ်သဘောထား ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ကျွန်သော တရားဝိုင်းများသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ အများစုမှာ ရွာထဲရှိ အတင်း အဖျင်းမျိုးစုံကို မြန်ရည်ရှက်ရည် ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုသို့ တရားဝိုင်းများသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုနေစဉ် လွန်စွာ အသံကျယ်လောင်ခြင်းကို မိမိကိုယ်မိမိ အသံအောင်သည်ဟု အထင်ရောက်နေသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ဘုရားဟော မဟာဇနကဇာတ်ကို ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဆိုအာဇီ အပြောများနှင့် ဟောပြောနေလေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုဘုန်းကြီး၏တရားကို နာကြည့်သောအခါ

၇၄ မင်းမြတ်သူရ

တရားနာရသည်နှင့်မတူဘဲ ကွက်စိပ်နားထောင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် တရားနာရန် စိတ်မပါတော့ဘဲ ကပ္ပိယကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်ရှိ တဲအိမ်ကလေးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ တဲအိမ်ကလေး၌ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးလိပ်သောက်နေသော ကပ္ပိယကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ အံ့သြသွားပြီး

“ ကပ္ပိယကြီးကို ကြည့်ရတာ အေးဆေးလှသည်လား၊ ကျုပ်က ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ကျောင်းမှာ လူတွေများလွန်းလို့ ကပ္ပိယကြီး အလုပ်ရှုပ်နေမယ်ထင်တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲ ဟဲ... မင်းထင်တာ သိပ်လွဲတယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ဒီလိုဥပုသ်နေ့မျိုးမှာ ငါအေးအေးလူလူနားရတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ရွာထဲက ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်လူတွေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုလာပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အစွမ်းပြတတ်ကြတယ်၊ သူတို့အစွမ်းပြတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ငါ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဟဲ ဟဲ... ငါ့အတွက်တော့ ဥပုသ်နေ့ဟာ ဇိမ်ကျတဲ့နေ့ကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

နတ်ရတ်ကိုသွယ် ၇၅

“ ကပ္ပိယကြီး ဥပုသ်မစောင့်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ငါဟာ ဥပုသ်နေ့မှ ဥပုသ်မစောင့်တတ်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ၊ နေ့စဉ် အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံအောင်နေထိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဥပုသ်မစောင့်မဲ့လူက တရားဇရပ်မှာမနေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းအနောက်ကို ရောက်လာရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ် ဥပုသ်မစောင့်ချင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘာဖြစ်လို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ရတာလဲ၊ မင်းအတော်မှိုက်တဲ့ကောင်ပဲကွ၊ ဗုဒ္ဓဉာဏ်ကောင်းအောင် ကြိုးစားမယ်ဆို ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ် ဒီနေ့ ကျောင်းကိုလာတာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ တရားဇရပ်တွေ လျှောက်ကြည့်ပြီး ဇရပ်ပေါ်မှာ အာပေါင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ တရားဆွေးနွေးနေသူတွေကို ကြည့်ပြီး ဥပုသ်မစောင့်ချင်တော့ဘူး၊ ရွာမှာ သူကြီးနဲ့ ဒေါ်ပြားကြီးတို့လူရဟာ တစ်ရွာလုံးကို အမြတ်ထုတ်သွေးစုတ်ပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့ လူယုတ်မာတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ တစ်ရွာလုံးရဲ့ သွေးချွေးနဲ့ရင်းပြီး ရှာထားတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့

ဖုန် မင်းမြတ်သူရ

ချမ်းသာနေကြတယ်။ သူတို့ကို ကျုပ်သိပ်မုန်းတယ်။ သူကြီးရဲ့ ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ကျုပ်မိခင်သေဆုံးချိန်မှာ ကျုပ်တို့သားအဖ
အနီးမှာရှိမနေခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မိခင်ဟာ စိတ်အားငယ်ပြီး သေဆုံး
ရှာတယ်။ ဒီလို လူယုတ်မာကြီးတွေနဲ့အတူတူ ကျုပ် ဥပုသ်စောင့်မှ
ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်ဆိုရင်လည်း နေပါစေတော့ဗျာ၊ မချမ်းသာချင်တော့
ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာ၏စကား
ကို နားထောင်၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး

“ လူသားတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။
ဥပုသ် စောင့်တာ မစောင့်တာ မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဘုရားရှေ့မှထိုင် ပြီး ပုတီးတွေ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် စိပ်၊ ဂါထာတွေရွတ်
ဆုတွေတောင်းနေရုံနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမရှိနိုင်ဘူး။ ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်
ရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို ကြည့်၍
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ ပစ္စုပ္ပန်ကံကို ကောင်းအောင်လုပ်ရုံနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု မရှိနိုင်
ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကံဆိုတာ အလုပ်ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်လေ။ ပစ္စုပ္ပန်ကံကောင်း
အောင်ဆိုပြီး အလှူဒါနတွေလုပ်နေရုံနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမရှိနိုင်ဘူးကွ

ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ချမ်းသာချင်ရင် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်
ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီး၏ မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်
ရှားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ချမ်းသာချင်ရင် အားကြိုးမာန်တက်ရှိရမယ် ဟုတ်လား။
ဒါဆိုရင် တကယ်ချမ်းသာမှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ တကယ်ချမ်းသာမှာပေါ့ကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးတွေအားလုံး အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်
လုပ်တဲ့သူတွေပဲ။ အလုပ်ကို ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ ဖြစ်သလိုလုပ်တဲ့လူတွေဟာ
ဘယ်တော့မှမချမ်းသာဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ကပ္ပိယကြီးရဲ့စကားကို ကြားရတာ စိတ်အားတက်လိုက်တာ
ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီနေ့ကစပြီး ဘာပဲလုပ်လုပ် အားကြိုးမာန်တက်လုပ်တော့
မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ လူညံ့လူဖျင်းတွေဟာ ဘာလုပ်လုပ် ဖြစ်သလို ပေါ့တီးပေါ့ဆ
လုပ်တတ်တယ်။ အောင်မြင်တဲ့သူတွေကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ
လေးလေးနက်နက်နဲ့ စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် လုပ်လေ့ရှိတယ်။

၇၀ မင်းမြတ်သူရ

ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်တဲ့အလုပ်တွေဟာ အမှားအယွင်းနည်းပြီး အောင်မြင်လေ့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ဝေဆာသည် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေပြီး

“ ကောင်းပြီ... ကျုပ် ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်လုပ်ရင် အားကြီးမာန်တက်လုပ်တော့မယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့... ဒါဆိုရင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ် ချမ်းသာပြီပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဝှဲသောက်၍

“ တံငါသည်လေးက အတော်ချမ်းသာချင်နေတာပဲ၊ ချမ်းသာချင်စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်နေပြီဆိုရင်တော့ လူဟာ တကယ်ချမ်းသာလေ့ရှိတယ်၊ ရင်ထဲမှာ သေသေချာချာ ကိန်းအောင်းဖို့တော့လိုတယ် ”

ထိုအခါ ဝေဆာက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ သေသေချာချာ ကိန်းအောင်မှုမရှိရင် မချမ်းသာနိုင်ဘူးပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးကြမ်းကို ဝှဲလိုက်ပြန်ပြီး

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် မကိန်းအောင်းဘဲ ချမ်းသာတဲ့လူဟာ အလွန်ရှားတယ်၊ သူတို့ဟာ ချမ်းသာချင်စိတ်ရင်ထဲမှာ မကိန်းအောင်းတဲ့အတွက် ကံကြမ္မာကြောင့်သာ ချမ်းသာ

ဝေတနာတပေ

နှုတ်ရတ်ကိုသွယ် ၇၁

ကြွယ်ဝလေ့ရှိတယ်၊ မင်းနားလည်အောင် ဥပမာပေးရရင် လောကမှာ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ လေးလေးနက်နက် မလုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးလူညံ့တစ်ယောက်ဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ အောင်ဘာလေထိပေါက်ပြီး သူဌေးဖြစ်သွားတာမျိုးပေါ့၊ ရွာထဲက လူပေလူတေ၊ အရက်သမား၊ ဖဲသမားတစ်ယောက်ဟာ မြို့က ဘကြီးဆုံးလို့ အမွေတွေအများကြီးရလိုက်တယ်ဆိုတာလဲ ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာမကိန်းအောင်းဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားတဲ့ သဘောပဲ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ဝေဆာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ ချမ်းသာချင်တဲ့လူဟာ ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ အားကြီးမာန်တက်လုပ်ဖို့လိုတယ်၊ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာကို ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ ဟား ဟား ဟား... အတော် အမေးအမြန်းထူးတဲ့ တံငါသည်လေးပဲ၊ ချမ်းသာချင်စိတ်ကိန်းအောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို ကိုယ် သေသေချာချာ သုံးသပ်ကြည့်ရမယ်၊ ငါ့ဘဝဟာ တကယ်ချမ်းသာရမဲ့အချိန်ကိုရောက်နေပြီလား၊ လောကကြီးမှာ ငါ ဘယ်လောက်အနှိပ်စက်ခံနေရသလဲ၊ ငါ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်အောက်တန်းနောက်တန်းကျနေသလဲ၊ ငါ့မိသားစုဟာ ဘယ်လောက်

ဝေတနာတပေ

www.burmeseclassic.com

ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသလဲ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းလို့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလဲ၊ လူ့ဘဝမှာ အောက်တန်းနောက်တန်းကျလွန်းလို့ ခံစားချက်တွေ ဘယ်လောက်တေားရပြီလဲ၊ မခံချင်စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ မျှိုသိပ်လိုက်ရပြီလဲ ဆိုတာတွေကို သုံးသပ်ကြည့်ရမယ်၊ ဒီလိုသုံးသပ်ကြည့်ရင် ငါ့ဘဝဟာ အမှန်တကယ် ချမ်းသာဖို့ သင့်ပြီလားဆိုတာ သိလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းပြီပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်တို့က ရွာမှာအဆင်းရဲဆုံး တံငါသည်တွေဆိုတော့ အမြဲတန်း အနှိမ်ခံရတယ်၊ အောက်တန်းနောက်တန်းကျတယ်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းလို့ ထမင်းနပ်မမှန်တဲ့နေ့တွေတောင် ရှိတယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အနှိမ်ခံဘဝကို မကျေနပ်လွန်းလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အမြဲမျှိုသိပ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ သိပ်ပြီးတော့ ချမ်းသာဖို့ သင့်နေပြီ၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ်တွေ ကိန်းအောင်းနေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

“ ဟုတ်ပြီ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ဟာ မင်းရင်ထဲမှာ သေသေချာချာ ကိန်းအောင်းနေပြီဆိုရင် အဲဒီစိတ်ကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားပေတော့၊ ချမ်းသာဖို့အတွက် နောက်ထပ် သင်ခန်းစာတွေ ငါ တဖြည်းဖြည်းပြောပြမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲကွာ

ကျောင်းထဲမှာ ငါ့အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာအား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ စိတ်အားတက်ကြွစွာ ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အရက်ပုလင်းတစ်ပုလင်းကိုထောင်၍ တစ်ကိုယ်တည်း အရက်သောက်နေသော ကိုရင်မောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်အရက်သောက်ခြင်းကို တားမြစ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် မကြာမီ မိမိတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဖခင် စိတ်ညစ်စရာမလိုတော့ဟု ယူဆကာ

“ အဖေရယ်... အရက်မသောက်ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မကြာမီ ချမ်းသာတော့မှာဗျာ အဖေစိတ်ညစ်ပြီး အရက်သောက်စရာ မလိုတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဘာ... ငါ့သား မင်းက ချမ်းသာတော့မှာ ဟုတ်လား၊ မင်း စိတ်မှန့်သေးရဲ့လား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားပြီး ဥပုသ်စောင့်ရင်း ရူးသွားပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ကပ္ပိယကြီးပြောသော ချမ်းသာရန်နည်းလမ်းများကို ပြန်ပြောလေ၏။

ဝေဆာ၏စကားကို ကြားသောအခါ ကိုရင်မောင်က တဟား
ဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... အဖေထင်တဲ့အတိုင်း ငါ့သားဌေးနေတာ
သေချာပြီ မင်းမှာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူး။ ကပ္ပိယ
ကြီးလို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခိုကပ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မွဲတေနေတဲ့သူဟာ
မင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ချမ်းသာနည်းပေးမှာလဲ။ ကပ္ပိယကြီးမှာ ချမ်းသာတဲ့
နည်းလမ်းရှိရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ချမ်းသာအောင်လုပ်မှာပေါ့ကွ။ ဒီလူကြီး
ဟာ စာတွေအများကြီးဖတ်ပြီး ရူးနေတာကွ။ ဒီလူကြီးဟာ ရွာထဲက
လူတွေနဲ့လည်း ပေါင်းလို့သင်းလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ဆရာတော်
ကြီးက သနားလို့ ကျောင်းမှာခေါ်ထားတာကွ။ နေပါဦး ကပ္ပိကြီးပြောတဲ့
ချမ်းသာတဲ့နည်းဆိုတာ ဘာတွေလဲ၊ ပြောပါဦး။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီး၏ ချမ်းသာရန် နည်းလမ်းများကို
ပြောပြလေတော့၏။ ကိုရင်မောင်က အစမှအဆုံးထိ နားထောင်၍
ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီလူကြီးပြောတဲ့စကားတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာ
သွားပြီကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းတယ်
ဆိုတာ ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်ကို ပြောတာပဲ။ မင်းသေသေချာချာ စဉ်းစား
ကြည့်။ လောကမှာ မချမ်းသာချင်တဲ့လူ ရှိပါ့မလား။ ငါနဲ့အတူ သောက်
ဖော် သောက်ဖက် ကြွက်နီကြီးလည်း ချမ်းသာချင်တာပဲ။ အရက်ကျိုး

ပါကြီးလည်း ချမ်းသာရင် မိန်းမတွေ အများကြီးယူမယ်ဆိုပြီး ကြွေး
ကြော်ထားတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကပ်နေတဲ့ မင်းရဲဆရာ
ကပ္ပိယကြီးကိုယ်တိုင် ချမ်းသာချင်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ
ရဲထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းနေတယ်။ ဘာမှ အထူးအဆန်း
လုပ်ပြီး ကြိုးစားစရာမလိုဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကပ္ပိယကြီး ပြောတာ
ဘာလဲ။ အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ရမယ်တဲ့။ အားကြိုး
မာန်တက်ဆိုတာ မပျင်းမရိလုပ်ရမဲ့သဘောပဲပေါ့။ ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေကို
ကြည့်စမ်း။ အဖေဟာ လူပျင်းတစ်ယောက်လား။ ယောက်ျားပျင်း
ကျောခင်းဆိုတဲ့ စကားရှိတဲ့အတိုင်း အဖေ အလကားနေရင်း ကျောခင်း
ပြီး အိပ်နေတာ မြင်ဖူးလား။ အဖေတို့လို ကျောမွဲတ်ငါသည်တွေဟာ
အင်းထဲမှာ ငါးသာရမယ်ဆိုရင် နေပူမိုးရွာမရှောင် အားကြိုးမာန်တက်
ဝမ်းရတာပဲ။ အဖေတို့ဟာ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရမဲ့လူတွေပါ။ အဖေရဲ့
ကျောပြင်ကိုကြည့်စမ်း သား၊ ပူပြင်းတဲ့နေရောင်တိလွန်းလို့ မည်းပြောင်
နေတာတွေ့ရမယ်။ အဖေတို့ အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်မလုပ်ရင်
ထမင်းငတ်ပြီးသေဖို့ပဲရှိတယ် သား။ အဖေတစ်သက်လုံး မင်းအဖေ
မဆုံးခင်အထိ တံငါသည်အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ပြီး သားတို့
ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာ အားလုံးအသိပါ။ ကပ္ပိယကြီးပြောသလို
အလုပ်ကိုအားကြိုးမာန်တက်လုပ်ရင် ချမ်းသာမယ်ဆိုတာ စာအုပ်ထဲ
မှာပဲ ရှိပါတယ် သား။ စာရင်းငှားလုပ်တဲ့ အဖေရဲ့ သောက်ဖော်
သောက်ဖက် ကြွက်နီကြီးကိုကြည့်ဦး။ ကြွက်နီကြီးရဲ့ အလုပ်ဟာ

စာရင်းငှားဆိုတော့ လယ်ပိုင်ရှင်ခိုင်းသမျှ အလုပ်တွေကို မနားမနေ လုပ်ရတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ကြက်နီကြီးဆိုရင် ပင်ပန်းလွန်းလို့ ခဏခဏ ညည်းညူတယ်၊ အင်းသားကြီးရဲ့ အစေအပါးအလုပ်ကို လုပ်ရတဲ့ ပါကြီးကို ကြည့်လိုက်ဦး၊ အင်းသားကြီးက မညာမတာခိုင်းစေလွန်းလို့ နားရဏယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ သူတို့လောက် အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက် လုပ်ရတဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့အားလုံး ဘယ်လောက်ဆင်းရဲ သလဲဆိုတာ ငါ့သားအသိပဲ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက် လုပ်ရင် ချမ်းသာမယ်ဆိုတဲ့ ကပ္ပိယကြီးစကားဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ ကပ္ပိယကြီးဟာ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့စကားတွေကို စိတ်ကူးယဉ် ပြီး ပြောနေတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တွေဝေသွားလေ၏။

ဖခင်ပြောပြသော အချက်အလက်များသည် အလွန်တိကျ ခိုင်လုံ ၏။ မိမိတစ်သက် ဖခင်အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပျင်းရိပြီးငွေနေခြင်းကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိချေ။

ဖခင်သည် မိသားစုအတွက် ရှေ့ဆုံးမှ ရုန်းကန်ကျွေးမွေးခဲ့၏။ ဖခင်၏ သောက်ဖော်စားဖက် ကြက်နီနှင့် ပါကြီးတို့သည်လည်း မိသားစု အပေါ်တွင် အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၏။

သို့သော် ၎င်းတို့မိသားစုများ ချောင်လည်လာခြင်း မရှိချေ။ ကပ္ပိယကြီး၏ အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်လျှင် ချမ်းသာမည်ဟု

သော အယူအဆသည် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လောဟု တွေးမိ၏။

ထိုသို့တွေးမိပြီးနောက် သူ၏စိတ်ဓာတ်များ အလွန်ကျဆင်း သွားလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် မိမိအား လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေ သလောဟု တွေးမိပြန်၏။

ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီးကို အမြန်ဆုံး သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၁၁၁

ဝေယနီ၊ ဇာတ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ဝေဆာသည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ကပ္ပိယကြီးထံသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ရွာ၏တစ်နေရာရှိ လူပြတ်သော ဝါးရုံတောများအနီးသို့ ရောက်လျှင် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများကို ကြားရသဖြင့် ဝါးရုံပင်များကို အကာအကွယ်ပြု၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရွာသူအပျိုချော လှနုကို ဝိုင်းရံထားသော ကာလသားသုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုကာလသားများအနက် ဦးဆောင်သူမှာ သူကြီးသား လှဦးဖြစ်နေ၏။

သူကြီးသားသည် ဖခင်အားကိုးဖြင့် ဆိုးမိုက်နေသူဖြစ်၏။

ဝေတနာစာပေ

သူသည် အနီးအနားရွာများသို့ လှည့်လည်၍ အရက်သောက်ကြက် တိုက်၊ ဖရိုက်လုပ်နေသူ လူရမ်းကားတစ်ဦးဖြစ်၏။

လှဦးက ရွာသူအပျိုချော၏ လက်ကိုဆွဲ၍ “လှနုရယ်... တစ်ရွာတည်းသားတွေပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်စိမ်းကားနေတာလဲ၊ နင့်ကို ငါ လျှို့ဝှက်ထဲဆင်းပြီး အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် လူယုတ်မာလှဦး၏ အကြံဉာဏ်ကို ခိုပ်စားမိသွားလေ၏။

လှဦးသည် တဏှာလုံးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖခင်သူကြီး၏အားကိုးဖြင့် ရွာသူမိန်းကလေးအချို့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ အပြုအမူကို ဝါးရုံတောအနောက်မှ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

လှနုဆိုသော ရွာသူအပျိုချောသည် သူကြီးသားလှဦး၏လက်မှ ရုန်းကန်၍ “လှဦး... လွတ်... လွတ်... လွတ်နေနဲ့၊ နင့်နဲ့ ငါ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး။”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ ထိုအခါ လှဦးက လှနု၏လက်ကိုဆွဲ၍ “နင့်က ပြောစရာမရှိပေမဲ့ ငါကတော့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့် လျှို့ဝှက်ထဲကို လိုက်ခဲ့ရမယ်။”

ဟု ဆိုကာ သူကြီးသားသည် လှနုဆိုသော မိန်းမပျိုအား အနောက်ဘက်ရှိ လျှို့ဝှက်ရှိရာသို့ အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားလေ

ဝေတနာစာပေ

၏။

လှနုသည် သူကြီးသားလက်မှ ရှန်းကန်လေရာ သူကြီးသားက သူမအား တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ လျှိုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လှနုသည် သူကြီးသား၏လက်သို့ သနားစွာ ဝယ်ယူသွား၏။ လှနု၏ အပေါင်းအဖော်နှစ်ဦးက ထိုမြင်ကွင်းကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ရယ်မောကာ

“ အေးအေးဆေးဆေးသာ ဆွေးနွေးဆရာရေ... အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ပဲရှိတယ် ”

ဟု မြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ရွာသူအပျိုချော လှနု ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လှနုသည် ရွာဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကယ်ကြပါဦးရှင်... ကယ်ကြပါဦး ”

ဟု အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းရှာ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာသည် ဝမ်းပင်များ၏အနောက်မှ ထွက်သွားပြီး

“ ဟေ့လူတွေ... တစ်ရွာတည်းသားအချင်းချင်း ဒီလို အနိုင် မကျင့်ပါနဲ့ဗျာ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

သူကြီးသားတို့လူစုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေဆာကို မြင်သော အခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး သူကြီးသားက

“ ဝေဆာ... မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါနဲ့လှနု အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးစရာလေးရှိလို့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လှနုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဟို... နင်တို့နဲ့ ဘာမှဆွေးနွေးစရာမရှိဘူး။ မတရား မလုပ်နဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဝေဆာက ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ လှနုကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ သူတစ်ပါး စိတ်မချမ်းသာ အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

သူကြီးသား လှနုသည် ဝေဆာ၏ ကြားဝင်နှောင့်ယှက်မှု ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး အပျိုချောလှနုဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဒီမှာ လှနု... နင့်အဖေ ဒီနှစ် အင်းလေလံပွဲမှာ ပစ္စည်းပိုင်ရှိ စကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးရမှာ ငါ့အဖေသူကြီးနော်၊ နင်တို့မိသားစု ဒုက္ခရောက်သွားချင်လို့လား ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ လှနုသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား လေတော့၏။ ရွာ၌ လှနု၏ဖခင် ဦးအေးမောင်သည် အင်းသားငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ အင်းငယ်လေးများကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် အစိုးရထံတွင် မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှကို အာမခံတင်ပြ၍ လုပ်ကိုင်ရ၏။

အင်းသားငယ်များတွင် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများ မှန်ကန်ကြောင်းကို သူကြီးက လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရ၏။ ထိုသို့ လက်မှတ်ရေးထိုး ရန်အတွက် အင်းသားအားလုံး သူကြီးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းကြ၏။

ယခု ရွာသူအဖွဲ့ချောလှက သူကြီးသားကို ငြင်းဆန်လျှင် လှနစေင် ဦးအေးမောင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုလက်မှတ်အတွက် များစွာ အခက်အခဲတွေ့ရပေတော့မည်။

ဝေဆာသည် ဖခင်၏အာဏာကို အသုံးပြု၍ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်းပြုလုပ်သော လှဦးကို ရွာသွားပြီး

“ဟေ့လူ... လှဦး၊ ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လုပ်၊ သူကြီးဆိုတာ ရွာသားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ အစိုးရက ခန့်အပ်ထားတာဗျ၊ သူကြီးအာဏာကို အသုံးပြုပြီး ရွာသူတွေကို စော်ကားဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဒီလိုမတရားလုပ်တာ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်ကာ လှနကို ကယ်တင်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

ထိုအခါ သူကြီးသား၏ အပေါင်းအဖော်နှစ်ယောက်သည် ဝေဆာကို တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့တိုးလာ၏။

ဝေဆာသည် ခွန်အား ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူကြီးသား၏ တပည့်တစ်ဦးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ထိုသူ မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ကျန်တစ်ဦးက ဝေဆာကို လက်သီးဖြင့် ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်၏။ ဝေဆာက ထိုသူ၏လက်ကို ရိုက်ဖယ်၍ မေးရိုးအား ပြင်းထန်စွာ ပြန်ထိုးလိုက်၏။

ဝေဆာသည် ထိုသူနှစ်ဦး လဲကျသွားသောအခါ သူကြီးသားလက်ထဲရှိ ရွာသူအဖွဲ့ချောကို ဆွဲယူလိုက်၏။ သူကြီးသားသည် အဖော်အပေါင်းမရှိဘဲ မိုက်မဲဝံ့သူမဟုတ်သဖြင့် လှနကို မကျေမချမ်း ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ဝေဆာက လှဦး၏လက်မောင်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး

“တစ်ရွာတည်းသားချင်း ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်နဲ့ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာဖြစ်ရင် ဝင်ဖြေရှင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ လှဦးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“မိုးကောင်းတုန်းရွာထားဦးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ရင်တော့ မနွဲ့စတမ်းဘဲ”

ဟု ကြုံးဝါးကာ တပည့်နှစ်ဦးကိုခေါ်၍ မကျေမချမ်း ပြန်ခဲ့တော့၏။

လှနက ဝေဆာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုလေတော့၏။ ဝေဆာသည် လှနကို ရွာထိပ်သို့ လိုက်ပို့ပြီး ကပ္ပိယကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ထင်းခွဲနေသော ကပ္ပိယကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ကပ္ပိယကကြီးက ပေါက်ဆိန်ကိုချ၍

“တံငါသည်လေး... မေးခွန်းတွေမေးဖို့ ရောက်လာပြန်ပြီ အဖြေတွေရှိနေသရွေ့ မေးခွန်းတွေမေးနေဦးမှာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မင်း လုပ်သင့်တာက သိချင်စိတ်ကို ဖျောက်ထားပြီး လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေကို တရစပ်လုပ်ရမဲ့အချိန်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးပြောဆိုသော စကား အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်ဘဲ

“ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ကျုပ်သိချင်တယ် ကပ္ပိယကြီး၊ အဖြေ ကို မတွေ့ရဘဲ အလုပ်လုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍

“မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေကို ငါကြိုသိပြီးသားပါ တံငါသည်လေးရယ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်စိတ်ကိန်းအောင်းအောင် လုပ်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ မေးခွန်းရယ်၊ အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်နေရက်နဲ့ မချမ်း သာဘဲ ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာရယ်ကို သံသယဖြစ်လို့ မေးမြန်းချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏ မျက်နှာကို အံ့သြ ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းကို ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ကတည်းက ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ ပြန်မေးတော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပြီးသားပါကွာ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ခေါင်းညှိတ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကပ္ပိယကြီးရယ်... လောကမှာ မချမ်းသာ ချင်တဲ့ လူဆိုတာ ရှိပါ့မလားဗျ၊ ကပ္ပိယကြီး ရွာစဉ်လှည့်ပြီး တွေ့တဲ့လူကို ချမ်းသာချင်သလားလို့ လိုက်မေးကြည့်၊ မချမ်းသာချင်ဘူးလို့ ဖြေတဲ့လူ တစ်ယောက်မှရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကပ္ပိယကြီးကိုယ်တိုင် ချမ်းသာချင်စိတ် ရှိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်စိတ်ကိန်းအောင်းအောင် လုပ်စရာမလိုဘူး ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“လူတိုင်းဟာ ချမ်းသာချင်သလား၊ ရွှေတွေ ငွေတွေရမယ်၊ ယူမလားလို့မေးရင် အမြန်ဆုံးခေါင်းညှိတ်ကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ချမ်းသာ ချင်စိတ်ရှိရုံနဲ့ ရင်ထဲမှာ ချမ်းသာချင်စိတ်ကိန်းအောင်းပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူးကွ၊ ဥပမာပြောရရင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို စာမေးပွဲမှာ ပထမရချင် သလားလို့ မေးရင် ရချင်တယ်လို့ ဖြေကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမရ အောင် ကျောင်းစာကို ကြိုးကြိုးစားစား ကျက်မှတ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါဟာ ပထမရချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ မကိန်းအောင်းသေးလို့ပဲ၊ ပထမရချင် စိတ် အမှန်တကယ် ကိန်းအောင်းပြီဆိုရင် ကျောင်းစာကို ကြိုးကြိုးစား စား ကျက်မှတ်မှာ သေချာတယ်၊ လယ်သမားအားလုံးကို စပါး အထွက် ကောင်းချင်သလားလို့မေးရင် လူတိုင်းက စပါးအထွက်ကောင်းချင်တယ် လို့ ပြောကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လယ်မှာ စပါးအထွက်တိုး အောင်လို့ လုံ့လဝီရိယစိုက်ပြီး အမှန်တကယ် ကြိုးစားကြမှာ မဟုတ်

ဘူ။ ဒါဟာလည်း စပါးအထွက်တိုးချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် မကိန်းအောင်းသေးလို့ပဲကွ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို နားလည် သယောင်ရှိသွားလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဆက်လက်၍

“ ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီ ဆိုရင် အမှန်တကယ်ကို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြမှာပဲ။ မုဆိုး တစ်ယောက်ဟာ တောကောင်ကြီးကြီးရချင်သလားလို့မေးရင် ရျှစ် ကြောင်း ပြောလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တောကောင်ကြီးရအောင် ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုရှိဖို့လိုတယ်။ တောထဲက ရတနာသိုက်ကို လိုချင် သလားလို့မေးရင် လိုချင်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ပြောကြလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ကြားထဲကို တိုးဝင်ပြီး ရတနာသိုက်ကို ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေဖို့တော့ ကြိုးစားကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ရတနာသိုက်ကို လိုချင် စိတ် ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် မကိန်းအောင်းသေးလို့ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်လို့ ပြောခဲ့တာကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ဝေဆာ၏ ရင်ထဲ၌ ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာ ကျုပ်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ချမ်းသာဖို့ အတွက် ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် ကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ် ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

ဝေတနာစာပေ

မရှင်းလင်းတာ ရှိသေးတယ်။ အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်တယ် ဆိုတာ မပျင်းရိဘဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သဘောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖေကိုကြည့်ရင် ကျောခင်းပြီးအိပ်နေတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဖေတို့လို ကျောခွဲတံငါသည်တွေဟာ အင်းထဲမှာ ငါးရလို့ကတော့ နေပူခိုးရွာ မရှောင် ငါးဖမ်းရတာပဲ။ သူတို့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ နားနားနေနေ မနေခဲ့ ရပါဘူး။ အဖေတို့ဘဝက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လွန်းတဲ့အတွက် တစ်သက် လုံး ရုန်းကန်နေရတဲ့လူတွေပဲ။ ဘဝမှာ သူတို့လောက် အားကြိုး မာန်တက် အလုပ်လုပ်တဲ့သူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ မချမ်းသာ ပါဘူးဗျာ။ ကပ္ပိယကြီးပြောသလို အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ပြီး ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အဖေတို့ဆင်းရဲသားတံငါသည်တွေ ချမ်းသာတာ ကြာပြီဗျော ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ပဲ့သောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ မင်းမဆိုးဘူး။ မင်းဟာ အာလုပ်လုပ် တိတိကျကျ သိရပြီးမှ အလုပ်လုပ်တတ်ပုံရတယ်။ အချို့သောလူတွေဟာ ဘယ်အလုပ်မဆို သူများလုပ်ရင် လိုက်လုပ်တာပဲ။ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်းကိုတော့ အထီးမှန်း။ အမမှန်းသိအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ငွေမြတ်စွာဘုရားကတောင် တရားတော်တွေကို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး လက်မခံဘဲ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမယ်လို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်ကွ။ တကယ်တော့ အလုပ် ကို အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့စကားကို မင်းတို့ အဓိပ္ပါယ်

ဝေတနာစာပေ

၉၆ မင်းမြတ်သူရ

ကောက် လွဲသွားတာကွ၊ အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ မနားမနေလုပ်ရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူးကွ၊ အလုပ်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရ မယ်၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမယ်၊ ကြိုးစားရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက် ပြီး

“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာ တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်လာပြီ၊ ပထမတုန်း က အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက် တော့ မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမယ်၊ ကြိုးစားရမယ်တဲ့...”

ဟု ညည်းညူလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့လူက စိတ်ရှည်ရှည်ထားရတယ်ကွ၊ အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တာရယ်၊ ဝေဖန် ပိုင်းခြားတာရယ် ပါဝင်တယ်ကွ၊ မင်းအဖေလို ဆင်းရဲသားတံငါသည်တွေ ဟာ နေပူမိုးရွာမရှောင် နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင်လုပ်ရတယ်၊ ဘဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နားနေချိန်တောင်မရှိဘဲ အလုပ်ကို ကွဲလုပ် ခွားလုပ် လုပ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေပိုငွေလျှံရှိဖို့ဝေးလို့ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဗွဲတေနေတယ်၊ ဒါမဆန်းမဲဘူးကွ၊ အလုပ်ကို မနားမနေ ကွဲလုပ် ခွားလုပ် လုပ်တိုင်း ချမ်းသာတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုသာဆိုရင် ငါတို့နိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲသားနင်းငြားတွေအားလုံး ချမ်းသာကုန်တော့မှာကွ၊ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး မလုပ်ရဘူး ”

ဝေတာနာတပေ

နတ်ရတ်ကိုသွယ် ၉၇

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ မျက်လုံးမှိတ်မလုပ် ဘူးလို့ ဆင်ခြေတက်ဦးမလို့လား၊ မျက်လုံးမှိတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုမရှိဘဲ လုပ်တာကိုဆိုတာကွ၊ ဒါကြောင့် ကြီးပွားအောင်မြင်ချင် ရင် ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရမယ်၊ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒီသုံးမျိုးစလုံးကို ပေါင်းစပ်ပြီး ငါက အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ ပြောတာကွ၊ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းအောင်လုပ်ရမယ်၊ အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ မှတ်သားထားရမယ်၊ အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာ အလုပ်မှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမယ်၊ ကြိုးစား ပမ်းစား အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာဖြစ်တယ် ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းပြီး အားကြီး မာန်တက်လုပ်ရင် ချမ်းသာပြီပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ အရင်မလိုပါနဲ့ တံငါသည်လေးရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေက အခြေခံအချက်အလက်တွေပါ၊ ချမ်းသာခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် အကြောင်းအရာလေးတွေ ငါပြောပြဦးမှာပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဆရာတော်

ဝေတာနာတပေ

www.burmeseclassic.com

ကြီးအတွက် ဆေးကျိရမှာမို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲရပ်လိုက်ရအောင် မင်း ဒီနေ့ ရွာသူမိန်းကလေးအတွက် ရန်ပွဲဆင်ခဲ့တာကို ငါဆောက်ခံပါတယ်ကွ၊ ဒါဟာ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်ပဲ၊ လူဟာ အားနည်းတဲ့ဘက်ကနေ ရပ်တည်ရတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ရွာသူမိန်းကလေးအတွက် သူကြီး သားနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအကြောင်းကို ကပ္ပိယကြီးသိနေသဖြင့် အံ့သြစွာ နားထောင်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ အံ့သြစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ရန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကမြင်လို့ ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ဒါဟာ အောင်မြင်ကြီးပွားမှုနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်ကွ၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ အားနည်းသူဘက်က ရပ်တည်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ရွာထဲသို့ ပြန်ကာနီးတွင် ကပ္ပိယကြီးကို နောက်ဆုံးမေးခွန်းတစ်ရပ် မေးလိုက်ပြန်၏။

“ အောင်မြင်ကြီးပွားဖို့ ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ လိုသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ပိုက်ဆံချမ်းသာရုံအတွက်နဲ့တော့ ယောက်ျားကောင်း စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ အချို့သော ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေဟာ ဧ

ကြေးချမ်းသာပေမဲ့ အင်မတန် စိတ်ဓာတ်ယုတ်ညံ့ကြတယ်၊ အောက်တန်းကျပြီး အရှက်ကင်းမဲ့တယ်၊ အလွန်လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေရှိပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေတာလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်ရုံနဲ့တော့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မြတ်ဖို့မလိုပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ဒါဖြင့် ဘာတွေလိုမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... အတော်နားဝေးတဲ့ တံငါသည်လေးပါလား၊ ချမ်းသာချင်ရင် ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ် ရင်ထဲမှာကိန်းအောင်းပြီး အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမယ်လို့ ငါ ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိပြီဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းပြီး အောက်တန်းကျတဲ့လူတောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝနိုင်တယ်ကွ၊ ကဲ... ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး ”

ဟု ဆိုကာ ဝေဆာအား မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာလည်း ကပ္ပိယကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တံငါသည် ကိုကြွက်နီတို့လူစုနှင့် ငါးရဲများကို များရန် ပြင်ဆင်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုရင်မောင်ကို

တွေ့ရလေ၏။

ဖခင်သည် မိခင်နှင့်ပတ်သက်သော ပူဆွေးသောကဗျာများ အနည်းငယ် လျော့ပါးလာပုံရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆင်းရဲတွင်းနက်လှသော ဘဝမှ သူလွတ်မြောက်ချင်၏။

သူ၏မိခင် သေဆုံးခြင်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းကြောင့် မသေသင့်ဘဲ သေဆုံးရသည်ဟု ယုံကြည်၏။

ကပ္ပိယကြီးထံမှ ချမ်းသာခြင်း နည်းနာများကို တောင်းခံ၍ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

၇၇၇

မင်းမြတ်သူရ

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ မြောက်ဗဟိုတန်း၊ ကောက်မင်းလမ်း၊
ကျိုတလဲလမ်း၊ ဘာမော်။

ဝေတနာစာပေ

ဝေဆာသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အပေါင်းအပါများ ငါးရံများရန် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ထမင်းကြမ်းနှင့်ပဲပြုတ်ကို မနက်စာအဖြစ် နယ်ဖတ်စားသောက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် တစ်ကိုယ်တည်း အိမ်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေသည်နှင့် စာလျှင် ငါးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်ရရ အရှုံးမရှိဟုတွေးကာ အင်းထဲတွင် ပိုက်သွားချရန် ပြင်လေ၏။

တန်ခူးလပြည့်ကျော်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကွင်းကို လေလံဆွဲထားသော အင်းသားများမပိုင်တော့ဘဲ အစိုးရက ပိုင်ချေပြီ။

ဝေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကွင်းကို အစိုးရပိုင်ဆိုင်သောအချိန်၌ ထောက်ထားညှာတာ သောအားဖြင့် သူတို့ကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားတံငါသည်လေးများအား ပိုက်ချ ခွင့် ပြုထား၏။

သို့သော် အစိုးရခွင့်ပြုထားသော ကွင်းစည်းကမ်းအတိုင်း ပိုက်ချ ရန် မည်သည့်ဆင်းရဲသား တံငါသည်မျှ စိတ်မဝင်စားကြချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစိုးရက ငါးဖမ်းရန်ခွင့်ပြုသောပိုက်မှာ ဒဂါးကျပိုက်ကွန်ဖြစ်၏။ ဒဂါးကျပိုက်ကွန်ဆိုသည်မှာ ဒဂါးတစ်ပြား အောက်သို့ကျလျှင် ပိုက်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ကျနိုင်အောင် ကျသော ပိုက်ကွန်ဖြစ်၏။

ငါးကြီးများအလွန်ရှားပါးပြီး ငါးသေးများစွာပေါများသော ချောင်းရိုးထဲတွင် ပိုက်ကျနှင့်ငါးဖမ်းလျှင် ငါး တစ်ကောင်တလေရဖို့ပင် ခက်ခဲလွန်းလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေဆာသည် ငါးတစ်ကောင်ရလျှင် အမြတ်ပဲ ဟု သဘောထားကာ ချောင်းရိုးထဲတွင် လှေငယ်လေးနှင့် လှည့်လည် သွားလာပြီး ဒိုက်ပင်များ ကျပါးသောနေရာတွင် ပိုက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် ကပ္ပိယကြီးပြောသော ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းများကို နှလုံးသွင်းနေလိုက်၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး သော ဘဝသည် အလွန်အောက်တန်းနေ့ကတန်းကျလှ၏။

လူတို့၏စိတ်သဘာဝသည် ဆန်းကြယ်လှ၏။ ချမ်းသာသူ လုပ်သော မကောင်းမှုကို ကောင်းမှုဟုထင်မြင်၍ ဆင်းရဲသူလုပ်သော

ကောင်းမှုတို့ကို မကောင်းမှုဟု ထင်မြင်တတ်၏။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တံငါသည်ကို ဘဝတူငါးစိမ်းသည်များကပင် နှိမ်ချင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိဘဝကို ကြီးပွားတိုးတက်အောင် မဖြစ်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် ချမ်းသာခြင်းအကြောင်းများကို ဟွေးတောရင်း ညနေစောင်းသောအခါ ပိုက်ဖော်ရန် သတိရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ လှေကလေးကို ဒိုက်ပင်များရှိရာ ချောင်းရိုးထဲသို့ လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ဒိုက်ပင်များအနီးသို့ရောက်လျှင် ရေစီးအတိုင်း လှုပ်ခါနေသော သူ၏ပိုက်စုတ်ကလေးကို မြင်ရ၏။ ထိုပိုက်စုတ်ကလေးသည် ငါးစိမ်းသည် ခေါ်ပြားကြီးထဲမှ အကြွေးနှင့်ဝယ်ယူပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ငါးကြီးငါးကောင်းများ ရပါစေဟု ဆုတောင်း၍ ပိုက်ကို ရေထဲမှဖော်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပိုက်ထဲတွင် ငါးတစ်ကောင် တစ်မြီးကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ဓားဖြင့်ခုတ်ထား၍ စုတ်ပြတ်နေသော ပိုက်ကို သာ တွေ့ရ၏။

တံငါသည်၏အသက်သည် ပိုက်ဖြစ်သဖြင့် ဝေဆာသည် စုတ် ပြတ်နေသော ပိုက်ကိုကြည့်၍ အံ့သြထိတ်လန့်သွား၏။ သူ၏ပိုက်ကို မည်သူက အပြီးတကြီး ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြတ်ထားသနည်း။

ဘဝတူတံငါသည်အချင်းချင်း ထိုသို့ ယုတ်ညံ့သော အပြုအမူကို လုပ်လေ့မရှိ။ ရံဖန်ရံခါ အကျင့်စာရိတ္တညံ့ဖျင်းသော တံငါသည်များပင် သူတစ်ပါးထောင်ထားသော ပိုက်ထဲမှ ငါးကိုခိုးတတ်၏။

တံငါသည်၏အသက်ဖြစ်သော ပိုက်ကို ထိုသို့ ဖျက်ဆီးလေ့မရှိ။ သူတို့ တံငါသည်များ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ရသော အင်စပက်တော်ပင်လျှင် ထိုသို့ ပြုလုပ်လေ့မရှိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့ တံငါသည်များမှတ်လေ့ရှိသော ကျွဲချိုသံ ကို ကမ်းစပ် လမုတောအနီးမှ ကြားရ၏။ ထိုလမုတောအစပ်၌ တံငါ သည်တစ်ဦး ငါးထိုင်များနေကြောင်းတွေ့ရ၍ ထိုနေရာသို့ လှေကို လှော်ခတ်သွားမိ၏။

လမုတောသို့ရောက်လျှင် ငါးထိုင်များနေသူမှာ သူတို့ရွာရှိ ဘိုးစီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဝေဆာ၏လှေ ကမ်းကပ်သောအခါ ဘိုးစီက

“ မင်းပိုက်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူ ဘယ်သူလဲသိလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဝေဆာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မသိဘူးဗျ၊ သိများသိရင်တော့ ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့ကောင် တွေ ကျုပ်အကြောင်းသိစေရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘိုးစီက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းရဲ့ပိုက်ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ကောင်ဟာ သူကြီးသား လှဦးနဲ့ အပေါင်းအပါတွေပဲ။ ဒီကောင်တွေ ပိုက်ကိုဖော်ပြီး ဓားနဲ့ခုတ်နေတာ ဝါမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် ဘိန်းစားဘိုးစီ၏စကားကို ကြားရသောအခါ တက်ခေါက်

“ တောက်... ယုတ်မာလိုက်တာ လှဦးရယ်၊ သူကြီးသားဖြစ်ပြီး

ဒီလောက်ယုတ်မာရသလား။ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး လုပ်တာ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် လွန်ခဲ့သောရက်က သူကြီးသားတို့လူစုနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ ခြင်းကို သတိရ၏။ ထိုအခါ ဘိုးစီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ တကယ်တော့ ပိုက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်တာ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကြီးသားလှဦးကို ငါသိပ်ရွံ့မုန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့လက်ချက် ဖြစ် ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ဘိုးစီ၏ ကြေကွဲဖွယ်အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်၏။ ဘိုးစီ၏ညီမလေးကို သူကြီးသားလှဦးက စော်ကားပြီး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာသောအခါ သူမသည် ရှက်လွန်း ၍ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွား၏။

သူမအသက်ဆုံးခြင်းမှာ သူကြီးသား၏ ပယောဂဖြစ်ကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိသော်လည်း သက်သေမခိုင်လုံသဖြင့် လှဦးကို အရေးမယူ နိုင်ခဲ့ချေ။

ဝေဆာက လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍

“ အလှည့်ကျရင်တော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့ လှဦးရယ်၊ ငါ့ဘဝက သေမထူး နေမထူးဘဝပဲ၊ ကြက်သားနဲ့ချဉ်ပေါင်၊ လိမ္မော်ရင်လဲလိုက်၊ ချိ အကြောင်းကို သိစေရမယ် ”

ဟု ကြိုးငါးလိုက်လေတော့၏။

ဝေဆာသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာစုတ်ပြနေသော ပိုက်စုတ်ကလေးကိုဖော်၍ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။ မိမိတို့ဘဝသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလွန်းသဖြင့် ပိုက်စုတ်ကလေးကိုပင် ဒေါ်ပြားကြီးထံမှ အကြွေးယူထားရ၏။

ယခု ပိုက်စုတ်ကလေးကိုအစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ခုတ်ပိုင်းခြင်းခံလိုက်ရချေပြီ။

ထိုအကြောင်းကို ကိုရင်မောင်သိသောအခါ လွန်စွာအံ့သြထိတ်လန့်သွားပြီး

“အံ့သြစရာပဲငါ့သား၊ ရွာက တံငါတွေအားလုံး ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့အကျင့်အကြံကို မလုပ်တတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာက လွန်ခဲ့သောရက်က သူကြီးသားနှင့် ရန်ဖြစ်ပုံကို ပြောပြ၍ ပိုက်ကိုဖျက်ဆီးသူမှာ သူကြီးသားနှင့်အပေါင်းအပါများဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ကိုရင်မောင်သည် စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“သူကြီးဟာ အင်းသားကြီးပဲကွ၊ အင်းသားကြီးဆိုတာလည်း တံငါသည်တစ်ယောက်ပဲ။ တံငါသည်အချင်းချင်း ပိုက်ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ ဇာတ်တူသားစားတာနဲ့ အတူတူပဲ။ သူကြီးသားလည်းဟာ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းနေပြီလား။”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ဝေဆာကမူ မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ စိတ်တွင်းမှသာ

“ဒင်းက ဇာတ်တူသားစားတော့ ကျုပ်က ဇာတ်တူသား ပြန်စားရတာပေါ့။”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ဝေဆာသည် ထိုနှုန်းက ကပ္ပိယကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ မသွားဖြစ်ဘဲ သူကြီးသားလည်းကို ကလွဲစားချေရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဝေဆာသည် စောစောအိပ်ချင်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကိုရင်မောင်နှင့် အပေါင်းအပါများ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြ၏။

ညဉ့်အတော်နက်သောအခါ အရက်သမားအားလုံး မူးရှူးပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ဝေဆာသည် ထိုအခါမှပင် ဆောင်ခေးကို ယူ၍ တဲအိမ်ကလေးမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် ရွာတောင်ပိုင်းတွင်ရှိသော သူကြီးအိမ်သို့ အမှောင်ရိပ်နိမ့် ထွက်ခဲ့၏။

သူကြီး၏အိမ်ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်လျှင် မီးပုံကြီးကိုဖို့၍ အရက်သောက်နေသော သူကြီး၏ တပည့်တပန်းများကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ဝိုင်းရှေ့ ရေဆိပ်တွင် သူကြီး၏လှေများ စိတ်တန်းပြီး ဆိုက်ကပ်ထား၏။

ဝေဆာသည် ရေထဲသို့ အသံမပြည်အောင်ဆင်းပြီး ရေအောက်

သို့ ငုပ်လျှိုးသွားလေ၏။

ထို့နောက် ရေထဲမှနေ၍ လှေများအနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး လှေဝမ်းများကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထိုးခွဲဖျက်ဆီးပစ်၏။ သူကြီး၏လှေများကို ဖျက်ဆီးပြီးနောက် ရေပေါ်သို့ အသံမကြားရအောင် ပြန်တက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူကြီး၏တပည့်များသည် မီးပုံကြီး၏အနီးတွင် အရက်များသောက်၍ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ငြင်းခုံနေဆဲဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် အိမ်ဝိုင်းအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ အမှောင်ရိပ်ခို၍ အိမ် အနောက်သို့ သွား၏။ အိမ်အနောက်တွင် ငါးခြောက်စင်ကြီးများ ငါးပိအိုးများကို တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် ငါးပိအိုးများကို လွန်မြောက်ပြီးသောအခါ ပိုက်များလှမ်းထားသည်ကို မြင်ရ၏။ သူကြီးသည် ရွာတွင် အကောင်းဆုံး ငါးဓမ်းပိုက်များကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် မီးအလင်းရောင်နှင့် မြင်ရသောပိုက်များကို ကြည့်၍ ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ပိုက်များကို ဓားဖြင့် ထိုးခွဲ၍ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဖျက်ဆီးပစ်လေ၏။

ဝေဆာသည် ပိုက်များကို ဖျက်ဆီးပြီးသောအခါ အိမ်သို့ မှောင်ရိပ်ခို၍ ပြန်လာလေတော့၏။ မနက်ဖြန်သို့ရောက်လျှင် သူကြီးတစ်ယောက် သူ၏ပိုက်များကိုကြည့်၍ ဒေါသတိုးပေါက်ကွဲပေတော့မည်။

၁၁၁

တောနာတပေ

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သူကြီး၏လှေနှင့်ပိုက်များ ဖျက်ဆီးခံရသောသတင်းသည် ရွာထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ သူကြီးသည် သူ၏အာဏာစက်ကို ထိပါးသော အပြုအမူအတွက် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေ လေ၏။

သူကြီးသည် နှစ်လုံးပြုသောနတ်ကြီးကိုကိုင်း၍ ခြံဝိုင်းထဲတွင် တပည့်တပန်းများကို ရစရာမရှိအောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ၏။ သူကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးကို လက်နှင့်သပ်၍

“မင်းတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ အသုံးမကျဘူး၊ ငါ့ခြံထဲမှာ

တောနာတပေ

အစောင့်ထားတာ သောက်စားဖူးယစ်နေမှီ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တောက်...
မင်းတို့ရှိလျက်နဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ အဖျက်ဆီးခံရတယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲပြိုင်ဘက်
သူကြီး ဦးဘဦးရဲ့လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်၊ ဘဦး... ဘဦး... မင်းက
မိန်းမညာဏ်နဲ့ အကောက်ကြံပြီဆိုတော့ မင်းကိုလည်း ငါက ပြန်ပြီး
ပညာပေးရတာပေါ့ကွာ ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

တစ်ဖက်ရွာမှ သူကြီးဦးဘဦးသည် သူနှင့် အင်းများကို အပြိုင်
လေလံဆွဲရင်း ပြိုင်ဘက်ဖြစ်၏။ သူကြီးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အခွင့်သာတိုင်း ဒုက္ခပေးနေကြဖြစ်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ သူကြီး နှစ်လုံးပြုပေးသေနှုတ်ကိုင်ပြီး တပည့်များကို
ကြိမ်းမောင်းနေချိန်တွင် သူကြီးသားလှဦးသည် သူ၏အပေါင်းအဖော်
နှစ်ဦးကိုခေါ်ကာ အိမ်ဝိုင်းအပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

ရေဆိပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှဦးက တက်ခေါက်၍
သစ်ပင်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးကာ

“ ဒါဟာ ခွေးမသား ဝေဆာရဲ့လက်ချက်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ဒီကောင် ဒီလောက်လက်သွက်မယ်လို့ မထင်ဘူးကွာ၊ အခုတော့ ငါတို့
အဖြစ်ဟာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူးဖြစ်နေပြီ၊ လှေနဲ့ပိုက်တွေကို
ဖျက်ဆီးတာ ဝေဆာဆိုတဲ့ကောင်ပဲလို့ လက်ညှိုးမထိုးနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်
ကို သံသယဖြစ်တယ်ပြောရင် ငါနဲ့ အပျိုချောလှနက်စွာကို အဖေ သိသွား
လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏တပည့်တစ်ဦးက လက်သီးဆုပ်၍

“ လူကို ခွေးကိုက်တာ နာတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်လို တံငါသည်
အစုတ်အပြတ်က သူကြီးသားကို တက်ဆော်သွားတယ် ”

ဟု မြှောက်ထိုးပင့်ကော် ပြောလိုက်ရာ သူကြီးသားသည် မခံချိ
မခံသာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဒီကောင် တစ်နေ့နေ့မှာ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေ
ရမယ်၊ တံငါသည် အစုတ်အပြတ်ကောင်ကများ ငါ့လိုသူကြီးသားကို
အံ့တုဖက်ပြိုင်ခံသလား ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူကြီးသားလှဦးသည် ဝေဆာအပေါ် ကြီးစွာ
သော ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့လေတော့၏။

၁၁၁

ဝေဖန်စာ၊ နာဂြိုဟ်စာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသားကလယ်၊ ကျောက်မြောင်၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သူကြီးအိမ်မှ လှေနှင့်ပိုက်များ ဖျက်ဆီးခံရသောသတင်း ရွာထဲ
သို့ ပျံ့နှံ့သွားသောအခါ ကိုရင်မောင်သည် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

သူကြီးသည် တပည့်တပန်း အင်အားတောင့်တင်းပြီး ဩဇာ
အာဏာကြီးမားသူဖြစ်သဖြင့် စော်ကားဝံ့သူ မရှိသလောက် ရှား၏။
သူကြီး၏ရန်သူမှာ တစ်ဖက်ရွာရှိ သူကြီး ဦးဘဦးသာဖြစ်၏။

ကိုရင်မောင်သည် သူကြီးသားလှဦး မနေ့က သူ၏ပိုက်များကို
ဖျက်ဆီးပုံကို ပြန်လည်သတိရ၏။ ထို့ကြောင့် သူကြီး ဝံ့လည်ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောလိုက်မိ၏။

သူကြီး၏ပိုက်များကို ဖျက်ဆီးသူမှာ သူ၏သား ဝေဆာဖြစ်သည်
ဟု ထင်မြင်ယူဆခြင်းမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်မောင်က ဝေဆာ၏ပုခုံး
ကို ဖက်၍

“ ငါတို့ရဲ့ပိုက်တွေကို သူကြီးသားက မနေ့က ဖျက်ဆီးတယ်၊
ဒီနေ့ သူတို့ပိုက်တွေကို သူများ ပြန်ဖျက်ဆီးသွားပြီ၊ သူတို့ဟာ ဇာတ်တူ
သား စားတဲ့အတွက် ပြန်ပြီးဝံ့လည်တာကွ ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်၏။ ဝေဆာကမူ ဖခင်ကို စကား
မတုံ့ပြန်ဘဲ ပြုံး၍သာ နေလိုက်၏။

သူသည် ညနေစောင်းသောအခါ ကပ္ပိယကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ရောက်လျှင်
ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာကို ကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ မင်း အတော်သတ္တိကောင်းပါလား ဝေဆာ၊ ညက သူကြီး
ပစ္စည်းတွေ သွားဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် အတော် အိပ်ရေးပျက်သွားပုံရ
တယ်၊ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေ နီနေပါလား ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်
လိုက်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် သူ၏ခြေလှမ်းများကို အဘယ်ကြောင့် ရိပ်မိနေ
သည် မသိချေ။ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို ကြည့်၍

“ သူကြီးရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးတာ ကျုပ်လို့ ဘာကြောင့်
ကပ္ပိယကြီးက အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ဟဲ့ ဟဲ့... ဒါမခက်ပါဘူးကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က မင်းရဲပိုက်ကို ဖျက်ဆီးခံရတဲ့သတင်း ရွာထဲမှာ သံသ့ကြားရတယ်။ ဒီနေ့မနက်ကျတော့ သူကြီးရဲလှေ့နဲ့ပိုက်တွေ ဖျက်ဆီးတာ ကြားရပြန်တယ်။ ဒီသတင်းကို ကြားကတည်းက တရားခံဟာ မင်းဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“တစ်ရွာလုံးကလူတွေက မထင်ဘဲ ကပ္ပိယကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ဆိုပြီး တပ်အပ်ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား... ဒီရွာမှာ မင်းရဲစိတ်ဓာတ်ကို အသိဆုံးက ငါပါကွာ၊ အခုအချိန်မှာ မင်းရဲစိတ်ဓာတ်ဟာ တော်လှန်လိုစိတ်တွေ သိပ် ပြင်းပြနေတယ်။ ရွာမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေအားလုံးထဲမှာ မင်းရဲစိတ်ဓာတ် ဟာ အတက်ကြွဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် သူကြီးရဲလှေ့နဲ့ပိုက်တွေကို ဖျက်ဆီး တာ မင်းဖြစ်မယ်လို့ ငါတပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်။ သူကြီးရဲရန်သူတော် ဦးဘဦးဟာ အကြောင်းမဲ့ သူကြီးဆီကိုလာပြီး ဖျက်ဆီးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဝေဆာက သူကြီး၏ပိုက်များကို မိမိဖျက်ဆီးကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“လူဟာ သည်းခံစိတ်နဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်လိုစိတ်ကြားမှာ နေရ

တယ်ကွာ၊ အရာရာကို သည်းခံတာလည်းမကောင်းဘူး၊ တိုက်ခိုက်စရာ ရှိရင် တိုက်ခိုက်ရတယ်၊ အမြဲတမ်းသည်းခံနေရင် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ဘက်ကိုရောက်သွားတတ်တယ်။ ဟိုလူကိုလည်း သည်းခံ၊ ဒီလူကိုလည်း သည်းခံဆိုရင် ကြာရင် ကိုယ့်ကို လူတွေမလေးစားတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲလုပ်ရင်ကို အပြစ်ကြီးတစ်ရပ်လို့ ငါ မဆိုခွင့်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အရာရာကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်၊ ကဲ... ဒီအကြောင်းတွေကို ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ကြီးပွား အောင်မြင်ခြင်း အကြောင်းတွေပဲ ဆက်ပြောကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က သူကြီးသားလူဦးကို မခံချင်စိတ်ကြောင့် ကပ္ပိယကြီးဆီကိုတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို သူဌေးဖြစ်နည်းလေး တွေ ဆက်ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ သူဌေးဖြစ်နည်းဆိုပြီး များများစားစား မရှိပါ ဘူးဗျာ၊ သူဌေးဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်းအနည်းငယ်ကို လိုက်နာနိုင်တယ်ဆိုရင် သူဌေးဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ လူတွေဟာ ဒီနည်းလမ်းလေးတွေကို မလိုက် နာနိုင်လို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ကပ္ပိယကြီးက သူဌေးဖြစ်ဖို့နည်းလမ်းတွေကို သိရက်သား”

ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မကြိုးစားတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲ ဟဲ... ငါက သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးကွ၊ လောကမှာ လူသုံးမျိုးရှိတယ်၊ ပထမတစ်မျိုးက ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်စိတ် မရှိတဲ့လူ၊ ဒုတိယတစ်မျိုးက ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်စိတ်ရှိရက်နဲ့ မကြီးပွားတဲ့လူ၊ တတိယလူမျိုးကတော့ ကြီးပွားအောင်မြင်နေတဲ့လူတွေ ငါကတော့ ပထမတစ်မျိုးထဲမှာပါတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့ နည်းလမ်းသိရင်တောင် ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်တယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်စိတ်မရှိပေမဲ့ ကြီးပွားချင်တဲ့လူကို နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ဖို့တော့ စိတ်အားထက်သန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကြီးပွားအောင်မြင်တဲ့နည်းလမ်းတွေ ဆက်ပြောပြမယ်၊ အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အလုပ်ကို အားကြီး မာန်တက်လုပ်တဲ့နေရာမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ခြင်းတို့ ပါဝင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက လက်သီးဆုပ်၍

“ ကြီးပွားချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း၊ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ခြင်းတို့ကို ကျုပ်နားလည်အောင် သေသေချာချာ ဥပမာပေးပြီး ရှင်းပြပေးပါဦး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ထန်းလျက်တစ်ခဲကို ကောက်ဝါး၍

“ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ မင်းသိပြီးသားတွေပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျဖြစ်အောင် ငါ ရှင်းလင်းပြပေးပါ့မယ်၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းကို ပထမဦးဆုံး ရှင်းပြရမယ်၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ရဲ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပထမဦးဆုံး စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမှာက ဒီအလုပ်နဲ့ ကြီးပွားအောင်မြင်မှု ရှိနိုင် မရှိနိုင် ဆိုတာကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ရမယ်၊ ဥပမာ ကူလီထမ်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့သူဟာ တစ်နေ့ကို တစ်မူးစုနိုင်တယ်ဆိုဦး၊ ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီလိုပဲ အစိုးရလခစားအလုပ်ကို လုပ်တဲ့လူဟာလည်း ဘယ်တော့မှ မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ လာဘ်စားပြီး ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့လူကိုတော့ မဆိုလိုနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာတစ်ခုရှိတယ်၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်အလုပ်က မကြီးပွားနိုင်ပေမဲ့ ကြီးကြီးစားစားလုပ်ရင် တက်လမ်းရှိပြီး ကြီးပွားနိုင်ရင်တော့ ဒီအလုပ်ကို ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်သင့်တယ်၊ ဥပမာ ဒီနေ့ ဈေးဆိုင်သေးသေးလေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်နေရာကနေ ဒီလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ပြီး စုဆောင်းနိုင်ရင် ဈေးဆိုင်အကြီးကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ မုန့်ကလေးတွေရောင်းနေရာကနေ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီး မုန့်တိုက်ကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ ဝပ်ရှော့မှာ စတာကတိုမယ်ရ ဆာလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာရင် ဝပ်ရှော့ဆရာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကားစပယ်ရာကနေ ဒရိုင်ဘာဖြစ်

အောင် ကြိုးစားလို့ရတယ်။ ဒရိုင်ဘာဘဝကနေ စုဆောင်းနိုင်ရင် အံ့နာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာကနေ စုဆောင်းနိုင်ရင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပဲလိုအခွင့်အလမ်းရှိမှရှိ စဉ်းစားတွေးတောနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါဟာ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သေးသေးလေးတစ်ခုကို ပထမဦးဆုံး ရှာဖွေကြည့်တဲ့ သဘောပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍
“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာ သိပ်ရှင်းတယ်။ ဆက်ပြောပါဦး။ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဆက်လက်၍

“ စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့နေရာမှာ ပုံသေနည်းတော့ မရှိဘူး။ အခြေ အနေနဲ့ အချိန်အခါအလျောက် ပြောင်းလဲပြီး တွေးတောဆင်ခြင်ရမှာပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် စပယ်ရာကနေ ဒရိုင်ဘာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ဆိုပေမယ့် ကိုယ့် အိမ်က စပယ်ရာကို ဘယ်တော့မှ ဒရိုင်ဘာမခန့်ဘူးဆိုတဲ့ အံ့နာဆိုမှာ ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဟာ အချိန်ကုန်ပြီး အခက်အခဲတွေ့မှာပဲ။ အံ့နာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အံ့နာရဲ့စိတ်ထား ပြောင်းလဲအောင် ကြိုးစားပြီး ဒရိုင်ဘာဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ထက် အခြားအံ့နာတစ်ယောက်ဆိုမှာ ပြောင်းလုပ်ပြီး ဒရိုင်ဘာဖြစ်အောင် ကြိုးစားတာ ပိုမြန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့အတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့လူဟာ အချိန်အားတိုင်း

စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီး မေခင်နဲ့မေတင် ဘယ်သူ့ချောသလဲဆိုတဲ့ အကျိုးမဲ့စဉ်းစားခြင်းမျိုးကို မလုပ်သင့်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ ကောင်းပါပြီ ကပ္ပိယကြီး။ ကျုပ်ဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုကို အသုံးပြုပါမယ်။ ”

ဟု ကတိပြုလေ၏။ ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီးက ဆက်လက်၍

“ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရမယ်။ ဒီလို လျှောက်လမ်းရင်း ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို တိုးတက်မှုရှိမရှိ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု လုပ်ရမယ်။ ဥပမာ စားပွဲထိုးကနေ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားပြီ ဆိုပါစို့။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို တိုးတက်မှုရှိမရှိ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုလုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ထမင်းဆိုင်ဟာ ရောင်းကောင်းရဲ့လား။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အခြား ထမင်းဆိုင်တွေထက် ရောင်းအားပိုကောင်းသလား။ ညှိဖျင်းနေသလား။ ရောင်းအားကောင်းရင် ဒီဘက်ပိုရောင်းရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အရပ်မှာ ဒါထက်ပိုမရောင်းရတော့ဘူးဆိုရင် ဆိုင်ခွဲတွေဖွင့်ရမှာလား။ လောလောဆယ် ဆိုင်ခွဲဖွင့်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ဖို့ အရင်းအနှီး ရှာ ကိုယ့်မှာရှိလား။ အရင်းအနှီးမရှိတဲ့ လုပ်ငန်းခွဲချင်ရင် သူတစ်ပါးဆီ က ပိုက်ဆံချေးလို့ ဖြစ်မှာလား။ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ဖို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အကြံပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေဆီက အကြံဉာဏ်ကို ယူရမှာလား။ စသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားရမယ်။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားအောင်မြင်ခြင်းအတွက် စဉ်းစား

www.burmeseclassic.com

ဆင်ခြင်ခြင်းနှင့်အတူ ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းဟာလည်း အရေးကြီးတယ်
ကိုယ်လုံးနဲ့ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုမရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်
နိုင်ဘူး။ အောင်မြင်ချင်ရင် ကျကျနနကြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ဖို့လို
တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာလည်း ကပ္ပိယကြီး၏စကားကို အလွန်စိတ်အား
တက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပါပြီ ကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်ဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက်
ကျကျနနကြီး ဝေဖန်ပိုင်းခြားပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ဆက်လက်၍

“စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု၊ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုတွေလုပ်ပြီးရင် ကြိုးကြိုး
စားစား လုပ်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုပဲလုပ်လုပ်
ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်သင့်တယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးကို ငါ ခဏလုပ်တာ၊
ဒီအလုပ်ဟာ ငါ့အတွက် ယာယီပဲဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် မလုပ်ရဘူး၊
ပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်ပါများရင် အကျင့်ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ကြိုးကြိုး
စားစား မလုပ်ဘဲ ထိပ်ဆုံးကို ဘယ်တော့မှမရောက်နိုင်ဘူး။ အချို့သော
လူတွေဟာ ကံကောင်းလို့ အောင်မြင်မှုရလာပေမဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား
မလုပ်တဲ့အတွက် ပြန်ပြီးကျဆုံးသွားတတ်တယ်။ အောင်မြင်မှုအတွက်
ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏ စကားများကို လေးလေးနက်နက်
နားထောင်၍ အောင်မြင်ကြီးပွားရန် အချက်အလက်များကို လိုက်နာ
မည်ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပိယကြီးထံတွင် ကတိပြုလေ၏။

ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာ၏ကတိစကားများကို နားထောင်၍

“ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် မင်း ငါ့ကို ကတိပေးစရာ မလိုပါ
ဘူးကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်းပဲ ပြန်ပြီး ကတိပြုရမယ်။ ချမ်းသာချင်တဲ့လူဟာ
ကိုယ်စိတ်ကိုကိုယ်ဘယ်တော့မှ မညာရဘူး။ သစ္စာရှိရမယ်။ လူဟာ
ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ညာရင် အလွန်အပြစ်ကြီးတယ်။ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း
အတွက် မင်းကိုပေးတဲ့ အဓိကနည်းလမ်းတွေကတော့ ဒါတွေပါပဲကွာ၊
ငါပေးတဲ့နည်းလမ်းတွေကို မင်းလိုက်နာမယ်ဆိုရင်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာ
မှာ သေချာပါတယ်။ လောကမှာ တကယ်ကြီးပွားချမ်းသာပြီဆိုရင်
ချမ်းသာခြင်းရဲ့တန်ဖိုး အစစ်အမှန်ကို မင်းသိလာလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ
မင်းရဲ့ချမ်းသာချင်တဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်
လည်း ချမ်းသာချင်စိတ်တွေ ကြီးသထက်ကြီးလာပြီး လောဘအိုးကြီး
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဟဲ့ ဟဲ့... ဘယ်လိုပဲ လောဘတွေကြီးကြီး နှစ်တစ်ရာ
ပြည့်အောင်တော့ မကြီးနိုင်ပါဘူးကွာ၊ နောင် နှစ်တစ်ရာပြည့်ရင် မင်းရော
ငါပါ မြေကြီးအောက်ကို ရောက်နေပါပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏စကားကြောင့် ဝေဆာသည်
တွေဝေသလိုဖြစ်သွားလေ၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ ကပ္ပိယကြီးပြောတာ သိပ်ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဘယ်လောက် ချမ်းသာအောင် ကြိုးစား ကြိုးစား... နောင်နှစ်တစ်ရာကြာရင် စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို စွန့်ပြီး မြေကြီးအောက်ရောက်တော့မှာပဲ၊ လောကကြီးရဲ့ မမြဲသောတရားကို ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လိုက်သလိုပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲ့ ဟဲ့... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မရရအောင် ရှာဖွေဦးမှာမဟုတ်လား၊ လူတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ မမြဲသော တရားတွေကို နားလည်သဘောပေါက်သလို ဂှိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ သဘောတရားတွေ ရင်ထဲရောက်မလာနိုင်တဲ့အတွက် အလိုရမ္မက်တွေ ကို ထိန်းချုပ်လို့မရနိုင်ကြဘူး၊ ပုထုဇဉ်သဘောပေါက်ဘူး ”

ဟု သံဝေဂဆန်ဆန် ပြောလေတော့၏။ ဝေဆာက တစ်စုံတစ်ရာ ကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး

“ ကပ္ပိယကြီးဆီက သူဌေးဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေလေပြီဆိုတော့ ကျုပ် မနက်ဖြန်ကစပြီး သူဌေးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတော့မယ် ”

ဟု ပြောလိုကလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ လုပ်လေကွာ၊ လောကမှာ လူကြိုရင် ဘာမဆိုဖြစ်တာပဲ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့အခါ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ဘဝကို နားလည်စာနာစိတ် ကလေး ထားဖို့ မင်းကို ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက လှိုက်လှဲသောအမူအရာဖြင့်

“ စိတ်ချ ကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်က ဆင်းရဲသားဘဝက လာတဲ့လူပါ ဗျ၊ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

၁၂၂

မန္တလေးတိုင်း

ဆိုင်သုတ်-ဂုဏ်သုတ်တန်း၊ ကျောက်မြောင်းကျေး၊ ကနီရွာမပင်း၊ တာမွေ။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း
မှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုစဉ် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော
ရွာသူအပျိုချောလှနှင့် တွေ့ဆုံ၏။

လှနက ဝေဆာကို မြင်သောအခါ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ငါးရံခြောက်များ လာရောက်
ကပ်လှူကြောင်း ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လှနနှင့်ဝေဆာသည် ရွာတွင်းသို့ အတူယှဉ်တွဲပြီး
ပြန်လာခဲ့၏။ လှနသည် အသားညိုသော်လည်း အလွန် ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက်လှ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေပြီး ဆံပင်ကို
ကျောလယ်သို့ ဖြန့်ချထား၏။ သူမ၏ ဖွဲ့ထွားသောကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍
ရွာသားအားလုံး တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချလေ့ရှိ၏။

ဝေဆာသည် ရွာသူအပျိုချောလှနှင့်ယှဉ်တွဲပြီး ဝင်လာရသဖြင့်
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပင် ဖြစ်မိ၏။

ထိုစဉ် ကြက်ဝိုင်းမှပြန်လာသော သူကြီးသားလှဦးတို့လည်းသည်
ဝေဆာတို့အနောက်မှ ရောက်လာ၏။ သူကြီးသားလှဦးသည် လှနနှင့်
ယှဉ်တွဲပြန်လာသော ဝေဆာကိုကြည့်၍ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လေ
တော့၏။

လှဦးက လှည်းပေါ်မှနေ၍ တက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... တံငါသည် အခုတ်အပြတ်က အမဲရိုးနယ်
ဟင်းအိုးမှ အားမနာဘဲ လှနနဲ့တွဲထွက်သွားတယ်။ နေနှင့်ဦးပေါက္ကွာ၊
မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ် ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

ထိုအခါ သူ၏တပည့်များကလည်း သူကြီးသားလှဦးကို ဝိုင်းဝန်း
မျှော်ကပ်ပင့်ပေးကြလေ၏။ လှဦးက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဝေဆာ၊ မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့သာ ထုပ်ထားပေတော့၊
မင်းဟာ ငါ့အဖေရဲ့ လှေနဲ့ပိုက်ကို ဖျက်ရုံမကဘူး၊ ငါ့အမျစ်ကိုလည်း
ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်နေပြီ ”

ဟု ကြုံးဝါးပြန်၏။ သူကြီးသား လှဦးသည် ဝေဆာကို

မကျေမနပ် ဆဲဆို၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဖခင်နှင့်အတူ ယဉ်တွဲထိုင်နေသော လူသန်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ သူကြီးက လူသန်ကြီး၏ပခုံးကို ပုတ်၍

“ဟောဒီကောင်ကြီးက အဖေမိတ်ဆွေရဲ့ညီအရင်းပဲ၊ ကျွန်းပြန်ကြီးကွ၊ သတ္တိသိပ်ရှိတယ်၊ သွေးကောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ ထိပ်ပဲ”

ဟု ချီးကျူးလေရာ လှဦးသည် လူသန်ကြီးကို ကြည့်၍ အလွန်သဘောကျသွားလေ၏။

သူ၏ရန်သူတော်ဖြစ်သော ဝေဆာကို လူသန်ကြီးအကူအညီဖြင့် နှိမ်နင်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား၊ လှဦးက လူသန်ကြီးကို အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ လူသန်ကြီးက ရင်ကိုကော့၍

“ဆင်ကြီး”

ဟု ဖြေလိုက်ရာ လှဦးသည် အလွန်သဘောကျသွားလေ၏။

ဆင်ကြီးသည် အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိသဖြင့် ဖခင်သူကြီးထံသို့ ရောက်လာကြောင်းသိရ၏။ ဆင်ကြီးသည် လူသတ်မှုနှင့် ကျွန်းကျပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာကြောင်း သိရ၏။

လှဦးသည် ညနေစောင်းသောအခါ ဆင်ကြီးကို အရက်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး ဝေဆာနှင့်ဖြစ်ခဲ့သော ရန်ငြိုးရန်စကို ပြောပြလေ၏။ ဆင်ကြီး

က အကင်းပါသူပီပီ လက်ကာပြု၍

“ဒီလောက်ဆိုရင် နားလည်ပြီ အာစရိ ဝေဆာဆိုတဲ့ကောင်ကို အသေလိုချင်သလား၊ အကျိုးလိုချင်သလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လှဦးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“အသေတော့မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ပြဿနာတွေများကုန်မယ်၊ ကျိုးရုံပဲရုံပဲဆော်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆင်ကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် သုံးရက်အတွင်း ကျိုးပဲ့စေရမယ်၊ ကျုပ်ကို မြင်ဖူးအောင် ပြထား”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သူကြီးသားလှဦး၏ တပည့်များသည် ဝေဆာ၏ လှုပ်ရှားသွားလာပုံများကို လူမိုက်ဆင်ကြီးအား တိတ်တဆိတ် သွားရောက်ပြသလေ၏။

လူမိုက်ဆင်ကြီးသည် ဝေဆာ၏ ရုပ်လက္ခဏာကို သေချာစွာ မှတ်သားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဝေဆာသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဖမ်းဆီးရမိသောငါးများကို သွင်းရန်အတွက် ဒေါ်ပြားကြီးထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ပြားကြီးဆိုင်မှ ငါးဖိုးရရှိသောအခါ ဖခင်အတွက် အရက်တစ်ပုလင်းဝယ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

၂၂၀ မင်းမြတ်သူရ

အရက်ဆိုင်မှ ရွာသို့ပြန်လာပြီး လူပြတ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်း အနောက်သို့ရောက်လျှင် ၎င်းအား တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ကြိုနေသော လူမိုက်ဆင်ကြီးနှင့် ဆုံလေ၏။

ဆင်ကြီးသည် သစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေရာက ဝေဆာကို မြင်သောအခါ

“ဟေ့ကောင်... ရပ်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဆာသည် သူကြီးသားနှင့် ပေါင်းသင်းနေသော ဆင်ကြီးဆိုသူ ရွာသို့ရောက်နေကြောင်း သိ၏။

ယခု ဆင်ကြီးက မိမိကို ရန်စရန် ကြိုးစားနေကြောင်း ဝိညာဉ်သဖြင့် သတိကြီးစွာထား၍ ရပ်တိုက်ခိုက်ရန် နည်းလမ်းကို စဉ်းစား၏။ ဆင်ကြီးက ဝေဆာကို လက်ယပ်ခေါ်၍

“ဟေ့ကောင်... မင်းလက်ထဲက အရက်ပုလင်းကို ထားခဲ့စမ်း ငါ အရက်သောက်ချင်တယ်”

ဟု မိုက်ကြေးခွဲဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ကျုပ်အဖေသောက်ဖို့ အရက်ဝယ်လာတာ၊ ခင်ဗျားဘာသာ သောက်ချင်ရင် ဝယ်သောက်ပါလား။ ဒီရွာမှာ လူမိုက်မရှိဘူး၊ မိုက်ကြေး ခွဲလို့မရဘူး”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဆင်ကြီးသည် မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်လေးက ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်သဖြင့် အံ့

သွားလေ၏။

ဆင်ကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ဟေ့ကောင်... အရင်ကမရှိပေမဲ့ အခုရှိနေပြီ၊ အရက်ပုလင်းကို ထားခဲ့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေဆာသည် အန္တရာယ်ကို ရှောင်လွှဲမရမှန်းသိသဖြင့် အရက်ပုလင်းကို အနီးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်တင်လိုက်ပြီး လက်သီး နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်၍ ဆင်ကြီးအား စောင့်ကြိုနေလိုက်၏။

ဆင်ကြီးသည် ဝေဆာ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ခြောက်လှန့်ပြီး ရန်စရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ခွန်အားဗလကို အသုံးချ၍ တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

ဆင်ကြီးသည် သူ၏ကြီးမားလှသော လက်သီးလုံးကြီးဖြင့် ဝေဆာအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ဝေဆာက ကိုယ်ကိုယ့်၌ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ဆင်ကြီးအား ပြန်လည်ထိုးကြိတ်လေ၏။

ဝေဆာသည် ဆင်ကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာထွားကြိုင်းသူမဟုတ် သော်လည်း ကြံ့ခိုင်ပြီး ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဝေဆာ သည် လူမိုက်ကို အရှုံးမပေးဘဲ အနိုင်ကျင့် မိုက်ကြေးခွဲမှုကို မုန်းတီးသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီးကို အစွမ်းကုန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေရာ ဆင်ကြီးသည် မလောက်လေး မလောက်စားကောင်လေးနှင့် လုံးဝလွှဲ

သတ်ပုတ်နေရလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိနေလေ၏။ ဆင်ကြီးသည် ဤမျှသေးငယ်သော လူငယ်လေးနှင့်တိုက်ခိုက်ရင်း အထိနာနေသဖြင့် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး

“ ခွေးကောင်... အူပွင့်ဖို့သာပြင်ပေတော့ ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ဝေဆာသည် နေရောင်ကြောင့် လက်ခနဲဖြစ်သွားသော ဓားမြှောင်ကိုကြည့်၍ သတိကြီးစွာထား၍ နေလိုက်၏။ လူမိုက်ဆင်ကြီးသည် ကျားခနဲအော်ဟစ်၍ ဝေဆာကို ဓားဖြင့် တွတ်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် နောက်သို့ဆုတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းလေ၏။ လူမိုက်ဆင်ကြီးသည် ဓားကို ဝေကာစိုက်ကာဖြင့် ထိုးလေ၏။ ဝေဆာသည် သတိထား၍ ရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားက လက်ဖျံကို ဓားဖြင့် ရှပ်ဖ်သွား၏။

လူမိုက်ဆင်ကြီးသည် ဝေဆာ့လက်မှ သွေးများကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ ခွေးသား... သေပေတော့ ”

ဟု ကြိုးဝါးကာ ဓားဖြင့် ဆက်ထိုးရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်အနောက်မှ ကပ္ပိယကြီး လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်လာပြီး လက်ထဲရှိ ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ဆင်ကြီး၏ လက်ကို ရိုက်လိုက်

ဝေတနာစာပေ

ရာ ဓားလွတ်ထွက်သွား၏။

ကပ္ပိယကြီးကို ဆင်ကြီးက တအံ့တသြကြည့်နေစဉ် ကပ္ပိယကြီးက တုတ်နှင့်ရွယ်၍

“ လူညံ့... လူမိုက်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကိုယ့်ထက် ခွန်အားနည်းတဲ့လူကို လက်နက်နဲ့ အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်၊ မင်းလို အကျင့်ယုတ်တဲ့တောင်မျိုးကို ငါ့ရဲ့ ဝါးရင်းတုတ်စာ ကျွေးရပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ်ကဲကွာ ”

ဟု ဆိုကာ လူမိုက်ဆင်ကြီး၏ ခေါင်းတည့်တည့်ကို ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ခွပ်ခနဲရိုက်လိုက်ရာ ဆင်ကြီးသည် အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်သို့ ပျံ့လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကပ္ပိယကြီးက ဝေဆာကို ကြည့်၍

“ လူမိုက်ကို အညံ့မခံဘဲ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ သတ္တိက မနည်းပါလား၊ ပြိုင်လာရင် အရှုံးပေး နှလုံးအေးတဲ့ဆေးလို့ ပြောကြတယ်၊ တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်မှုမှန်သမျှကို အရှုံးပေးကြည့်စမ်းပါ နှလုံးမအေးနိုင်တာကို တွေ့ရမယ်၊ အေး... ကံ အကြောင်း မသင့်လို့ ခံစရာရှိရင်လည်း ခံရဲတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက လက်သီးဆုပ်၍

“ ကပ္ပိယကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ပါမယ်၊ တိုက်စရာရှိရင် တိုက်မယ်၊ မိုက်စရာရှိရင် မိုက်မယ်၊ ခံစရာရှိရင်လည်း ရင်ကိုကော့ပြီး ခံလိုက်မယ် ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ဝမ်းရင်းတုတ်ကို ခြေပေါ်သို့ ဆောင်ချ၍

“အေး... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါကြိုက်တယ်၊ ဘာလုပ်လုပ်ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်၊ တွေဝေမနေနဲ့၊ တွေဝေတယ်ဆိုတာ သူရဲကောင်းကြောင်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ရဲရဲဝံ့လုပ်၊ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်မနေနဲ့တော့ အချိန်ဟာ ဘယ်တော့မှ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမလာဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကပ္ပိယကြီးက ကျုပ်ကို တွေဝေနေတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ မင်းမှာ ကြီးပွားချမ်းသာချင်စိတ် ကိန်းအောင်းနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ရပ်မြေက ထွက်ခွာဖို့အတွက် မင်းတုံ့ဆိုင်းနေတယ်၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့လူဟာ မတွေ့ဝေရဘူး ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ရဲရဲကြီး ဆက်လုပ်သွားရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ မွေးရပ်မြေက တစ်ခါမှ မထွက်ခွာဘူးတော့ ဒီအရပ်ကနေ ခွဲခွာသွားဖို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေတယ်

မဟက် ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့အဖေကို စိတ်မချတာလည်းပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ပြီး

“ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဘဝကိုမင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ဒီအရပ်က ခွာဖို့သင့်ပြီဆိုရင် နောက်မတွန့်ဘဲ ရဲရဲကြီး ထွက်ခွာသွားလိုက်ပါ၊ မင်းဘဝရှေ့ဆက်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ အလွန်အရေးပါတဲ့ နဝရတ်ကိုးပါးကို ငါပေးလိုက်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟင်... ကျုပ်ကို နဝရတ်ကိုးပါးပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ လောကအဖိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေကို ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူးဗျာ ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နဝရတ်ကိုးပါးဆိုတာ ရတနာသစ္စည်းတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် အလွန်အရေးပါပြီး လိုက်နာရမဲ့ နည်းကမ်းချက်တွေကို ပြောတာ၊ မင်းအတွက် နဝရတ်ကိုးသွယ်ကိုရပြီဆိုရင်တော့ ချမ်းသာဖို့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာသွားပြီဟေ့ ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ဝေဆာသည် တံအိမ်လေးသို့ရောက်လျှင် မိမိဘဝကို ဆင်ခြင်ဆုံးသပ်ကြည့်၏။ သူတို့သားအဖသည် ရွာတွင် အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်၏။

ဝမ်းရေးအတွက် တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ပါမှ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့စာ စားရုံ သောက်ရုံပင် အဆင်မပြေချင်လှပေ။

သူတို့သားအဖ စားရေးသောက်ရေးအတွက်ပင် ဤမျှခက်ခဲနေလျှင် အခြားသော သာရေးနာရေးကိစ္စများအတွက် အိပ်မက်ပင် မမက်ဝံ့ချေ။

ဤမျှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး အောက်တန်းနောက်တန်းကျသောဘဝ၌ သေရတာမှ မြတ်သေး၏။ ဤလောကတွင် ချမ်းသာမှ လူရာဝင်၏။ အချို့သောလူများသည် ချမ်းသာသောလူကိုမှ လူလို့မှတ်၏။

သူတို့ဆင်းရဲသားများကို အိမ်တွင်မွေးထားသော တိရစ္ဆာန်လောက်ပင် လူရာမသွင်းချင်ကြ။ ကပ္ပိယကြီးထံမှ ရရှိခဲ့သော စဉ်းစားဆင်ခြင်နည်းဖြင့် သူ၏ဘဝကို သုံးသပ်ကြည့်၏။

ထိုအခါ ရွာ၌ တံငါသည်အဖြစ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလျှင် မကြီးပွားနိုင်ဟူသော နည်းလမ်းကိုရ၏။ တံငါသည်ဘဝမှ အင်းသားငယ်ဖြစ်နိုင်၏။

အင်းသားငယ်မှ အင်းသားကြီး ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အင်းသားများကို ငွေထုတ်ပေးနိုင်သော ကုန်သည်ကြီးဖြစ်နိုင်သေး၏။

သို့သော် သူတို့ရွာ၌ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလျှင် ထိုဘဝများကို မရနိုင်ချေ။ သူတို့ တံငါသည်တွေအတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အင်းမရှိ၊ အိုင်မရှိ။

ကိုလိုနီအစိုးရ၏ ဥပဒေများသည် ငွေရှင်ကြေးရှင်များကိုသာ မျက်နှာသာပေး၏။ ဆင်းရဲသားနှင့်ပြားများအတွက် ဤရွာ၌ နေရာမရှိ။

ဤရွာတွင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျှင် ချမ်းသာရန် နည်းလမ်းကို မမြင်၊ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဟူသော စကားလည်းရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ရွာမှ ထွက်ခွာပြီး ချမ်းသာရန် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ကပ္ပိယကြီးထံသို့ သွား၍ ရွာကို စွန့်ခွာတော့မည်အကြောင်း ပြောလေ၏။

ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ လုပ်စရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မင်းကို ငါပေးတဲ့နည်းလမ်းတွေက မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ချမ်းသာခြင်းအတွက် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ နတ်ရတ်ကိုးပါးကိုလည်း မင်းအတွက် အဆောင်ကောင်းတွေအနေနဲ့ ပေးလိုက်ဦးမှာကွ၊ မင်းဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်ဟေ့၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီး ရွာပြန်လာမှာ ငါ မြင်ယောင်သေးတယ်ဟေ့၊ မင်း သူဌေးကြီးဖြစ်မှ တစ်ရွာလုံးကလူတွေ တအံ့တဩနဲ့ ဝိုင်းချီးမွမ်းကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ တံငါသည်ကနေ သူဌေးကြီးအပြောင်းသွားတဲ့ လူထူးလူဆန်း သူဌေးကြီးပေါ့ကွာ ”

ဟု စိတ်အသာကုန်စေရန် ပြောဆိုလေ၏။

ကပ္ပိယကြီး၏စကားကြောင့် ဝေဆာသည် စိတ်အား တက်ကြွလွန်းသဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလာပြီး

www.burmeseclassic.com

“ ကျုပ်စိတ်တွေ တက်ကြွလွန်းလို့ ကြက်သီးတွေထလိုက်တာ ဈာန် ဟုတ်ပြီ... ကျုပ် သူဌေးကြီး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ် မနက်ဖြန်ပဲ ရွာက ထွက်ခွာသွားတော့မယ်၊ ကျုပ်မရှိတဲ့အချိန်မှာ အဖေ့ကို မကြာခဏ ကြည့်ရှုပေးပါဈာန် အဖေဟာ အမေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းအဖေအတွက် နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကိုယ့်ခရီးကိုသာ ရဲရဲဝံ့သွားပါ၊ မင်း မနက်ဖြန် ခရီးထွက်တော့မယ်ဆိုတော့ မင်းအတွက် အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ နဝရတ်ကိုးပါးကို ပေးရတော့မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောကာ ကပ္ပိယကြီးသည် သူ၏အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိတ်ငယ်လေးတစ်အိတ်ကို ယူ၍ အိမ်ထဲမှာ ပြန်ထွက်လာ၏။

ကပ္ပိယကြီးက ကတ္တီပါအိတ်ကလေးအတွင်းမှ ကြေးပြားလေးကိုးပြားကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ကြေးပြားလေးများမှာ ဒင်္ဂါးပြားအရွယ်မျှသာရှိပြီး လေးထောင့်သဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ထား၏။

ကြေးပြား၌ ရှေးဆန်သောလက်ရေးဖြင့် စာများရေးထိုးထား၏။ ကပ္ပိယကြီးက ကြေးပြားကိုးပြားကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကလေးအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး

“ ဟော့ဒီကြေးပြားလေးကိုးပြားက မင်းအတွက် အမှတ်တရလုပ်ပေးလိုက်တာကွ၊ ကြေးပြားလေးကိုးပြားကို နဝရတ်ကိုးပါးလို့ ငါ

နာမည်ပေးထားတယ်၊ ကြေးပြားထဲက စာသားတွေဟာ မင်းအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အရေးပါတယ်၊ ကြေးပြားလေးတွေကို သူဌေးကြီး ဖြစ်ရင် ရွှေပြားလေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ပါ၊ တကယ်တော့ ဟော့ဒီနဝရတ်ကိုးသွယ် ကြေးပြားလေးတွေဟာ ရွှေထက် အများကြီးအဖိုးတန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ စိတ်ချပါ ကပ္ပိယကြီး၊ နဝရတ်ကိုးသွယ်ကို ကျုပ်အသက်နဲ့ လဲပြီး ထိန်းသိမ်းပါမယ်၊ ကျုပ် သူဌေးဖြစ်တဲ့အခါလည်း နဝရတ်ကိုးသွယ်ကို ရွှေအစစ်နဲ့လုပ်ပြီး စာသားတွေ ထွင်းထုထားပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ဆက်လက်၍

“ နဝရတ်ကိုးသွယ်ကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးနဲ့ထည့်ထားတယ်၊ နဝရတ်ကိုးသွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေးနက်တဲ့သဘောဆောင်အောင် လူတကာကို အလွယ်တကူ ထုတ်မပြုပါနဲ့၊ ကတ္တီပါအိတ်ထဲက ကြေးပြားတွေကို ဖတ်ရှုတဲ့အခါ လူအများကြားမှာ အလွယ်တကူ ထုတ်မဖတ်ပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရှုလို့သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ လေးလေးနက်နက် ဖတ်ပါ၊ ပြီးတော့ တိတိကျကျ လိုက်နာပါ၊ ဒါဆိုရင်တော့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ သေချာသွားပါပြီ ”

ဟု လေးနက်စွာ မှာကြားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဝေဆာသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင် ကပ္ပိယကြီးကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကျုပ် မနက်ဖြန်မနက်ပဲ ခရီးထွက်တော့မှာမို့ ကပ္ပိယကြီးကို ဒီနေ့ပဲ အပြီးနှုတ်ဆက်သွားတယ်၊ သူဌေးကြီးဖြစ်တော့မှ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားတား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... သူဌေးကြီး ဦးဝေဆာဖြစ်မှ ငါနဲ့ပြန်တွေ့မယ်ပေါ့၊ ကောင်းတယ်ဟေ့... သိပ်ကောင်းတယ်၊ နဝရတ်ကိုးသွယ် သူဌေးဝေဆာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

၁၇၁

ဝေဖန်စွာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

ဝေဆာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် အိပ်ရာမှ စောစော ထလေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အရက်သမား အပေါင်းအဖော်များသည် အိပ်စက်နေဆဲဖြစ်၏။

သူသည် ရွာမှထွက်ခွာမည့်အကြောင်းကို ဖခင်အား အသိပေးရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ သူသည် ဖခင်ဖတ်ရှုရန် စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ညကတည်းက ရေးသားပြီး ဖြစ်၏။

ထိုစာလေးထဲတွင် သူဌေးဖြစ်ဖို့ကြိုးစားရန် ရွာမှထွက်ခွာသွားသည့်အကြောင်း ပါရှိ၏။ မိမိကို လိုက်မရှာရန်နှင့် သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ပြန်လာမည့်အကြောင်း ရေးသားထားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

သူသည် အိပ်ပျော်နေသောမခင်၏အနီးမှ အသံမကြားအောင် ထွက်ခဲ့၏။

သူ၏လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးထဲတွင် အဝတ်အစား နှစ်စုံ သုံးစုံ နှင့် နဝရတ်ကိုးသွယ်ကြေးပြားလေးများရှိသော ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးပါ ရှိ၏။

သူသည် မနက်အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ရွာမှထွက်ခဲ့၏။ ရွာ ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ မပီဝိုးတဝါးအလင်းရောင်နှင့် ခရောင်ကြိုး အောက်ရှိ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်နှင့် နီးကပ်ပြီး သေချာစွာ မြင်တွေ့သောအခါ ရွာသူအပျိုချောလှနု ဖြစ်လေ၏။ လှနုသည် ခရောင်ကောက်နေရာမှ လွယ်အိတ်လွယ်ထားသော ဝေဆာကိုကြည့်၍

“ ဝေဆာ နင်ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါ ရွာကထွက်ပြီး စီးပွားရှာတော့မယ်။ သူဌေးဖြစ်တော့မှ ရွာကိုပြန်လာမယ်။ ငါတို့ဘဝက သိပ်ဆင်းရဲလွန်းတယ်။ ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင် ဒီဘဝက တက်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် လှနုက နားလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ကောင်းတယ် ဝေဆာ၊ နင်သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ နင့်ကို ငါစောင့်ကြိုနေမယ်။ ငါသာ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်

လောက်ကောင်းမလဲ ဝေဆာ၊ နင့်နောက်ကိုလိုက်ပြီး သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်။ ရော့... ဟော့ဒီမှာ ငါကောက်ပြီးသီထားတဲ့ ခရောင် ကုံးလေး၊ နင့်ကို အမှတ်တရ ပေးလိုက်မယ်။ ခရေဟာ မြေမှာ ကြွေတဲ့ အညတရပန်းလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဆူးမရှိဘူး။ ခရေဟာ ပန်းခြောက် ကလေးဖြစ်တာတောင် မွေးရန်က သင်းနေဆဲပဲ ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာ၏လက်ထဲသို့ ခရောင်ကုံးလေး ထည့်ပေး လေ၏။ ဝေဆာသည် လှနု၏ခရောင်ကုံးကို လက်ခံယူ၍ နှမ်းရှိုက်လိုက် ပြီး

“ ငါသွားတော့မယ် လှနု၊ နင့်ရဲ့ဘဝက ခရောင်ကလေးလို အမြဲမွှေးပျံ့နေပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ် ”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွာသူအပျိုချော လှနုသည် ဝေဆာ၏နောက်ကျောကို တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည့်တိုင် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရှုနေ၏။

ပြီးမှ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည် မြေပေါ်သို့ ကျလေ၏။

ဝေဆာသည် ရွာများ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ကျော်ဖြတ်၍ ခရီးဆက် ခဲ့၏။ သူတို့ရွာသည် မြို့နှင့်အလွန်ဝေးသဖြင့် ညနေစောင်းသို့ရောက်မှ သာ မြို့သို့ရောက်ပေမည်။

ညနေစောင်းသို့ရောက်သောအခါ မြို့သို့ကူးသန်းရန် လှေကို စောင့်ရင်း အချိန်လင့်လာသဖြင့် မနီးမဝေးရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ ညအိပ်

ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဇရပ်သို့ရောက်လျှင် ဇရပ်ပေါ်၌ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော ယောဂီဝတ်လူတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ဝေဆာကို လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ပုတီးကိုသာ အာရုံပြုနေ၏။

ဝေဆာသည် ဇရပ်၏တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသင့်ယူဆောင်လာသော ကောက်ညှင်းထုပ်ကို စားနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူဝကြီးတစ်ယောက်သည် တောင်းကြီးတစ်လုံးကိုထပ်၍ ဇရပ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ လူဝကြီးက ဇရပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ

“အညာဆီးပေါင်းရမယ်ဗျို့၊ ယူကြဦးမလား”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

လူဝကြီးသည် ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လာပြီးလျှင် သူ၏ဆီးပေါင်းတောင်းကြီးကိုချ၍ ဝေဆာအားသို့လှည့်ကာ

“သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာဆိုတဲ့ စကားရှိတဲ့အတိုင်း ဝမ်းရောအတွက် အညာကတောင်လာပြီး ဆီးပေါင်းရောင်းရတယ်ဗျာ၊ နဖူးက ချွေးခြေမကျအောင် ပင်ပန်းတကြီး ရှာဖွေတာတောင် စားလောက်လှပဲရှိတယ်”

ဟု ညည်းတွားလေရာ ဝေဆာက လူဝကြီးကို စကားမတွဲပြန်ဘဲ ကောက်ညှင်းထုပ်ကိုသာ စားနေမိ၏။

သူသည် လူဝကြီး၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲပုံကို ကြားရသောအခါ ဆင်းရဲ

နွမ်းပါးလှသော မိမိဘဝနှင့်ယှဉ်၍ စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုသို့ တွေးတောရင်း ဇရပ်ပေါ်တွင် ပုတီးစိပ်နေသော ယောဂီဝတ်လူ၏ဘဝကို အားကျသလိုရှိသွား၏။

ယောဂီဝတ်လူသည် ပူပင်သောကရှိပုံမရ၊ ထိုသူ၏ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းလှသည်။ ဝေဆာသည် ယောဂီဝတ်လူအကြောင်းကို တွေးတောရင်း ထိုသူအား မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ယောဂီဝတ်လူ၏ ပုတီးနှင့် ဖျာငယ်လေးကို အကြည့်ရောက်သွားလေ၏။ ဝေဆာသည် ပုတီးနှင့်ဖျာကို ကြည့်ရှု၍ ကပ္ပိယကြီး၏စကားများကို ကြားယောင်လာမိ၏။

“လောကမှာရှိတဲ့လူတွေဟာ အမျိုးမျိုး ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ထားကြတယ်၊ ပညာမရှိတဲ့လူကလည်း ရှိဟန်ဆောင်တယ်၊ ဖုတ်ပကာသနမရှိတဲ့လူကလည်း ရှိဟန်ဆောင်တယ်၊ အကျင့်သီလမရှိတဲ့လူကလည်း သူတော်စင်ဟန်ဆောင်တယ်၊ လောကကြီးက ဟန်ဆောင်လောကကြီးပဲကွ၊ ဟန်ဆောင်တာတွေကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားရင် ကိုယ့်ကို သူများ မလိမ်နိုင်ဘူးပဲကွ၊ ဒါကြောင့် သတိ အမြဲရှိဖို့လိုတယ်”

ဝေဆာသည် ယောဂီဝတ်လူ၏ ပုတီးနှင့်ဖျာငယ်လေးကို ကြည့်လိုက်ရာ ရှိသင့်သည်ထက် ပိုမိုသစ်လွင်နေသဖြင့် ထိုသူကို သူတော်စင်အယောင်ဆောင်တစ်ဦးဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

ပုတီးကိုးအစဉ်အမြဲစိပ်နေသော သူတော်စင်၏ပုတီးသည် ဤမျှ

သစ်လွင်ခြင်းမရှိနိုင်ချေ။ လောကကြီးတွင် အယောင်ဆောင်များ ပေါများလှသည်ဟု ကပ္ပိယကြီးပြောသောစကားသည် အမြဲမှန်ကန်နေ၏။

ထိုသို့တွေးတောရင်း ဆီးသီးသည် လူဝကြီးထံသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြန်၏။ ထိုအခါ ဝမ်းရေအတွက် အညာကလာ၍ ဆီးသီးရောင်းရသည်ဆိုသော လူဝကြီး၏တောင်းမှာလည်း သစ်လွင်နေ၏။

လူဝကြီးသည် ဆီးသီးတောင်းကို ယခုပင်ဝယ်ယူပြီး ရောင်းချရ၏။ လူဝကြီးကို ဆက်လက်၍ အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ လူဝကြီးဆီးပေါင်းချိန်သည် ချိန်ခွင်မှာလည်း လိုသည်ထက်ပို၍ သစ်လွင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုသို့တွေးတောရင်း လူဝကြီးကိုလည်း အယောင်ဆောင်တစ်ပါးအဖြစ် သံသယဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်ပြီး

“ ငါဟာ လူတွေကို အလကားနေရင်း သံသယဝင်နေတယ်၊ ယောဂီဝတ်လူက သူတော်စင်ဟန်ဆောင်ရင် ဟန်ဆောင်မယ်၊ လူဝကြီးကတော့ ဈေးသည်ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ငါဟာ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း အတွေးခေါင်နေတယ် ”

ဟု တွေးမိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဇရပ်ရှိရာသို့ တရုတ်တစ်ယောက်သည် လက်လှည့်အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးကိုထမ်း၍ ရောက်ရှိလာပြီး

“ အပ်ချုပ်သည်ဗျို့ ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

တရုတ်သည် ရွာစဉ်လှည့်၍ အပ်ချုပ်သောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးပုံရ၏။ ဝေဆာသည် ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လာသော တရုတ်ကို သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုပြန်၏။

တရုတ်သည် ဇရပ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပြီး နဖူးမှဆွေးများကိုသုတ်ကာ

“ အမလေး... တစ်နေ့ကုန် အဝတ်တွေ ချုပ်ရလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲနေတယ်၊ အခုနေ့များ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်ယောက်များရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော် ”

ဟု ညည်းညူလေရာ ဆီးသီးသည်လူဝကြီးက ဆီးသီးတောင်းထဲသို့ လက်နှိုက်၍

“ အညောင်းအညာပြေချင်ရင် ဆီးပေါင်းလေးစားလိုက်ပါလား၊ မိတ်ဆွေရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဆီးပေါင်းက အညောင်းအညာကို ကောင်းကောင်းနှိပ်ပါတယ် ”

ဟု လောကွတ်ပြုလိုက်ရာ တရုတ်က လက်ကာပြု၍

“ နေပါစေ လူဝကြီးရယ်၊ ကျုပ်အတွက် အညောင်းအညာပြေဖို့ ဆီးပေါင်းမလိုပါဘူး ”

ဝေဆာသည် လူတိုင်းအပေါ် သံသယဖြစ်နေသဖြင့် တရုတ်ကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်လေ၏။

တရုတ် အခြားဘက်သို့လှည့်နေစဉ် ဝေဆာသည် စက်ခေါင်းကို မသိမသာလှည့်ကြည့်ရာ ထိုသူ၏ လက်လှည့်အပ်ချုပ်စက်သည် လှည့်

မင်း မရဘဲ အပျက်ကြီးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

တစ်နေ့ကုန် မနားမနေ ချုပ်လုပ်ခဲ့သည်ဆိုသော အပ်ချုပ်စက်သည် သံချေးတက်ပြီး လှည့်၍ပင်မရချေ။ အပ်ချုပ်စက်၌ အပ်ချည်တစ်စပ် မမြင်ရချေ။

ထိုသူသုံးယောက်စလုံး ဟန်ဆောင်နေသူများဖြစ်ကြ၏။ ထိုသူများသည် အဘယ်ကြောင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူလိမ်များ ဖြစ်နေသနည်း။

ထိုသူများအားလုံး ဇရပ်သို့ ပြိုင်တူရောက်ရှိနေခြင်းသည် ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နေဝင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးစပြုလာ၏။ ဆီးပေါင်းသည်လူဝကြီးသည် မှန်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးကို မီးထွန်း၍ ဇရပ်၌ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်၏။

ထိုအခါ ဇရပ်၌ မီးအိမ်ကလေး၏ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဇရပ်အနီးသို့ မိန်းမလှတစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး ဇရပ်ပေါ်မှ လူများကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ

“ ကျွန်မ ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါရှင်၊ ဇရပ်ပေါ်မှာ ဒီတစ်ညတည်းခိုခွင့်ပြုပါ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး မျက်လုံးမှိတ်၍ ပုတီးစိပ်နေသော ယောဂီဝတ်စုံဝတ်လူက မိန်းမလှကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့အားလုံး ခရီးသွားတွေပါ မိန်းကလေး၊ ဇရပ်ကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ပါဘူး၊ တည်းချင်တဲ့သူ ဝင်တည်းခိုနိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ယောဂီဝတ်စုံဝတ်လူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် မိန်းမလှသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ မရဲတရဲတက်လာ၏။

သူမ၌ အနီရောင်လွယ်အိတ်တစ်လုံးသာပါကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဝေဆာသည် ချောမောလှပသော မိန်းမကို သံသယမျက်လုံး

များဖြင့် ကြည့်ရှုပြန်၏။

သို့သော် အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီးသည်အထိ သူမကို သံသယဖြစ်စရာ မမြင်ရဘဲ ခရီးသွားတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမကိုကြည့်၍ ဝေဆာက

“ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ တည်းခိုတဲ့လူစုစုပေါင်း ငါးယောက်ရှိတယ်၊ မိမိအထဲမှာ ငါနဲ့မိန်းမလှက ဟန်ဆောင်မှုမရှိတဲ့ ရိုးသားသူတွေဖြစ်တယ်၊ ဟိုလူသုံးယောက်ကတော့ အယောင်ဆောင်လူတွေပဲ၊ ဒီလူသုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်စပ်နေသလား၊ အိမ်ရှင်တော့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိရှိရတယ် ”

ဝေဆာသည် ထိုသို့တွေးတောရင်း ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုသူများကို ဓားပြများဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

ဓားပြများသည် ရွာစဉ်လှည့်၍ တိုက်လေ့ရှိသောအခါ ထိုသို့ ဟန်ဆောင်တတ်ကြောင်း ကြားသိဖူး၏။

ဝေဆာသည် ဇရပ်ပေါ်ရှိ လူဝကြီးနှင့် အပေါင်းအပါများကို များများအဖြစ် သံသယဖြစ်သောအခါ ပိုမိုထိတ်လန့်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဇရပ်ပေါ်တွင်ရောက်နေသော မိန်းမလူအတွက် လည်း စိုးရိမ်လာ၏။ မိန်းမလူသည် ဇရပ်ထောင့်ရှိ မှောင်ရိပ်ကျသော နေရာ၌ အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

ဝေဆာသည် လူသုံးယောက်နှင့်ဝေးရာ ဇရပ်ထောင့်တစ်နေရာ၌ အိပ်စက်ရန်ပြင်လေ၏။ ယနေ့ည သတိကြီးစွာထား၍နေထိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်ထိ မအိပ်စက်သေးဘဲ လေ၏။

ထို့နောက် ဇရပ်ထောင့်၌ ဆက်လက်အိပ်စက်ရန် မဝံ့ရုံတော့ သဖြင့် သူ၏လွယ်အိတ်နှင့် အဝတ်အစားများကို လှုပ်သဏ္ဌာန်ပြုလုပ်၍ စောင့်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဇရပ်၌တွေ့ရသော တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ဇရပ်ခေါင်မိုး ထုပ်တန်းပေါ်သို့ တက်၍ ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။

သူသည် ဇရပ်ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မသင်္ကာဖွယ် လူသုံးယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ထိုသို့စောင့်ကြည့်ရင်း ညဉ့်နက်လာသဖြင့် အိပ်ငိုက်သလို ရှိ၏။

သူသည် ထုပ်တန်းပေးမှ ပြုတ်မကျရန် သတိကြီးစွာ ထားရင်း ထိုအခိုက်မှာပင် ဇရပ်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသော ယောဂီဝတ်စုံဝတ်

သည် ဦးစွာ လူးလွန်လေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုသူကို သတိကြီးစွာထား၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ ယောဂီဝတ်လူသည် လူဝကြီးကို ဦးစွာ အိပ်ရာမှနှိုးလေ၏။ လူဝကြီး အိပ်ရာနိုးသောအခါ တရုတ်ကို သွားနှိုးပြန်၏။

ယောဂီဝတ်စုံဝတ်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အားလုံးအိပ်ကုန်ပြီ၊ လုပ်ငန်းစရာအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာ၏ ထိုသူများအပေါ်ထားရှိသော သံသယစိတ်မှာ ပျက်ကွဲသွားလေ၏။ ထိုသူများသည် ဇရပ်ထောင့်တွင် အိပ်ပျော်နေဟန်သော ဝေဆာ၏အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ဝေဆာသည် လွယ်အိတ်နှင့်အဝတ်အစားများကို စောင့်ဖြင့်အုပ်၍ လူတစ်ယောက်အိပ်ပျော်နေဟန် ပြုလုပ်ထား၏။ ယောဂီဝတ်စုံဝတ်လူသည် ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်၍ ဝေဆာအနီးသို့ တိုးကပ်လေ၏။

ထို့နောက် ယောဂီဝတ်လူက တရုတ်တက်သို့ လှည့်၍ မေးစက်ပြလိုက်ရာ တရုတ်က လေသံမှာမာမာဖြင့်

“ ဟဲ့ကောင်... ထစမ်း... ထစမ်း ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဝေဆာထံမှ လှုပ်ရှားဟန်မတွေ့ရသဖြင့် လူဝကြီးက ဝေဆာ အိပ်ပျော်နေဟန်ပြုလုပ်ထားသော စောင်ကို ခြေဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေဆာ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို မကန်မိဘဲ စောင်ကိုသာကန်မိသဖြင့် စောင်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ဝေဆာကို မတွေ့ရသဖြင့် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

ယောဂီဝတ်စုံဝတ်လျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဒီကောင်ဟာ လူပဲပဲ၊ တစ်နေရာကို လစ်ပြေးသွားပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးတဲ့အဖြစ်ကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဟိုကောင်မကိုပဲ တိုက်ရမှာပဲ၊ ကောင်မကိုကြည့်ရတာ ငွေ့ရှင်နေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောပြီး အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမလှူ၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှူသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး ထိတ်လန့်အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ ဟင်... ရှင်တို့... ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ယောဂီဝတ်စုံဝတ်လျက် ရယ်မော၍

“ ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ ဓားပြတိုက်မလို့ပေ၊ မင်းရဲ့အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို အသာတကြည့်၊ ထုတ်ပေးပေတော့၊ မပေးဘူးဆိုရင်တော့ ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

မိန်းမလှူသည် မီးရောင်နှင့်မြင်ရသော ဓားမြှောင်ကိုကြည့်၍ အသည်းထိတ်သွားပြီး သူမ၏လွယ်အိတ်ကို ကမ်းပေးကာ

“ ပစ္စည်းကိုယူပြီး အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါရှင် ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက မိန်းမလှူ၏ဖွဲ့ထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍ တဟားဟားရယ်မောကာ

“ ဟား ဟား ဟား... မိန်းကလေးလို အချောအလှ တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ မသတ်ရက်ပါဘူး၊ မိန်းကလေး လိမ္မာမယ်ဆိုရင် အသက်ချမ်းသာရုံမက တစ်သက်မှာ မခံစားဘူးတဲ့ နတ်စည်းစိမ်မျိုးကို ခံစားရမယ် ”

ဟု ပြောရင်း သူမ၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ဖူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

မိန်းမလှူသည် သူမကြုံတွေ့ရမည့် အန္တရာယ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ မလုပ်ပါနဲ့ရှင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းယူရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ငါးကြောင့် ကြပ်ကြပ်ရွရွကြီး မြင်ရက်နဲ့ မစားဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အလွန်မိုက်တဲ့ကြောင်မိုက်ကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမတွေအားလုံး ကျုပ်ကို စွဲမက်သွားတာချည်းပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် မိန်းမလှကို အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာ၏။
လူဝကြီးသည် မိန်းမလှ၏ပခုံးကို သူ၏ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် အားခွဲသူတစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်စေကွားသော
လူဝကြီး၏ အပြုအမူကို လွန်စွာ ရွံရှာသွား၏။ ထို့ကြောင့် မိန်းမလှကို
ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုကြောင့် လက်ထဲတွင် သစ်သားချောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်၍ ထုပ်တန်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်၏။

ဝေဆာသည် ဇရပ်ကြမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
လူဝကြီး၏ခေါင်း ကို သစ်သားချောင်းဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်၏။ လူဝကြီး
လဲကျသွားသောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော တရုတ်အား
တုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြန်၏။

တရုတ်သည် တုတ်ကို လက်ဖြင့်ကာရန် ကြိုးစားသော်လည်း
နဖူးကို ထိမှန်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ဝေဆာသည် ဓားပြများကို ရှောင်တိမ်းခွင့်မပေးဘဲ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် ဖယ်ဆက်သလို ရိုက်သွားလေ၏။ ယောဂီဝတ်စုံနှင့်လူ
သည် ဝေဆာ၏လက်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် ဇရပ်လှေကားဝသို့ ရောက်သောအခါ ဝေဆာက
အနောက်မှ မီလာပြီး တုတ်ဖြင့်လွှဲရိုက်လိုက်ရာ မြေပေါ်သို့ ကျသွား
လေ၏။ ဝေဆာသည် ဓားပြသုံးယောက် လဲကျသွားသောအခါ မိန်းမလှ
ထံသို့ သွား၍

“ မကြောက်နဲ့တော့အစ်မ၊ ဓားပြတွေအားလုံး ကျုပ်တုတ်နဲ့
ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီ ”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်လေရာ မိန်းမလှက အကြောက်မပြေသေးဘဲ

“ ဟင်... ရှင်... ရှင်လည်း ဓားပြမဟုတ်ဘူးလား ”

ဟုဓမးမြန်းလေ၏။ ဝေဆာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဓားပြဆိုရင် ဟိုလူတွေကို ချပါမလားဗျာ၊ ကျုပ်လည်း
အစ်မလိုပဲ ခဏ်းသွားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီနေ့ညဇရပ်မှာတည်းရင်း ဒီလူသုံး
ယောက်ကို မယုံလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ အခုတော့ ကျုပ်ထင်ထားတဲ့
အတိုင်း ဒီလူတွေဟာ ဓားပြတွေဖြစ်နေတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလှက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ဓားပြများ
ကို ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် ဓားပြတွေ ပြန်ထလာဦးမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်ရဲ့လက်ကို ကျုပ်သိဘယ်၊ ဒီလူတွေ တော်ရုံနဲ့ သတိရ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ လက်နက်ရှိရင်ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်သိမ်းလိုက်
ဦးမယ် ”

ဟုပြောကာ ဓားပြများထံမှ ရှာဖွေလေရာ ယောဂီဝတ်စုံဝတ်
ဓားပြ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်များကို
တွေ့ရလေ၏။

ဝေဆာက ခြောက်လုံးပြူးကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး

“ သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်မရှိရင် ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။
ခဏကြာရင် အရုဏ်တက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက ခွာကြတာ
ပေါ့။ သူတို့သုံးယောက်ကိုတော့ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ။ တော်ကြာ
သူကြီးကိုတိုင်ရင် ကျုပ်တို့အမှုပတ်နေဦးမယ် ”

ဟုပြောကာ မိန်းမလှနှင့်အတူ ဖရပ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။ မိန်းမ
လှသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ဖြင့် ဝေဆာ၏အနောက်သို့ လိုက်ပါလာ
လေ၏။

မြစ်ကမ်းအနီးသို့ရောက်လျှင် မနက်စောစော လှေခတ်လာ
သော လှေတစ်စီးကို အကူအညီတောင်း၍ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသန်း
ခဲ့၏။

မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့သို့ရောက်သောအခါ မိန်းမလှက

“ ကျွန်မကို ကယ်တင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
လော့လောဆယ် ကျွန်မမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သွားပါရစေဦး ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာကို နှုတ်ဆက်၍ ကားဂိတ်ရှိရာသို့
ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဝေဆာသည် အလောတကြီးထွက်ခွာသွားသော မိန်းမလှကို
ကြည့်၍ သူမ၏အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

မိမိကိုယ်တိုင် ကားဂိတ်သို့ ထွက်ခွာရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူမနှင့်
ခရီး လမ်းတူညီ၏။

ကားဂိတ်သို့ရောက်လျှင် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး၏ရှေ့ဖက်ထိုင်

ခုံတွင် နေရာရသွားသော မိန်းမလှကို မြင်တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် ဘတ်စ်ကား၏ အနောက်ဘက်ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်စဉ် ဘတ်စ်ကားသည် စတင်ထွက်ခွာလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘတ်စ်ကားကြီးသည် တအိအိထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက်
ထမင်းစားချိန်၌ မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး ဘတ်စ်ကား ရပ်တန့်ပေး
လေ၏။

ဘတ်စ်ကားပေါ်ရှိ ခရီးသည်များသည် ထမင်းစားရန် ဆိုင်များ
ဆီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။ ဝေဆာသည် လူအများစုအုံနေသော ထမင်း
ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့၏။

ဆိုင်၏ထောင့်ဖက်စားပွဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေသော မိန်းမ
လှကို မြင်တွေ့ရ၏။

သူမသည် ဝေဆာနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသော်လည်း မမြင်ဟန်ပြု၍
မျက်နှာလှဲသွား၏။

ဝေဆာသည် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းကပင် သူမ၏အရှက်နှင့်
အသက်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သော်လည်း မိန်းမလှက မသိကျိုးကျွံပြုနေ
သဖြင့် ခံပြင်းသလိုဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် သူမကို ကျောပေး၍ တစ်ကိုယ်တည်း ထမင်းစား
သောက်နေမိ၏။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် မိမိပျောက်ဆုံးနေကြောင်း
သိရှိပြီး သူ၏အပေါင်းအသင်း အရက်သမားများက ပိုင်းဝန်းနှစ်သိပ်

နေပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ တဆင့်ခွင်မြည်သော အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ ထမင်းဆိုင်တွင် စားသောက်နေသော မိန်းမလှူ၏ လွယ်အိတ်ကို ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော ရေထမ်းသမား၏ပုံးက ချိတ်ဆွဲသွားပြီး လွယ်အိတ်ထဲရှိ ရွှေဒင်္ဂါးများ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ စားသောက်နေသူများသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို တအံ့ တဩကြည့်ရှုကြ၏။

မိန်းမလှူသည် သူမ၏ရွှေဒင်္ဂါးများကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ အလောတကြီးထည့်နေ၏။

ရေထမ်းသမားက သူမကိုတောင်းပန်ပြီး ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပြန်ကောက်ပေးခြင်းကိုပင် လက်မခံဘဲ သူမကိုယ်တိုင် လိုက်ကောက်လေ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူများသည် ဤမျှ များပြားလှသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို တစ်သက်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဘူးဟန်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကြ၏။

အချို့ကလည်း လောဘဇောကြောင့် တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်လေ၏။

ဝေဆာသည် မိန်းမလှူ၏ များပြားလှသော ရွှေဒင်္ဂါးများကိုကြည့်၍ ဓားပြများ၏လက်မှ မိမိ ကာကွယ်ပေးခဲ့ပုံကို ပြန်လည်သတိရ၏။

ထိုရွှေဒင်္ဂါးများ ဓားပြများ၏လက်သို့ ရောက်ရှိသွားလျှင်-သူမအတွက် မတွေးဝံ့ချေ။

မိန်းမလှူသည် ရွှေဒင်္ဂါးအားလုံးကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ အလောတကြီး ကောက်ထည့်ပြီးနောက် ဝေဆာ၏မျက်နှာကို မသိမသာလှမ်းကြည့်၏။

ဝေဆာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါ မိန်းမလှူက မျက်နှာကို လှဲသွားလေ၏။ သူတို့အားလုံး ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဘတ်စ်ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်၏။

ထိုအခါ ဘတ်စ်ကားအင်ဂျင်စက်ကို နှိုက်နေသော ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် အတန်ကြာသောအခါ အင်ဂျင်စက်ကို နှိုက်ပြီးနောက် စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ ဒီနေ့ ကားထွက်လို့မရတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားပြင်ပေမဲ့ မရတော့ဘူး၊ အနီးဆုံးမြို့ကြီးကိုသွားပြီး ကားပစ္စည်းဝယ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်မှ ထွက်နိုင်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဒီည ဒီမြို့မှာ အိပ်မှ ဖြစ်မယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခရီးသည်များအားလုံး စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ညည်းညူကြလေ၏။ ခရီးသည်များသည် ယနေ့ည အိပ်ရန် နေရာ ရှာဖွေကြလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့ ဝင်ရောက်စားသောက်သော ထမင်းဆိုင်ကြီး၏

အပေါ်ထပ်တွင် တည်းခိုရန် အခန်းငယ်များရှိကြောင်း သိရ၏။ ခရီးသည်များသည် ထိုထမင်းဆိုင်ကြီး၏အခန်းများကို အခကြေးငွေပေး၍ အလှအယက် တည်းခိုကြ၏။

ဝေဆာသည် ကြီးပွားချမ်းသာရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မွေးရပ်မြေမှ ထွက်ခွာလာသူဖြစ်၍ မည်သည့်အခက်အခဲကိုမျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် အိပ်စက်ရန်နေရာကို အလောတကြီးမရှာဖွေဘဲ အေးဆေးစွာ နေထိုင်လေ၏။

မိမိအတွက် အိပ်စက်ရန်နေရာမရှိလျှင် ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင်ပင် အိပ်စက်ရန် ကြံစည်၏။ ထို့ကြောင့် ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ရာကို ကူညီ၍ ကားပြင်ပေးလေ၏။

ဒရိုင်ဘာသည် ၎င်းတို့နှင့်အတူ ကူညီ၍ ကားပြင်ပေးသဖြင့် ဝေဆာကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ညနေစာကျွေးလေ၏။

၎င်းတို့သည် ညနေစာစားပြီးနောက် အရက်ဆိုင်သို့သွားပြီး အရက်သောက်လေ၏။

ဝေဆာသည် အရက်ဆိုင်သို့ လိုက်ပါမသွားဘဲ ယနေ့ည အိပ်စက်ရန်နေရာအား ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမှောင်ထဲတွင် သွားလာရင်း အိပ်စက်ရန်နေရာကို ရှာဖွေနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကင်းတဲသဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲငယ်လေးအတွင်းမှ မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး လင်းလက်လာပြီး

“ မင်းမှာ အိပ်စရာနေရာမရှိရင် ဒီနေရာကိုလာခဲ့ပါလား ”

ဟုဖိတ်ခေါ်သောအသံကိုကြားရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မီးအိမ်ကလေး အလင်းရောင်ဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်း

ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူကြီး၏ ဆံပင်များမှာ ကောက်တိ ကောက်ကွေးဖြစ်နေပြီး လျှင် မျက်နှာ၌ မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများ ရှိနေလေ၏။ သူသည် အရက်စွဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရ၏။

ထိုလူကြီးက ဝေဆာကို ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍

“ မင်းအတွက် အိပ်စက်စရာနေရာ အခက်အခဲရှိတယ်ထင်လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာကွ၊ ငါ့ရဲတဲကလေးဟာ အမြင်စုတ်ပေမဲ့ အိပ်စရာမဲ့နေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကိုတော့ လုံခြုံပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာက လူကြီး၏မျက်နှာကို ချစ်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ကို အိပ်စရာမဲ့နေကြောင်း ဘယ်လိုသိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုလူကြီးက ဝေဆာ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရက်ပုလင်းကို မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်

“ ဒီမြို့မှာ မင်းတို့က ဧည့်သည်တွေပဲကွာ၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က သိရမှာပေါ့၊ မင်းတို့စီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်က လူတွေအားလုံး ဒေါ်ပေါ်ကြီးရဲ့ထမင်းဆိုင်မှာ အလှအယက် အိပ်စက်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ ဒေါ်ပေါ်ကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေအားလုံး မကောင်းမှုစရိုက်လုပ်တဲ့

လူတွေကွ၊ ဒေါ်ပေါ်ကြီးရဲ့ထမင်းဆိုင်ဟာ ဟောဒီက ငါ့ရဲ့တဲ့လေး
လောက်ကောင် လုံခြုံမှုမရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့အိမ်မှာ တည်းခိုတဲ့လူတွေဟာ
ပစ္စည်းတွေ အမြဲပျောက်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် မိန်းမလှူ၏ရွှေဒင်္ဂါးများအတွက်
စိုးရိမ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင်တော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာ
ပဲ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အရက်သမားလူကြီးက
ပုလင်းထဲရှိ လက်ကျန်အရက်ကို သောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ နေ့လယ်က ထမင်းစားနေတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အပြည့်ပါတယ်ဆိုတာ
သတင်းပြန့်နေပြီ၊ သူ့ရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာပဲပေါ့ကွာ၊ ဒီမြို့မှာ
သူခိုးတွေ သိပ်သောင်းကျန်းတယ်ကွ၊ မြို့ပေါ်က သူခိုးတွေထဲမှာ စောရ
မြင့်အေးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ မခိုးရရင် ထမင်း
စားမဝင်တဲ့ကောင်ကွ၊ သူ့ကို စောရနုကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး မွေးလာတယ်လို့
အဆိုရှိတယ်၊ သူဟာ ခိုးစရာမရှိရင် သူ့မိန်းမပစ္စည်းကိုတောင် မရ
အောင် ခိုးပြီးရောင်းစားမှ ကျေနပ်မဲ့ကောင်မျိုးကွ၊ ဒီညတော့ စောရ
မြင့်အေးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို မရရအောင် ခိုးမှာသေချာတယ်၊ ဒီကောင်
ဟာ အခုလို သည်းထိတ်ရင်ဖိုကိစ္စတွေ လုပ်ကိုင်တာ အလွန်ဝါသနာ
ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းကလည်း ဒီမြို့က ဌာနအုပ်နဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး

လုပ်ပြီး ဌာနအုပ်အိမ်က ပစ္စည်းကို မရရအောင်ခိုးတယ်ဆိုပဲ၊ စောစော
က စောရမြင့်အေးဟာ ထမင်းဆိုင်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းသလားနေတာ
မြင်တယ်၊ ဒီကောင် ရွှေဒင်္ဂါးကို မရရအောင် ခိုးမှာသေချာပါတယ် ”

ဟု ပြောပြလေ၏။

ဝေဆာသည် အရက်သမားလူကြီး၏စကားကြောင့် မိန်းမလှူ၏
ရွှေဒင်္ဂါးများအတွက် စိုးရိမ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ရွှေဒင်္ဂါးများကို သူခိုးလက်မှ ကာကွယ်ပေး
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အရက်သမားလူကြီး အိပ်ပျော်သွားသောအခါ ကင်းထဲကလေး
၌ အိပ်ဘဲ ထိုင်နေမိ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လျှင် ကင်းတဲကလေးမှထ၍ ထမင်းဆိုင်
ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ထမင်းဆိုင်၏ မှောင်ရိပ်ကျသောနေရာ၌
စောရမြင့်အေး၏ အရိပ်အယောင်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

သို့သော် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်သည်အထိ သူခိုး၏
အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။ စောရမြင့်အေးဆိုသူသည် မိန်းမလှူ၏
ရွှေဒင်္ဂါးလွယ်အိတ်ကို လာရောက်ခိုးယူခြင်း ရှိမှရှိပါလေစ။

ဝေဆာသည် စောရမြင့်အေး မလာတော့သဖြင့် ထမင်းဆိုင်
အနီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာ
ပြီး အောက်သို့ ကြိုးတစ်ချောင်း ပစ်ချလိုက်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှ လူတစ်ဦးသည် ကြိုးဖြင့် တွဲလွှဲ ခိုဆင်းလာ၏။ ထိုသူသည် စောရအလုပ်တွင် အလွန်ကျော်ကြားသော စောရမြင့်အေး ဖြစ်ပုံရ၏။

ဝေဆာသည် အနီးရှိ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ အသင့်စောင့် နေလိုက်၏။

စောရမြင့်အေး မြေပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ထဲမှ ထွက်၍ ၎င်း၏ခေါင်းကို တုတ်ဖြင့်လွှဲရိုက်လိုက်၏။

စောရမြင့်အေးသည် ထင်မှတ်မထားသဖြင့် အရိုက်ခံရပြီး မေ့မြောသွားလေ၏။ ဝေဆာသည် စောရမြင့်အေး၏ကိုယ်တွင် သိုင်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုဖြုတ်၍ ၎င်းအား ကြိုးဖြင့်တုတ်လေ၏။

စောရမြင့်အေး၏ ပါးစပ်ကို အသံမထွက်နိုင်အောင် အဝတ်ဖြင့် စည်းလေ၏။

ပြီးနောက် မေ့မြောနေသော စောရမြင့်အေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထမ်း၍ ထမင်းဆိုင်၏ ထင်းလှောင်ရုံထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး တံခါးချက်ရ လိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ရွှေဒင်္ဂါးထည့်ထားသောလွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ အရက်သမားလူကြီး၏ကင်းတဲကလေးသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကင်းတဲသို့ ရောက်သောအခါ အရက်သမားလူကြီးက လဲလျောင်းနေရာမှ အနည်းငယ် စောင်းဥဲကြည့်၍

“စောရမြင့်အေးဆီကလွယ်အိတ်ကိုမင်းယူလာနိုင်တယ်ထင်

တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက အံ့သြသောအမူအရာဖြင့်

“ကျုပ်ရဲရည်ရွယ်ချက်ကို ဦးလေးဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

အရက်သမားလူကြီးက လေချဉ်တက်၍ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကမင်းထက်လူလောကကြီးထဲကို နှစ်တွေအများကြီး ခိုရာကဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် လူလောကရဲ့အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ခံခဲ့တယ်၊ ဟဲ ဟဲ... မင်းရဲကိုယ်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေထည့်ထားတဲ့လွယ်အိတ် ကို စလွယ်သိုင်းလာမယ်ဆိုတာတောင် သိနေတယ်၊ ဘာကြောင့် သိသလဲမမေးနဲ့၊ ငါ့မှာ ဖြေရှင်းချက်မရှိဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ၊ မျှဲရဲရဲနဲ့ ငါ့ရဲနာခေါင်းက ဘယ်တော့မှမဆို မလွဲတန်း ပြောနိုင်တယ်ကွ၊ မျှဲတာ ဘယ်လိုရဲနဲ့ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသက်သေမပြနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျှဲရဲရဲနဲ့ရှိတော့ ငါအမြဲတမ်း ရနေတတ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာက အရက်သမားလူကြီးကို နားမလည် ထန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဦးလေးနဲ့တွေ့မှပဲ ရွှေမှာ အနံ့ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာတော့ ရွှေမှာ အနံ့ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ မကြားမိပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရက်သမားကြီးက ရယ်မော၍

www.burmeseclassic.com

“ဟားဟားဟား... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရန်မရှိတဲ့အရာဆိုတာ ဘယ်အရာမှမရှိဘူး။ မင်းမြဲမြတ်ထားပေတော့၊ လူတွေဟာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို နှမ်းရှိတ်ပြီး မွေးပျံ့တဲ့ရန်ကိုရတယ်။ ပန်းရဲ့မွေးပျံ့တဲ့ရန်ဟာ ပြင်းပြတယ်ဆိုတော့ လူတွေရဲ့ အာရုံခံစားတဲ့စိတ်က သိနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိမိမ္မေတဲ့ရန်တွေကိုတော့ လူသားမန်တွေက မရနိုင်ဘူးကွ၊ ငါတို့လို ရန်စပါယ်ရှယ်လစ်မှ သိနိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် အရက်သမားကြီး၏ စကားကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် မေးမြန်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုပိုက်၍ အိပ်စက်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

သူသည် ကြီးပွားချမ်းသာလိုသူတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း များပြားလှသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားပြီး လောဘဇောကပ်ခြင်း မရှိချေ။

ဤငွေများသည် မိမိ၏လုပ်ထားဖြင့် ရရှိထားသောငွေများမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးပိုင်ငွေများဖြစ်သဖြင့် တပ်မက်စိတ်မဖြစ်ပေါ်ချေ။

မိန်းမလှသည် များပြားလှသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိထားသည် မသိချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိ၏ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာခြင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ယခုအချိန် ထိ အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိသေးသဖြင့် ကပ္ပိယကြီး

ပေးလိုက်သော နဝတ်ကိုးသွယ်ကို ဖတ်ရှုနိုင်ခြင်းမရှိသေးချေ။

ဝေဆာသည် ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ပိုက်၍ တစ်ဓမ္မ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

၁၁၁

မန္တလေးတိုင်း

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ မျက်နှာစာတန်း၊ ကော့ကရိတ်မြို့နယ်၊
ကျိုက္ကလေးလမ်း၊ ဟာမ္မေ။

ခရီးသည်အချို့က ရွှေဒင်္ဂါးများ ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် ဆိုင်ရှင်ကို
ယဏ္ဍာကြောင်း ပြော၏။ အချို့လည်း ရဲတိုင်ရန် အကြံပေးလေ၏။

ထိုအခိုက်မှပင် ဝေဆာသည် ရွှေဒင်္ဂါးထည့်ထားသော
လွယ်အိတ်ကို ကိုင်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဣန္ဒြေရ ရောက်လှမ်းလာ၏။

ဆိုင်ထဲရှိ လူများအားလုံး ဝေဆာကို စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း
ကြည့်ရှု၏။ ဝေဆာက မိန်းမလှူစားပွဲသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းပြီး
သည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ လွယ်အိတ်ကို တင်ပေးလိုက်၏။

မိန်းမလှူသည် လွယ်အိတ်ကိုမြင်သောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
သူမ၏လွယ်အိတ်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူလိုက်ကာ အိတ်ထဲရှိ
ရွှေဒင်္ဂါးများကို ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေဒင်္ဂါးများ ပျောက်ဆုံးခြင်းမရှိသောအခါ ဝေဆာ၏
မျက်နှာကို မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ခြေ... ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုခိုးသွားတာ ဘယ်သူလဲမှတ်တယ်၊
နော်... အခုမှ ပုလိပ်တိုင်တော့မယ်ထင်ပြီး တရားခံဖြစ်မှာမို့လို့ ပြန်လာ
ပေးတာပေါ့လေ... နင်ဟာ အတော်အကျင့်မကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ထမင်းဆိုင်တွင် တည်းခိုနေသော ခရီးသည်များ
သည် ဝေဆာကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ဝိုင်းဝန်း ပြစ်တင်ကြလေ
၏။

ဝေဆာကမူ သူမ၏စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ထမင်းဆိုင် အနောက်ရှိ
ဖင်းလှောင်ရုံကလေးသို့ ဣန္ဒြေရ ရောက်လှမ်းသွား လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် မိန်းမလှူ၏ ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ်
အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကြောင့် ထမင်းဆိုင်တွင် တည်းခိုနေသူများ
အထိတ်တလန့်ဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကြ၏။

မိန်းမလှူသည် ရွှေဒင်္ဂါးများ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဝမ်းပန်း
တနည်း ငိုရှိုက်နေ၏။ ခရီးသည်အချို့သည် သူမကို ကရုဏာသက်ဟန်
ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်နေ၏။

သို့သော် သူမကမူ လောဘဇောကပ်နေသူပီပီ နှစ်သိမ့်မှုများကို
လက်မခံဘဲ ရွှေဒင်္ဂါးများကို နှမြောတသစ်တ်ဖြင့် ငိုယို၍သာနေ၏။

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ လူများသည် သူ၏အပြုအမူကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ထင်းလှောင်ရုံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ချက်ကိုလှည့်ပြီး တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထားသော စောရမြင့်အေးကို ထင်းလှောင်ရုံထဲမှ ဆွဲထုတ်၍ မိန်းမလှ၏ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။ ဝေဆာက စောရမြင့်အေးကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး

“ သူ့နာမည် စောရမြင့်အေးလို့ခေါ်တယ်။ ဒီမြို့မှာ လက်အသွက်ဆုံး သူခိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အတွက် စိုးရိမ်ပြီး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထမင်းဆိုင်အောက်မှာ လာစောင့်နေရင်း စောရမြင့်အေးကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေခိုးလာတာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိလို့ ထင်းလှောင်ရုံထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကူအညီပေးတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ခင်ဗျားကတော့ ကျေးဇူးတင်ဖို့ဝေးလို့ ကျုပ်ကိုတောင် သူခိုးလို့ စွပ်စွဲခဲ့သေးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆိုင်ထဲရှိ ပရိသတ်များသည် ဝေဆာနှင့် မိန်းမလှကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

မိန်းမလှကမူ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်ပေါ့လေ။ စောရမြင့်အေးဆိုတဲ့လူလို့ နင်လည်း ငါ့စွည်းတွေကို ခိုးဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ညကြီး

အချိန်မတော် အချိန်မှာ နင်တည်းခိုအိမ်အောက် ရောက်နေတာပေါ့။ နင်နဲ့ငါဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကို စေတနာမလပွန့် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ လာစောင့်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ တည်းခိုအိမ်ရဲ့အောက်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ခိုးချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို စောရမြင့်အေးဆိုတဲ့လူက လက်ဦးသွားလို့ နင် အခက်တွေ့သွားတယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိစ္စ တစ်မြို့လုံးပျံ့နှံ့သွားလို့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘဲ ပြန်လာပေးတယ် မဟုတ်လား။ နင်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိရင်ခက်မယ်။ ငါ ဒီလောက် မညံ့သေးဘူးဟဲ့။ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပြန်ပေးပြီး ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ကျေးဇူးမသိတတ်သော မိန်းမကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူမ၏စကားကြောင့် ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်က ဝေဆာကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြပြန်၏။

ဝေဆာအား သူခိုး တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြ၏။

ဝေဆာသည် မိန်းမလှကိုကြည့်၍ အလွန်ခံပြင်းသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားဟာ ကျေးဇူးတရားကို အတော်နားမလည်တဲ့ ဒိန်းမ

www.burmeseclassic.com

ဘဲ၊ ခင်ဗျာလိုလူမျိုးကို ကျုပ် ကူညီမိတာမှားပြီ၊ စိတ်ချ... ခင်ဗျားကို ကူညီမိတာ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပါပဲ၊ နောက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲခုကွ ရောက်ရောက် ကျုပ်မကူညီတော့ဘူး၊ စေတနာဟာ လူတိုင်းနဲ့ မထိုက် တန်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်တာပဲ ”

ဟု ပြောကာ သူမကို ကျောခိုင်း၍ ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ခြေလှမ်း ကြကြဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

မိန်းမလှသည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ ဝေဆာကို မကျေမနပ် ပြောဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

၁၁၁

ဝေယနိဒါ၊ နှုတ်ခမ်းစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

ဝေဆာသည် အရက်သမားလူကြီးရှိရာ ကင်းတဲလေးသို့ ပြန်ခဲ့ လေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကင်းတဲထောင့်တွင် အရက်ပုလင်းကိုပိုက်ကာ ခွေခွေလေး အိပ်နေဆဲဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် မိန်းမလှ၏ ကျေးဇူးမသိတတ်ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ရင်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်၏။ သူမသည် မိန်းမလှ တစ် ယောက် ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသည် မသိချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဘိုးအိုသည် အိပ်ရာမှနိုးထလာပြီး ငဲ့စောငဲ့ ကြည့်၍

ဝေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ ဘယ်လိုလဲ ကောင်လေး... ရွှေဒဂီးတွေကို ပိုင်ရှင်လက် ပြန်အပ်ပြီးပြီလား။ ဟဲ့ ဟဲ့... မိန်းမလှက မင်းကို ကျေးဇူးတွေ အတော် တင်နေပြီနဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ကျေးဇူးတင်ဖို့ နေနေသာသာဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတောင် သူနိုးလို့ စွပ်စွဲလိုက်သေးတယ်။ ဒီမိန်းမက စိတ်ဓာတ်အတော်ညံ့ဖျင်းတာပဲ။ ကျုပ် ကတော့ သူ့ရဲ့ရွှေဒဂီးတွေအတွက် စိုးရိမ်ပြီး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထမင်း ဆိုင်အောက်က စောင့်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘူး၊ တော်ပြီ... သူနဲ့ပတ်သက် ပြီး ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ကူညီဖို့မစဉ်းစားတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရက်သမားအဘိုးအိုက တဟား ဟား ရယ်မော၍

“ မင်းကတော့ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ သူနိုးကို စောင့်ဖမ်းနေခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းရှင်က ကျေးဇူးရှင်လို့မသတ်မှတ်ဘဲ သူနိုးလို့တောင် စွပ်စွဲလိုက်သေးတယ်။ ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့သဘာဝပဲကွ၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကျေးဇူးအကုန်းတတ်ဆုံးပဲ။ လူတွေအားလုံးဟာ ကျေးဇူး တရားကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မုန်းတီးမှုတွေ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့မှုတွေ၊ အာဇာတတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ငါမေးမယ်၊ ရွှေဒဂီးတွေ စောင့်မြင့်အေးလက်က ကာကွယ်ပေးခဲ့တုန်းက ပစ္စည်းရှင်က ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ အကူ

အကူပေးခဲ့တာလား၊ စောင့်မြင့်အေးလက်ကို ရွှေဒဂီးတွေ မရောက် စေချင်လို့ အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဝေဆာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဒဂီးတွေကို စောင့်မြင့်အေးလက်ကို မရောက်စေချင်လို့ ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အရက်သမားလူကြီးက ခေါင်းတဆတ် ဆတ် ညှိတ်၍

“ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အထမြောက်သွားပြီ လေကွာ၊ မိန်းမလှရဲ့ပစ္စည်းတွေ စောင့်မြင့်အေးလက် မရောက်သွားဘူး၊ မင်းကျေနပ်လိုက်ပေတော့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် အရက်သမားလူကြီး၏စကား ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားပြီပဲ၊ ဒီမိန်းမ ကျေးဇူးသိတတ်တာ မသိတတ်တာ သူ့အပိုင်းပဲ။ ကျုပ်ကတော့ အားနဲ့ တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အကြောင်းမဲ့ မဆုံးရှုံး ချင်တဲ့ စေတနာပဲ။ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့အတွက် ဒီမိန်းမ တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ အရက်သမားလူကြီးသည် အိပ်ရာမှ လှုပ်ထ

၍ အရက်ပုလင်းကို ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ငါ့အရက် နည်းနည်းကျန်သေးတာပဲ၊ ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာ နိုးတဲ့အချိန်မှာ အရက်နဲ့ မျက်နှာသစ်ရဦးမှာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်လေး... မင်း အရက်သောက်တတ်လား၊ သောက်တတ်ရင် သောက်လေကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရက်ဟာ သစ္စာအရှိဆုံး အဖော်မွန်ကွ ”

ဟု ပြောကာ ဝေဆာအား အရက်ပုလင်း ဖင်ကပ်ကို ကမ်းပေး လိုက်ရာ ဝေဆာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူးဗျာ၊ အရက်သောက်ဖို့ လည်းအချိန်မရှိဘူး၊ လောကကြီးမှာ ကျုပ်လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ဘဝကို ဒီထက်ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ရဦးမယ် သူဌေးကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဗျာ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတိရပ်မြေကို ပြန်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ အရက်သမားလူကြီးက အရက်ကို တစ်ငုံ သောက်လိုက်ပြန်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်လို့ ဇာတိရပ်မြေက ထွက်လာခဲ့တာပေါ့၊ လောကမှာ မင်းလိုလူငယ်တွေ အများကြီးကြီးတယ်၊ လောကဓံတွေနဲ့ အမှန်တကယ် ကြုံတွေ့လာရတော့ သူဌေး ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားတယ်၊ လောကကြီးဟာ မင်းတို့ထင်ထားသလောက် လွယ်ကူချောမွေ့ခြင်းမရှိဘူးကွ၊ လောကဓံ ဆိုတာ အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ကြုံကြုံခံပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်

ရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ပျောက်ပြီး တစ်သက်လုံး သူဌေး ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အရေးကြီးဆုံး နည်းသုံးနည်းရှိတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် အရက်သမားလူကြီး၏မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဤမျှဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အရက်သမားလူကြီးတစ်ယောက်၏ စကားသည် သူဌေးဖြစ်နည်း အမှန်အကန် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစွ။

အရက်သမားကြီးသည် ဝေဆာ၏အမူအရာကို ကြည့်၍ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... မင်းက ငါ့ကို လမ်းဘေးက အရက်သမား ကြီးဆိုပြီး အထင်သေးတာပေါ့၊ တကယ်တော့ အရင်တုန်းက ငါဟာ ဒီမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် အရက်သမားကြီးကို မယုံဟန် ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ လူကြီးက

“ မင်းမယုံဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် မြို့ထဲကိုသွားပြီး ဦးရွှေဂေါင်းဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ အရင်တုန်းက ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ ရှေ့မီ နောက်မီ လူကြီးတွေကို မေးကြည့်၊ ငါ့မိဘတွေဟာ ဆိပ်ကန် ဆန်စက်တွေ လက်ညှိုးထိုးမလွှဲအောင်ရှိကြတယ်၊ ငါအိမ်ငှောင်ကျတော့လည်း ငါ့ရဲ့ ဇနီး မိမိကြီးတာလည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးတစ် ယောက်ပဲ၊ ငါနီးဟာ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ မိဘလက်ထက်

မှာကတည်းက စီးပွားရေးကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ မိမိကြီးဟာ ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါနဲ့အတူ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ကြီးပမ်းလာလိုက်တာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေသထက် ပြေခဲ့တယ်။ ငါတို့ဟာ စိန်ကို ပြည်တောင်းနဲ့ချင်နိုင်လောက်တဲ့အထိ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတယ်။ ငါတို့မိသားစု ပိုက်ဆံထားစရာမရှိအောင် ကျိကျိတက်ချမ်းသာပေမဲ့ ငါ့ဖနီးမိမိကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ညံ့ဖျင်းလာခဲ့တယ်။ မိမိကြီးဟာ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို ပုံအောက်ပေမဲ့ မိမိကြီးရဲ့အသက်ကို မကယ်တင်နိုင်ပါဘူး။ မိမိကြီးဟာ ငါ့ကို လူ့လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထားပြီး သွားခဲ့တယ်။ ငါဟာ မိမိကြီးကို အလွန်ချစ်တဲ့အတွက် အတော်ဝေဒနာခံစားခဲ့ရတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ဝေဒနာသက်သာလို သက်သာငြားဆိုပြီး အရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ အရက်စွဲခဲ့တာပေါ့ကွာ။”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက လူကြီး၏ ကရုဏာသက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်ကို နားထောင်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ဪ... ဦးလေး အရက်စွဲပြီး ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်သွားတာပေါ့ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက လက်ကာပြ၍

“ နီး... နီး... အရက်စွဲလောက်နဲ့ ငါ့ဘဝဟာ မြေကြီးအောက်

ကို နိမ့်ကျမသွားဘူးကွ။ ငါ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့တာနတ်သမီးလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ ”

ဟု ပြောရာ ဝေဆာသည် အလွန်အံ့သြပြီး လူကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

အရက်သမားလူကြီးက ပုလင်းထဲတွင် အရက်များကုန်သွားသဖြင့် ပုလင်းကို မြေပေါ်သို့ လှင့်ပစ်လိုက်ပြီး

“ ငါဟာ မိန်းမ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ပေတေလေလွင့်ပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုသွားလာရင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က အလွန်လှတဲ့ ကမ်းခြေရွာလေးတစ်ရွာမှာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ သူဟာ ပင်လယ်ပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း လှေငယ်လေးနဲ့သွားပြီး ပိုက်ချတယ်။ ပင်လယ်ထဲကရတဲ့ ငွေပွန်တွေကို ဈေးမှာရောင်းတယ်။ မိန်းမလှလေးဟာ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေပေမဲ့ ရွာမှာရှိတဲ့ တာလသားတွေက သူ့ကို မစေ့ကြဘူး။ အကြောင်းလဲ ဆိုတော့ မိန်းမလှလေးရဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် တစ်ရွာလုံးက လူတွေက စုန်းမကြီးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေလို့ပဲ။ ငါဟာ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေးဆန်တဲ့ အယူအဆတွေကို လက်မခံဘူး။ စုန်းနတ်ကဝေတွေကိုလည်း အယုံအကြည်မရှိဘူး။ အကြောင့် မိန်းမလှကို မြင်မြင်ချင် နှစ်သက်မိတဲ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီ မိန်းမလှရဲ့နာမည်က မပန်းချစ်တဲ့ မပန်းချစ်ဟာ ငါ့အချစ်ကို လက်မခံမိမှာ အလွန်လူးဆန်းတဲ့ အကြောင်း

www.burmeseclassic.com

အရာတစ်ခုကို ပြောခဲ့တယ်။ မပန်းချစ်ရဲ့အတွား မသေမီမှာ သူနဲ့
လက်ထပ်တဲ့ ယောက်ျားဟာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးပြီး ဘဝပျက်ရမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် လူကြီး၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်နေလေ၏။ လူကြီးက အဝေးဆီသို့ ဆွေးမြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ အဲဒီတုန်းက စုန်းမကြီးလို့ လူတွေ စွပ်စွဲခြင်းခံရတဲ့ အတွား
ကြီးရဲစကားကို ငါမယုံခဲ့ဘူး။ ငါ့လို မွေးကတည်းက ကျိကျိတက်ချမ်းသာ
လာသူ တစ်ယောက်အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာ
ယုံတမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ မိန်းမလှလေး မပန်းချစ်ကို
ဖွတ်တရွက် လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ငါဟာ မပန်းချစ်ကို လက်ထပ်ပြီး ဒီမြို့ကို
ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်ဖို့အတွက် မြို့စွန့်မှာ အင်မတန်
ကြီးမားတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မပန်းချစ်နဲ့ငါ
လက်ထပ်တဲ့ညမှာပဲ အိပ်မက်ထဲကို အင်မတန်ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ငါ့ခြေကို လက်ထပ်တဲ့အတွက် ဒုက္ခဆင်းရဲ
နဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တယ်။ အတွားကြီးဟာ ကျရောက်
လာမဲ့ ဘေးဆိုးတွေကို ကာကွယ်နိုင်မဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို အိပ်မက်ထဲ
ကနေ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ငါ့မိန်းမ မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ တံငါရွာ
ကလေးနဲ့ သဲသောင်ပြင်မှာ ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ အတွားကြီး
တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ထုကို ထွင်းထုရမယ်တဲ့။ အဲဒီအတွားကြီးဟာ
နဂါးကြီးတစ်ကောင်ကို စီးထားရမယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ ငါဟာ အဲဒီ

နဂါးက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့အိပ်မက်ဆိုပြီး အတွားကြီးရဲ့ဆန္ဒကို အကောင်
ဆည်း မဖော်ခဲ့ဘူး။ ငါတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ပထမဆုံး ကြုံတွေ့
တာကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်ဖို့အတွက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့
အိမ်ကြီးကို ဆောက်ရင်းနဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ခေါင်မိုးပေါ်က
တိုက်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြ
တဲ့ ငါ့ဇနီး မပန်းချစ်ဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး မေ့မျောသွားခဲ့တယ်။ ငါက
အဲဒါကို တိုက်ဆိုင်မှုဆိုပြီး အိမ်ကို ဆက်ဆောက်စေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့
အိမ်ကြီးပြီးလို့ အိမ်ကြီးကို နောက်ဆုံးအလှဆင်တဲ့အနေနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ
ဆေးသုတ်ပြီး ရိုးကုမ္ပဏီက အလွန်လှတဲ့ မီးဆိုင်းကြီးကိုဝယ်ယူ အလှ
မိုးခဲ့တယ်။ အဲဒီမီးဆိုင်းကြီးကို တပ်ဆင်တဲ့အခါလဲ မတော်တဆ မီးဆိုင်း
မီးပြတ်ကျပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြန်တယ်။ ”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာသည် အရက်သမားလူကြီး၏စကားကို
လွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲနော်၊ အိမ်ကြီးဆောက်တဲ့နေ့တရားမှာ လူ
တစ်ယောက် အသက်ပေးခဲ့ရတာပေါ့။ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်။ ငါ့အိမ်ကြီးဆောက်တဲ့နေ့မှာ အလုပ်သမား
တစ်ယောက် အသက်ပေးခဲ့ရတယ်။ မပန်းချစ်ကတော့ အလွန်ကြောက်
နို့ အိမ်ကြီးမှာတောင် မနေဝံ့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ တိုက်ဆိုင်
မှုနဲ့ မပန်းချစ်ကို ဖျောင်းဖျဲခဲ့တယ်။ မပန်းချစ်ဟာ ငါ့ကို ချစ်လွန်းစွာ

လည်း အိမ်ကြီးမှာ အစွဲစွဲနဲ့ပြီးနေခဲ့တယ်။ အိမ်တက်ကျင်းပတဲ့နေ့တုန်းက ရဟန်းသံဃာတွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး ပရိတ်တရားတော်တွေ နာယူခဲ့တယ်။ ဒီ အချိန်ကစပြီး အိမ်ကြီးမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိတော့ဘဲ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ ပထမမိန်းမ သေတုန်းက အရက်စွဲ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပန်းချစ်နဲ့ရတဲ့အခါ ငါ့ဘဝကို ငါပြန်ထိန်းကျောင်းပြီး အရက်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဖိစီးစီးလုပ်ဖို့ ပြန်ကြိုး စားခဲ့တယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် အရက်သမားကြီး၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပြန်၏။ လူကြီး၏ဘဝသည် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှ၏။ အရက်သမားကြီးက ဆက်လက်၍

“ ငါ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ မပန်းချစ်နဲ့မရခင်တုန်းက ဘာ လုပ်လုပ် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပန်းချစ်နဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ငါ့ စီးပွားရေးတွေဟာ ဘာလုပ်လုပ် မအောင်မြင်တော့ဘူး။ အလုပ်ကို အမြဲတမ်း အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အရက်ကို ပြန်သောက်ခဲ့မိတယ်။ မပန်းချစ်ကတော့ ငါ့ကို ဖျောင်းဖျံ့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အရက်ကို ပြန်ပေါင်းထုပ်နေမိ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ဆုံးရှုံးမှုပိုများလာ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငါဟာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး သွားခဲ့တယ်။ ဘုရားဖူးရင်း တောင်ပေါ်မှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနဲ့သိက္ခာမခံခဲ့ရတယ်။ ရသေ့ ကြီးတာ ငါ့ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အင်္ဂါရပ်ပညာအကြောင်း

တွေ ပြောပြခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ် တဲ့ ဓာတ်သဘောတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဓာတ်သဘောတွေ ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ရသေ့ကြီးကို တောင်ပေါ်ကနေ ငါ့အိမ်ကို ပင့် ဆောင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ရသေ့ကြီးရဲ့ညွှန်ပြမှုနဲ့ အင်္ဂါရပ် ကျမ်းတွေ တော်တော်များများ ဖတ်ရှုခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး အင်္ဂါရပ် ပညာကို ငါအရူးအမူးစိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ငါဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကို ပစ်ပယ်ပြီး ဖိုရုံထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ ငါ့ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို ဖိုထိုးတဲ့နေရာမှာပဲ အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာက အရက်သမားကြီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ စီးပွားရေးအလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂါရပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ထိုးရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အရက်သမားကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အင်္ဂါရပ်ပညာဆိုတာ အလွန်ကို နက်နဲပြီး စိတ်သဘောထား အလွန်ဆန်းကြယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့လို ပညာမဲ့တစ်ယောက်မပြောနဲ့။ ရှေးတုန်းက ပညာရှိ ဆရာတော်ကြီးတွေတောင် အင်္ဂါရပ်ကို စွဲခဲ့သေး တာပဲ။ ငါဟာ ဘာသားနဲ့ထုထားတာမှတ်လို့၊ ငါဟာ အင်္ဂါရပ်ပညာကို အလွန်ဝါသနာထုံပြီး ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အင်္ဂါရပ်ထိုးတဲ့ နေရာမှာ ပုံအေးပြီး ထိုးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရှိသမျှ ဆီစက်၊ ဆန်စက်၊ ဟင်္သာ

လယ်မြေတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တော့ ငါ့မိန်းမ မပန်းချစ်ဟာ အလွန်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဘွားဖြစ်သူ အိပ်မက်ပေးတဲ့အတိုင်း
သူ့ရဲ့ဇာတိရွာက ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ပင်လယ်ကိုငေးပြီး နဂါးစီးနေတဲ့
အဘွားရဲ့ရုပ်ထုကို ထုဖို့ပြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့
အိပ်မက်တွေကို မယုံကြည်တဲ့အတွက် တားမြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ငါနဲ့ငါ့မိန်းမဟာ အပြင်းအထန် စိတ်သဘောကွဲလွဲခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံး မပန်းချစ်ဟာ လက်ဝတ်ရတနာအချို့ကို ထုခဲ့ပြီး ဇာတိရပ်
ခြေမှာ အဘွားရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ရုပ်ထုထုခဲ့တယ်။”

ဟုပြောရင်း သူ၏စကားကို ခဏမျှ နားလေ၏။ ဝေဆာသည်
လူကြီး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အလွန်ကောင်းသဖြင့်
မျက်တော့င်းမခတ်တန်း နားထောင်နေလေ၏။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ ငါ့မိန်းမ အိမ်ကထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ငါဟာ ဆရာ
ရသေ့ကြီးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး စမ်းသပ်မှုကြီးတစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီစမ်း
သပ်မှု အောင်မြင်ရင် ငါတို့ဟာ ရွှေဖြစ်မဲ့အဆင့်ကို ရမယ်လို့ ယုံကြည်
တဲ့အတွက် အလွန်စိတ်အားတက်ကြွခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ စမ်းသပ်
မှုကြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါတို့ အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ ဖိုရိုပေါက်
ကွဲပြီး လောင်ကျွမ်းတဲ့မီးဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်ကိုတောင် ကျုံးစက်ပြီး အိမ်ကြီး
ပြာကျခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ဘဝဟာ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်
မွဲတေသွားခဲ့တယ်။ ငါ့မိန်းမ မပန်းချစ် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သောင်
ပြင်မှာ အဘွားရဲ့ရုပ်ထုကြီးကို ထုလုပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်းပြောခဲ့တယ်။

ငါ့မိန်းမကတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ယူဆခဲ့တယ်။ သောင်ပြင်ကို
ငေးကြည့်ပြီး နဂါးစီးနေတဲ့ အဘွားရုပ်ထုကို ထုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်
ငါ့အသက် ချမ်းသာရာရတယ်လို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ငါကတော့ ဒါတွေကို
တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ ငါ့ဘဝ
တစ်ခုလုံး ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် မွဲတေသွားခဲ့ပြီ။ ငါ့မိန်းမ
မပန်းချစ်ကတော့ တရားသံဝေဂရပြီး သီလရှင်ဝတ်သွားခဲ့တယ်။
ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ အရက်သမားကြီးဘဝကို ရောက်ခဲ့တာပဲ။”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာက လူကြီး၏ဘဝကို နားထောင်၍ ဂရု
ဏာသက်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ဦးလေးရဲ့ ဇနီးက အခုအချိန်ထိ သီလရှင်ဝတ်နေတုန်းမဲ့
လား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ့ဇနီးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဆုံးသွားရှာပြီ
ကွ။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ငါ့ဇနီးဆုံးတဲ့နေ့မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
သူတို့ ဇာတိမြေမှာ သူလုပ်ထားတဲ့ အဘွားကြီးရုပ်ထုဟာ ပင်လယ်ထဲ
ကို ကျိုးကျသွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုရင်လဲ အတော်ထူးဆန်း
တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲကွ။”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ အလွန်
ထူးဆန်းကြောင်း ထောက်ခံလေ၏။ လူကြီးက ဝေဆာကို စူးစိုက်ကြည့်
၍

www.burmeseclassic.com

“ မင်းဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် မင်းကို ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိခဲ့ရတဲ့ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ စကားလေးတွေ ပြောပြ ချင်တယ်။ ငါ့စကားတွေဟာ မင်းဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့အတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်တာ သေချာပါတယ်ကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် လူကြီး၏ထံမှ ဘဝတိုးတက်ရေး အတွက် အဖိုးတန်သောစကားကို ကြားရမည်ဆို၍ အလွန်စိတ်ဝင်စား သွား၏။ ထို့နောက် လူကြီး၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင် လေ၏။ လူကြီးက

“ ဘဝအောင်မြင်ဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး သုံးချက် ရှိတယ်။ ပထမအချက်က အကြိမ်ကြိမ်အဝန်ဝန် လုပ်ငန်းမှ ခုတ်ယူ အချက်က အားစိုက်ထုတ်မှုရှိမယ်၊ တတိယအချက်ကတော့ ပိုနိုင် သလောက် ပိုလုပ်ငန်းမှ ချွဟာ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်အောင်မြင်နည်း (၃) နည်းပါ။ ဒီနည်းတွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာရင် မင်းသေချာပေါက် သူဌေးဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ သူဌေးဖြစ်ရန် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေ သော ဝေဆာသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ တကယ်လား ဦးလေးရယ်၊ ဒီအချက် ၃ ချက်ကို လိုက်နာရုံ နဲ့ တကယ်သူဌေးဖြစ်မှာလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အရက်သမားလူကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သူဌေးဖြစ်မှာပါကွာ၊ ဒီအချက်လေး

(၃)ချက်တောင် မင်းမလိုက်နာနိုင်ဘူးလား ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ လိုက်နာနိုင်တာပေါ့ဦးလေးရယ်၊ ကျုပ်က သူဌေးမဖြစ်ဖြစ် အောင် လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လူပါ။ ဒီအချက် (၃) ချက် မပြောနဲ့ အချက်သုံးဆယ်လည်း လိုက်နာမှာပဲ၊ လောကမှာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ မင်းလိုလိုဆိုတာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ အတော်စိတ်အားထက်သန် နေတာပဲ၊ ခြိတ်အားထက်သန်မှုက အရေးကြီးတယ်ကွာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းသူဌေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ကဲ ရှေ့ဆက်ပြီး သူဌေးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား ပေတော့ မင်းတိုက်လွှာတဲ့ကားကတော့ ငါတို့မြို့က ထွက်သွားပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ မြို့ကထွက်သွားတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကားပေါ် မှာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ မိန်းမပါသွားတယ်၊ သူနဲ့အတူ ကျုပ်မလိုက် ချင်လို့ နေခဲ့တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကန့်မူကြောင့် ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ခရီး သည်အချို့က ရွှေပုကီးတွေကို ကျုပ်ခိုးတယ်လို့ ထင်ကုန်မှာသေချာ တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား ငှက်မသိတော့ ဇရက်ကိုချိုးထင် ဆိုသလိုဖြစ် နေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရည်မှန်းတဲ့အလုပ်ကိုသာ အာရုံထားပြီးလုပ်

ပါကွား ညနေလောက်ဆိုရင် ဒီမြို့က ကားတွေဖြတ်တတ်ပါတယ်။ မပူပါ။ ဟဲဟဲ မင်းသူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ငါ မရှိတော့တော့ကွ။ အရက်သောက် လွန်းတော့ ငါ့အသည်းဟာ မကောင်းတော့တော့။ သေမင်းနိုင်ငံကို သွား ရတော့မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်ကြိုးစား ပါကွာ။”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဝေဆာသည် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးရှိသော အရက်သမားလူကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ သူ၏ကင်းတဲ ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဝေဆာသည် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လှမ်းရင်း မြို့ပြင်သို့ရောက် သွားလေ၏။

မြို့စွန်သို့ရောက်လျှင် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုယ်လက်သုတ်သင်၏။

ပြီးနောက် စမ်းချောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စေတီတော်တစ်ဆူသို့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

စေတီလေးသို့ရောက်လျှင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် စေတီ၏ လှေကားထစ်များ၌ ထိုင်လေ၏။

ထို့နောက် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲရှိ ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကလေးကို ထုတ်လိုက်၏။

ထိုအိတ်ရှုံ့လေးသည် သူ၏ပထမကျေးဇူးရှင်ကပွဲယကြီးက နဝရက် ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများကို လေးလေးနက်နက် ဖတ်ရှုလေ့လာ

ရမည်ဆို၏။

ထို့ကြောင့် စေတီလေး၏အဝိုင်း၌ နားခိုနေခိုက် နဝရက်ကိုးသွယ် ကြေးပြားကလေးများကို ဖတ်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် လေးနက်သော အမှုအရာဖြင့် ကတ္တီပါအိတ်က လေးအတွင်းမှ ကြေးပြားကလေးများကိုထုတ်လိုက်၏။

ထိုကြေးပြားကလေးများ၌ ရေးထွင်းထားသောစာမှာ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်၏။

“ သူဌေးတွေအားလုံးစာဖတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စာဖတ်တဲ့ သူဌေးနဲ့ စာဖတ်တဲ့သူဌေး လုံ့လဝီရိယချင်း တူရင် စာဖတ်တဲ့ သူဌေးက သာလွန်တယ်။ ဒါကြောင့် အားလပ်ချိန်တိုင်းစာဖတ်ရုံ ကြိုးစားပါ။ ”

ဝေဆာသည် ကြေးပြားလေးပေါ်ရှိ အကြောင်းများကိုဖတ်ရှု၍ ကြေးပြားကို လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်၍

“ နဝရက်ကိုးသွယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူဌေးဖြစ်ဖို့အတွက် အလွန် အဖိုးတန်တဲ့ စာကြောင်းလေးတွေပါလား။ ဒီနေ့ကစပြီး အားလပ်ချိန် တိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ဖို့ကြိုးစားတော့မယ်။ ဒါမှ ငါ့သူဌေးဖြစ်တဲ့အခါ သူတစ်ပါးသူဌေးတွေထက် အရည်အချင်းသာလွန်တဲ့သူဌေးဖြစ်မယ်။ ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့အတွင်းရှိ ကြေးပြား တစ်ပြားကို ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ ကြေးပြားတွင် ရေးသားထားသော စာ

များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

“ ဒီနေ့စကပြီး တွေ့တဲ့လူကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြပါ။ လူတွေရဲ့ကောင်းကွက်တွေကို ချီးမွမ်းဖို့မမေ့ပါနဲ့။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှ လိုရာပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်း နိုင်မှာဖြစ်တယ် ”

ဝေဆာသည် ကြေးပြားပေါ်မှ စာကြောင်းများကိုဖတ်၍ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး

“ ချမ်းသာချင်ရင် အပေါင်းအသင်းကောင်းဖို့အရေးကြီးတယ် ဆိုပါလား။ လူတွေကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြရမယ်တဲ့။ လူတွေရဲ့ ကောင်းကွက်တွေကို ရှာကြပြီး ချီးမွမ်းဖို့ကြိုးစားပါတဲ့။ အလွန်အဖိုးထိုက် တန်တဲ့ မှာကြားချက်တွေပါလား။ ဒီနေ့ကစပြီး ကြေးပြားထဲက အဆို အမိန့်တွေကို လိုက်နာရမယ် ”

ထို့နောက် ဝေဆာသည် စိတ်အားထွက်သန်စွာဖြင့် ကတ္တီပါရှ် အိတ်ကလေးထဲသို့ နှိုက်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ အိတ်ရှုံ့ကလေးအတွင်းမှ ကြေးပြားတစ်ပြား ထွက် ပေါ်လာပြန်ပြီး ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ

“ ငွေကြေးရဲ့တန်ဖိုးကို သိအောင် လုပ်ပါ။ ငွေကို ဖြုန်းတီးဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့။ ငွေဟာ တစ်ပြားပင်ဖြစ်စေကာမူ တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ငွေကို မထေမဲ့မြင်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစား ပါနဲ့။ ငွေကိုရနိုင်သလောက်စုပါ။ ငွေကိုစုပြီး သူဌေး မဖြစ်နိုင်စေရ”

အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးရနိုင်ပါတယ် ”

ဟု တွေ့ရလေ၏။

ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်အတွင်းမှ ကြေးပြားတစ်ပြားကို ထုတ်ပြန်၏။

ထိုအခါ အောက်ပါအတိုင်း မြင်တွေ့ရပြန်၏။

“ အသစ်တည်ထွင်နိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားအောင်မြင် ဖို့အတွက် လမ်းရိုးကြီးက ဇောက်ထွက်နိုင်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ အသစ်မတည်ထွင်နိုင်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျမ်းမူနဲ့ရင်ဆိုင်ရတတ် တယ် ”

ဝေဆာသည် ကြေးပြားလေးတစ်ပြားကို ယူ၍ကြည့်ရှုလိုက် ပြန်၏။

“ အလုပ်ကိုရိုးရိုးသားသားလုပ်ပါ။ သူတစ်ပါးကို ကလိန် ကျဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့။ အချို့သောလူတွေဟာ စီးပွား ရေးသမားဆိုပြီး သူတစ်ပါးကို ကလိန်ကျဖို့ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါဟာစီးပွားရေးမျက်နှာမဲ့ကပ်ပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာပဲ။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လူယုတ်မာတွေအတွက် နေရာ မရှိပါ ”

ဟု ရေးထားလေ၏။ ဝေဆာသည် ကြေးပြားလေးများကို ဖတ်ရှုပြီး အလွန်သဘောကျကျေနပ်နေလေ၏။

ကပ္ပိယကြီး၏ ကြေးပြားများသည် မိမိဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်လောက်အောင် အသုံးဝင်လှ၏။ သူသည် ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ကလေးမှ

ကြေးပြားများကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုသည်မှာ ကြေးပြားငါးပြားတိတိ ရှိချေပြီ။

ကတ္တီပါအိတ်ထဲတွင် ကြေးပြားလေးပြားသာ ကျန်ရစ်တော့၏။ ဝေဆာသည် ကြေးပြားပေါ်မှ စာကြောင်းများကို ဖတ်ရှုရင်း အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သော စာကြောင်းကလေးများဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား မိသဖြင့် မိမိချမ်းသာလာလျှင် ကပ္ပိယကြီး၏ဆန္ဒအတိုင်း ရွှေပြားကလေး များ ထွင်းထုရန် ဆုံးဖြတ်၏။

ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်ထဲရှိ ကြေးပြားတစ်ပြားကို ထပ်မံ ယူကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ကြေးပြားပေါ်ရှိ စာကြောင်းများမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်၏။

“ချမ်းသာချင်ရင် စေတနာသန့်သန့်လေးထားပြီး အလုပ် လုပ်တဲ့အလေ့အကျင့်ကို မွေးမြူပါ။ လူတွေကို တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးဖို့ ကြိုး စားပါ။ ဒုက္ခရောက်နေသူကို အကူအညီပေးပါ။ ရေနစ်သူကို ငါးကူထိုးတဲ့ အပြုအမူကို သယ်တော့မှမလုပ်ပါနဲ့။”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုစာကြောင်းလေးများကို ဖတ်ရှုပြီး နှစ်သက်လွန်း လှသဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် စွဲဝင်သွားအောင် သေချာစွာ မှတ်သား ထားပြန်၏။ ဝေဆာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြေးပြားလေးတစ်ပြား ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြန်၏။

ထိုကြေးပြားလေး၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

“အောင်မြင်မှုရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ကျွမ်းကျင်မှုပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အချို့သောလူတွေ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွမ်းရတဲ့ အဓိကအကြောင်း ၈ အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိလို့ပါ။ ဒါကြောင့်ဘယ်လို အလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါ။”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ဝေဆာသည် ကြေးပြားပေါ်မှ စာများကို တလေးတစားဖတ်၍

“ကပ္ပိယကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာများ၊ ကြေးပြားပေါ်က စာတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့တက်တန်ဖို့ဖြစ်လို့မရဘူး။ ဒီစာလေးတွေကို ဖတ်ရ တာ စိတ်အားတက်ကြွလိုက်တာများ၊ ဒီကြေးပြားလေးတွေဟာ ကပ္ပိယကြီး နာမည်ပေးတဲ့ နဝရတ်ကိုးသွယ်ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ အလွန် လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီကြေးပြားလေးတွေ အနားမှာရှိလို့က တော့ သူဌေးဖြစ်ဖို့ ဘယ်ခက်တော့မလဲ၊ သိပ်လွယ်သွားပြီ၊ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့နဲ့။ ဒီအတွက် ကပ္ပိယကြီးကို ကျုပ် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ကြေးပြား တစ်ပြားသာ ကျန်တော့ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်ထဲ ရှိ ကြေးပြားများကို တန်ဖိုးထားလွန်းသဖြင့် ကုန်ဆုံးသွားမှာကို စိုးရွံ့

သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ကတ္တီပါအိတ်ထဲရှိ ကြေးပြားတစ်ပြားကို နှိုက်ယူလိုက် ပြန်၏။

“ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ။ လုပ်ငန်းချင်း ပြိုင်ဆိုင်တဲ့အခါ အကောင်းဆုံး လုပ်တဲ့လူက အသာစီးရသွား တတ်တယ်။ တာဝန်ကျေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့လူဟာ အမြဲကျေနပ်နေပါစေ။ ကိုယ့်စောက်သည် ကျေနပ်မှုမရှိရင်တော့ ကူးဆုံးဖို့ သေချာနေပြီ ”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ဝေဆာသည် ကြေးပြားပေါ်မှ စာသား များကို နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် သေချာစွာ မှတ်သားထားပြန်၏။

ဝေဆာသည် ကတ္တီပါအိတ်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကြေးပြား လေးတစ်ပြားသာ ကျန်ရှိလေတော့၏။ သူသည် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ကြေးပြားကိုထုတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြေးပြားပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ အလုပ်ကို မည်မျှကြိုးစားပန်းစားလုပ်ကိုင်စေကာမူ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနိုင်သေး၏။ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံ လျှင် အရေးကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်မှာ စိတ်ဓာတ်မကျပါနှင့်။ အလုပ်ကို ပိုမို၍ ကြိုးစားပန်းစား လုပ်ပြီး အောင်မြင်နိုင်မည် နည်းလမ်းကိုရှာဖွေပါ။ အောင်မြင်မှုရစေနိုင်တဲ့အခက်နည်းလမ်း

တော့ အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ခြင်းပါပဲ ”

ဟု ရေးသားထားပြန်၏။

ဝေဆာသည် ကြေးပြားလေးပေါ်မှ ဖတ်ရှုရသော နည်းလမ်းကို နှစ်သက်ရောက်အောင် မှတ်သားလိုက်ပြန်၏။

သူသည် ကြေးပြားလေးများကို ဖတ်ရှုပြီးချိန်မှစ၍ သူ၏ စိတ်ဓာတ်များ ထူးခြားစွာ တက်ကြွနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူဌေး ရှိရန်လည်း ပိုမိုသေချာလာသလို ရင်ထဲတွင် ခံစားမိ၏။

ဝေဆာသည် ကြေးပြားလေးများကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေး အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ဓေတိကလေးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အဝေးပြေးလမ်းပေါ်သို့ သွားကာ ကားကြိုလိုက်ရန် စောင့် လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဆန်ကားကြီးတစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် ကားကို အားဆီး၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဝေဆာသည် ကားနောက်ခန်းတွင် လိုက်ပါ သာရင်း ရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်ကို သတိရလေ၏။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဖခင်တစ်ယောက် အပေါင်းအဖော်များနှင့် အရက်သောက်နေမည်လား မသိချေ။ သူသည် သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ဘတ်ရပ်မြေသို့ ပြန်၍ ဖခင်ကို ကောင်းမွန်စွာထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထား၏။

ဆန်ကားကြီးသည် ညနေစောင်းသောအခါ မြို့တစ်မြို့၌ ရပ်တန့် ခဲ့ ဆန်အိတ်များကို ချလေ၏။ ဝေဆာသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ မြို့

တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဝဲပြာနှင့် နံပြားကို မှာယူစားသောက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နွားနို့ပုလင်းများကို ကိုင်ဆွဲလာသော ချောမောလှပသည့် ကုလားမလေးတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ကုလားမလေးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ နွားနို့များ လာရောက် ပို့ဆောင်ခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ ကုလားမလေးသည် ဆိုင်ရှင်ထံ၌ နွားနို့ဖိုးများကို ရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လေ၏။

ဆိုင်ဧပါကီဝသို့ ရောက်သောအခါ နွားနို့သောက်နေသော ကုလားစစ်သားသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ မိန်းကလေးကို လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်၏။

ကုလားမလေးက သူမကို ပြီတီတီကြည့်နေသော ကုလားစစ်သားအား

“ လမ်းဖယ်ပေးပါ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ကုလားစစ်သားက မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရိုင်းရိုင်းစွာ ကြည့်၍

“ ငါတို့နဲ့ ခဏလောက်ထိုင်ပြီး နွားနို့သောက်ပါ ”

ဟု ပြောလေရင်း သူမလက်ကို ဆွဲလေ၏။ မိန်းကလေးက

ရှုံးကန်ရင်း

“ ကျွန်မ အချိန်မရှိလို့ မသောက်ပါရစေနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကုလားစစ်သားက သူမ၏လက်ကို မလွှတ်ဘဲ

“ ငါတို့က ဒီမြို့မှာ တပ်စွဲထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က စစ်သား

တွေပါ၊ မင်း ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် လက်ဆောင်တွေ အများကြီးရမယ်၊ မလိုချင်ဘူးလား ”

ဟု ပြီတီတီ မေးမြန်းလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ကုလားမလေးက ကုလားစစ်သားကို ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ငါ့ကိုဘယ်လိုအစားမျိုးမှတ်လို့လဲ၊ ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုချင်ဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ လူများသည်ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ တရားမျှတမှု မရှိကြောင်းသိသော်လည်း ကုလားစစ်သားများဖြစ်နေသဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုရန် မဝံ့ရဲဘဲရှိနေလေ၏။

ကုလားစစ်သားများသည် ၎င်းတို့ကို ပြောဆိုသံသယမရှိကြောင်း သိရသောအခါ ပိုမို၍အတင်ရဲလာပြီး မိန်းကလေး၏လက်ကိုဆွဲလေ၏။

ဝေဆာသည်မိမိမျက်စိရှေ့တွင် မတရားပြုလုပ်နေခြင်းကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ အနီးတွင်ထောင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကောက်ကိုင်၍ ကုလားစစ်သား၏ခေါင်းကို ဖြောင်းခနဲပြည့်အောင် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုစစ်သားလဲကျသွားသောအခါ ကျွန်ကုလားစစ်သားနှစ်ဦး
သည် အထိတ်တလန့် ထရပ်ကြလေ၏။

ဝေဆာသည် ကုလားစစ်သား၏နောက်သို့ တုတ်ကြီးကိုင့်၍
ပြေးလိုက်သွားရာ ထိုသူသည် ဖိနောင်နှင့်တင်သား တစ်သားတည်းကျ
အောင် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဝေဆာ၏မဟုတ်မခံစိတ်ခါတ်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူ
များက ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနီးသို့ ချောမောလှပသော ကုလားမ
လေးရောက်ရှိလာပြီး

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်မက မြို့စွန့်ကစားခဲ့မှာ
နေပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ခြံကိုလိုက်ပြီးလည်ပါဦး ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ဝေဆာက လက်ကာပြု၍

“ မလိုပါဘူးဗျာ၊ မျက်စိရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေတာမြင်လို့
ဒီကောင်တွေကို ဝင်ချမိတာပါ။ ခင်ဗျားပြန်တော့လေ ကုလားစစ်သား
တွေ ပြန်ရောက်လာရင်အန္တရာယ်ဖြစ်နေဦးမယ် ”

ဟု ပြောကာ မိန်းကလေးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ဝေဆာသည်မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုမြို့သည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းပြီး၊ အတော်
အတန် စည်ကားသောမြို့ဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ရင်း ထိုမြို့ကလေးတွင်
နေထိုင်၍ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ပြုလုပ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိုးစည်ဒိုးပတ်သံများကို ကြားရသဖြင့် လမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရှင်လောင်းလှည့်လာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရှင်လောင်းလှည့်ရာတွင် လူတန်းကြီးရှည်လျားလှသော်လည်း
ဆင်ကြီးပေါ်တွင် မောင်ရင်လောင်းတစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသဖြင့်
ပေါင်းအလှူမဟုတ်ကြောင်း သိရ၏။

ပိုးဖဲကတ္တီပါများဝတ်ဆင်ထားသော အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည်
မွေ့လေးကြီးတစ်လုံးကို ပိုက်၍ပိုက်ဆံကြံနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

အလှူရှင်မိန်းမကြီး၏ပိုက်ဆံကြံခြင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြသူ
များမှာ ကလေးသူငယ်များသာမက လူလတ်ပိုင်းအရွယ်များနှင့်
သက်ကြီးရွယ်အိုများပင် ပါဝင်ကြောင်းမြင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပိုက်ဆံကြံနေသောမြင်ကွင်းကို ကြောင်အမ်း
အမ်းကြည့်ရှုနေသည့် ဝေဆာအား အဖွားကြီးတစ်ယောက်က ဝင်တိုက်
လိုက်ပြီး

“ ဟေ့သူငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်မနေနဲ့ ပိုက်ဆံကြံတာ
လဲလှလေ၊ ဒီအလှူမှာ ပိုက်ဆံသာမကဘူး ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းကိုပါ
စည်ပြီး ကြံမှာဟဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လိုအမယ်အိုကြီးတွေတောင်
ရွှေလက်စွပ်ရမလားဆိုပြီး ဝင်လှနေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဝေဆာသည် အဘွားအို၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားသော်လည်း လူအများနှင့် ရောနှောပြီးဝင်လုလိုသော စိတ်ဓာတ်မရှိချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနေသူဖြစ်သဖြင့် မိမိလုပ်အားမပိုင်သော ရွှေလက်စွပ်ကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းကိုသာချမိပြီး လောဘဇောကြောင့် လူအုပ်ထဲတွင် တွန်းထိုးနေသော လူများကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

လူအများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းမရှိဘဲ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်၍ လုယက်နေသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွန်းတိုက်ရင်း ရန်ပွဲဖြစ်ပွားကြလေ၏။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် ထဘီကျွတ်ကျသွားသဖြင့် အနီးရှိ ကလေးများကို ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုလေ၏။

ဝေဆာသည်လူအုပ်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူအုပ်ထဲသို့ပိုက်ဆံများကြံနေသော အလှူရှင် မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာကိုမြင်တွေ့သွား၏။

ဝေဆာသည်တွန်းထိုးလုယက်နေသူများကြားတွင် တစ်ကိုယ်တည်းထီးထီးကြီး ရှိနေသဖြင့် အံ့သြသွားပုံရ၏။

အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာကိုကြည့်၍ မသိမသာ

ကမ်းမဲ့လိုက်ပြီး ငွေဖလားကြီးထဲသို့ မွှေနှောက်ရှာဖွေလေ၏။

ပြီးနောက်ဝေဆာရှိရာသို့ကြည့်၍

“ ယောဒီမှာ အဖိုးတန်ရွှေလက်စွပ်ကြိုလိုက်ပြီဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ လုယက်နေသူများသည် လောဘတကြီး တွန်းထိုးလုယက်ကြ၏။

ဝေဆာသည် မိန်းမကြီးကြိုလိုက်သော အကြွေစေ့များကို ကြည့်ရှုနေစဉ် နေ၏အလင်းရောင်ဖြင့် မိမိ၏ထံသို့ ဦးတည်ပျံ့လာသဖြင့် ယောင်ယမ်းပြီး လက်ဖြင့် ဆီးဖမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ဝါးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ လက်ဝါးထဲတွင် အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ကိုတွေ့ရ၏။

အလှူရှင်မိန်းမကြီး ကြိုလိုက်သောရွှေလက်စွပ်ကို မျက်မှောင်ကြဲကြည့်၍ ကြည့်နေစဉ် အနီးရှိလူတစ်ဦးက မြင်တွေ့သွားပြီး

“ ဟာ... သူဌေးမကြီးကြိုလိုက်တဲ့လက်စွပ်ကို ဒီလူရသွားပြီဟေ့၊ ဒီမှာကံယူးရှင်တွေပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ပိုက်ဆံကြံနေခြင်းကို အလုအယက် ကောက်ယူနေသော လူများသည် ဝေဆာ၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ကြည့်ရှုကြပြီး စံထူးရှင်တစ်ဦးသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြ၏။

အချို့လည်း ဝေဆာ၏ကို အားကျဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာကို ဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်းကံထူးရှင်ဖြစ်လို့ ငါ့စွန့်ကြဲတဲ့ရွှေလက်စွပ်ကို ရသွားပြီ ဒီလက်စွပ်ဟာ အနည်းဆုံး ငွေငါးဆယ်တန်တယ်၊ မင်းတို့တစ်သက်လုံး ရှာရင်တောင် ငွေငါးဆယ်ကို ရအောင်မရှာနိုင်ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် အလှူရှင်မိန်းမကြီး၏ အထင်သေးသောစကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး လူမှာအစွမ်းအစရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အစွမ်းအစကို လုံလပ်ရိယာစိုက်ပြီး အသုံးချရင် မဖြစ်နိုင်တာဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တစ်သက်မှာ ငွေငါးဆယ်မပြောနဲ့၊ ငွေငါးသိန်းကိုတောင် ရအောင်ရှာနိုင်တယ်၊ အဒေါ်ကြီးရဲ့စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်ပုံကို တော့ သာဓုခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်ကြီးစွန့်ကြဲတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကို ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေလက်စွပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်အားမပါလို့ပဲ၊ အဒေါ်ကြီးရဲ့လက်စွပ်ကို မဈေးလင့်ဘဲ၊ ရှေ့ရောက်လာလို့ ဖမ်းယူထားလိုက်တာပဲ၊ လက်စွပ်ကို လိုချင်တဲ့ လောဘ ရမ္မက်မရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ

အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာ၏မျက်နှာကို မကျေမချမ်း ကြည့်၍ မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး။

“ ဒီမှာ ငါတို့က ဆင်းရဲသားတွေကို ချမ်းသားစေချင်လို့ ပိုက်ဆံကြရင်း ရွှေလက်စွပ်ကို ထည့်ကြတာ နင်မလိုချင်ရင် လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေတော့ ငါတို့က လှူပြီးကတည်းက စိတ်ကပြတ်ပြီးသား ပြန်လိုချင် တဲ့ စိတ်မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာက အလှူရှင်မိန်းမကြီး၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါဆိုရင်လည်း အဒေါ်ကြီးသဘောပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ လက်မခံချင်တဲ့အတွက် သူတစ်ပါးကို ပြန်စွန့်ကြဲချင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာ၏စကားကြောင့် အံ့သြသွား ပြီး မျက်နှာကိုမဲ့ကာ

“ ဟေ့ကောင်လေး မင်းရှူးနေသလား၊ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ် ရတဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ်ရဲ့လုပ်အားမပါလို့ မယူချင်ဘူးလေး ဘာလေး နဲ့၊ မင်းလိုကောင်းမျိုးပေါ့ လူနေခြံကြား စိတ်နေဘုံဖျားဆိုတာ ”

ဟု ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။ ဝေဆာသည် မိန်းမကြီး၏ နှိပ်ချ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ အဒေါ်ကြီး ဘယ်လိုပဲပြောပြော ရွှေလက်စွပ်ကို ကျုပ် မလို ချင်ဘူး၊ ဟောဒီလူအုပ်ထဲမှာ ရွှေလက်စွပ်ကို အမှန်တကယ် လိုချင်နေတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ကြည့်ရှုနေသူများကို မေးမြန်းရာ လူများက

ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

ဟု အော်ဟစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက လက်ထဲရှိ လက်စွပ်ကို နေရောင်တွင် ထောင်ပြလိုက်ပြီး

“ ဟောဒီလက်စွပ်ကို ကျုပ် မလိုချင်တဲ့အတွက် ပြန်စွန့်ကြလိုက်မယ်၊ အားလုံး အဆင့်သင့်ပြင်ကြပါ ”

ဟု ပြောလေရာ လူအုပ်ထဲရှိ လောဘအိုးကြီးများသည် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဝေဆာသည် လက်စွပ်ကို ကြွရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီး လူအုပ်ကြီး အသင့်ဖြစ်သောအခါ လက်စွပ်ကို လူအုပ်ထဲသို့ မြှောက်ပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးသည် လက်စွပ် ပျံ့ဝလာသည်ကို ကြည့်၍ ခုန်လွှားတွန်းထိုးလိုက်ပြီး လုယက်ကြလေ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် လက်စွပ်ကို အတန်ကြာအောင် တွန်တိုးလုယက်ကြပြီး

“ လက်စွပ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ”

ဟု အော်ဟစ်ကြလေ၏။

လက်စွပ်သည် မည်သူ၏လက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည် မသိချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူအုပ်အတွင်းရှိ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ ကုလားလေးက သူ၏လက်ဖဝါးကို ဖြန့်လိုက်၏။

ကုလားလေး၏လက်ထဲတွင် ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသော

လက်စွပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် အံ့သြစွာဖြင့် ဟာခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော လူကြီးများကြားတွင် ပိန်လိုသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်က ရွှေလက်စွပ်ရရှိသွားခြင်းသည် ကလေးငယ်၏ ထူးခြားသော ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်လေ၏။

ဝေဆာက ကုလားလေး၏အနီးသို့သွားပြီး ခေါင်းကိုပုတ်ကာ

“ မင်းဟာ တကယ်ကံထူးရှင်ပဲ၊ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ မင်းရတာပဲ၊ ရွှေလက်စွပ်ကို အိမ်ယူသွားပေတော့ ”

ဟု ပြောလေရာ ကုလားလေးသည် လက်စွပ်ကိုယူ၍ လူအုပ်အတွင်းမှ ဝမ်းသာအားရ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါ အလှူရှင်မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ သူတစ်ပါးအလှူမှာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးဝင်လုပ်တဲ့ကောင် ”

ဟု ပြောကာ ရှင်လောင်းလှည့်သူများနှင့်အတူ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဝေဆာသည် မြို့ထဲသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ဤမြို့သည် မီးရထား၊ ကားလမ်းဆုံးရာမြို့ဖြစ်ပြီး စည်ကားလှသဖြင့် ထိုမြို့တွင် နေထိုင်၍ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် လုပ်ဆောင်ချင်လာ၏။

သူသည် မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ရင်း ခိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာ

သဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်စားသောက်လေ၏။ သူသည် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၏ အပြင်အဆင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ စားချင်စွယ်မရှိဘဲ ညစ်ပတ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆိုင်ရှိ စားပွဲများမှာလည်း ချေးအဆပ်ထပ်ရှိနေပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များမှာလည်း ရွံ့ရှာဖွယ်အတိ ဖြစ်၏။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသော မိန်းမကြီးသည် ဝေဆာ၏စားပွဲသို့ မျက်နှာရှုတင်းတင်းနှင့် ရောက်ရှိလာပြီး မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ချပေးလေ၏။

ဝေဆာသည် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ကြည့်ရာ လွန်စွာ အရသာညံ့ဖျင်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မိန်းမကြီး၏ မုန့်ဟင်းခါးမှာ ပိုမိုလျှံလျှံမရှိဘဲ သေးငယ်သော ပန်းကန်ထဲတွင် အနည်းငယ်သာ ပါကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မုန့်ဟင်းခါးမှာ အရသာညံ့ဖျင်းသည့်အပြင် ပိုမိုသာသာလည်း ထည့်ပေးခြင်းမရှိပေ။

ဝေဆာသည် မုန့်ဟင်းခါးကို ကုန်အောင်ပင် မစားနိုင်ဘဲ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် မုန့်သည်မိန်းမကြီး၏ဆိုင်တွင် စားသောက်ရင်း ကပ္ပိယကြီး ပေးလိုက်သော နဝရတ်ကိုးသွယ် ကြေးပြားလေးများကို သတိရမိလေ၏။

နဝရတ်ကိုးသွယ် ကြေးပြားတစ်ပြားတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

အတောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ တာဝန်ကျော ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံတဲ့သူဟာ အမြဲ ကျေနပ်မှုရပါစေ၊ ကိုယ့်စောက်သည် ကျေနပ်မှုမရှိရင် ကျဆုံးဖို့သေချာနေပြီ။

ဝေဆာသည် ကြေးပြားထဲရှိ စာသားများကို ရေခွက်ကြည့်ရင်း “နဝရတ်ကိုးသွယ်ထဲက နည်းလမ်းတွေအရဆိုရင် ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ဆိုင် မကြာမီ ပြုတ်တော့မယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ညနေစောင်းသောအခါ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ထမင်းစားပြန်၏။ ထိုညက ထမင်းဆိုင်တွင် စားသောက်မည့်သူများ နည်းပါးလှ၏။

ထမင်းဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကဲ့သို့ပင် ညစ်ပတ်ပေကျနေပြီး တင်းချက်လက်ရာမှာလည်း ညံ့ဖျင်းလှ၏။ ထို့ပြင် ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးသည် စားသောက်သူများ စိတ်ညစ်ရလောက်အောင် စပ်စုနေလေ၏။

သူမသည် ဝေဆာ၏အနားတွင် ထိုင်၍ ညစာ စား၍မရအောင် စပ်စုနေလေ၏။ ဝေဆာသည် ညစာစားပြီးနောက် ထမင်းဆိုင်၌ တစ်ည အိပ်ခွင့်တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက အထိတ်တလန့် လက်ကာပြ၍

“အမလေး... ထမင်းဆိုင်မှာ ညအိပ်လို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အို ငါ့ဆိုင်မှာလည်း မရဘူး၊ တစ်မြို့လုံးက ဘယ်ဆိုင်မှာမှ ညအိပ်လို့

ဝေတာနာစာပေ

ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကလည်း ဧည့်သည်ကို လက်ခံ
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ အရပ်သားတွေကလည်း ဘယ်အိမ်မှာမှ
ဧည့်သည်လက်မခံဘူး။ ဒီမြို့မှာ မင်းတို့လို လူစိမ်းတွေမပြောနဲ့၊ ဆွေမျိုး
ရင်းခြာတွေတောင် အိပ်စက်ခွင့်မပြုကြဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် မိန်းမကြီး၏စကားကို အလွန်
အံ့ဩသွားပြီး

“ဟင်... ခင်ဗျားတို့မြို့ကလူတွေဟာ မြန်မာတွေမဟုတ်လား၊
မြန်မာတွေဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရိုင်းပင်းကူညီလိုစိတ်တွေ
ခေါင်းပါးနေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိန်းမကြီးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍

“ဟဲ့... ငါတို့မြို့ကလူတွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့သူတွေ မဟုတ်
ဘူးဟဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့လက မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက အလွန်ထူးဆန်း
တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုမက်တယ်၊ ဒီအိပ်မက်အရ မြို့ပေါ်ကို ၃ လအတွင်း
လူစိမ်း လုံးဝလက်မခံရဘူး၊ လူစိမ်းလက်ခံရင် မြို့ပေါ်မှာ လူတွေ အသေ
အပျောက်များမဲ့ ကပ်ရောဂါကြီးတစ်ရပ် ကျရောက်လိမ့်မယ်တဲ့၊
ဒါကြောင့် မြို့ပေါ်က အိမ်တွေဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာတွေ
ကိုတောင် လက်မခံဝံ့ဘူး၊ နင်တို့လို လူစိမ်းတွေအတွက် ဒီမြို့မှာ
ဘယ်အိမ်မှာမှ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် မိန်းမကြီး၏စကားကြောင့်
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်လည်း မြို့ပေါ်မှာ စေတီလေး တစ်ဆူတွေ့ခဲ့တယ်၊
ကျုပ် အဲဒီမှာပဲ သွားအိပ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးက
ဝေဆာကို မျက်မှောင်ကြတ်ကြည့်၍

“ မြို့လယ်က စေတီမှာဆိုရင် ပိုတောင်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ စေတီမှာ
စောင့်အိပ်တဲ့ လူကြီးတွေရှိတယ်၊ နင်တို့လို မအူမလည်ကောင်တွေ မြို့
ပေါ်ကိုရောက်လာပြီး အိပ်မှာစိုးလို့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် မြို့ပေါ်ရှိ အူကြောင်ကြောင်
လူများကို စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

ဤမြို့တွင် နေထိုင်ပြီး စီးပွားရှာရန် ခက်ပေတော့မည်။ ဝေဆာက
ခေါင်းကုတ်၍

“ ဒီမြို့မှာ အိပ်စရာ ဇရပ်တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အရင်တုန်းကတော့ မြို့လယ်က စေတီနံဘေးမှာ ဇရပ်ပျက်
ကြီး တစ်ဆောင်ရှိတယ်၊ အဲသေ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အိပ်မက် မက်တဲ့
အချိန်ကစပြီး ဇရပ်မှ သူတစ်ပါးမြို့က အခြေအနေမဲ့တွေ လာအိပ်မှာ
စိုးလို့ ဇရပ်ပျက်ကြီးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် မကြံ့မခိုင်တော့သဖြင့် မျက်
မှောင်ကြတ်၍ စဉ်းစားလေ၏။ ဆရာတော်ကြီး၏ အိပ်မက်ကို
တစ်မြို့လုံးရှိလူများက ယုံကြည်နေပုံရ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းမကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ မြို့ပေါ်က အိမ်တွေဟာ ကျွန်ုပ်ကို ညအိပ်ခွင့်မပြုရင် ကျွန်ုပ် ဘာသာ တော်သင့်ရာနေရာမှာ သွားအိပ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမကြီးက မျက်နှာကိုမဲ့၍

“ သွားအိပ်လေ... မြို့ထဲမှာ နင်အိပ်နေတာမြင်ရင် လူတိုင်းက ရိုက်လွှတ်မှာ သေချာတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဩဇာဟာ အလွန်ကြီးတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အိပ်မက်ကို ဘယ်သူမှလွန်ဆန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် အခက်ကြီးမိန်းမကြီး၏ ထမင်း ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ဤမြို့ကလေးကို မီးရထား ကားလမ်းဆုံရာ ဖြစ်သဖြင့် စီးပွားရှာရန် နှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း အယူသည်းသော မြို့သူမြို့သား များကို စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ဤမြို့ကလေးတွင် အိပ်စက်ခွင့်မရလျှင် မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်ပြီး စီးပွားရှာမည်နည်း။ ဝေဆာသည် မြို့ထဲတွင် ခြေဦးတည်ရာသို့ လှည့် လည်သွားလာပြီး ညမှောင်ရီသန်းစပြုလာ၏။

ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် ဝေဆာကို လူစိမ်းမှန်းသိသဖြင့် ယနေ့ည မြို့ပေါ်မှာအိပ်ရန် စိုးရိမ်ပုံရ၏။

ဝေဆာသည် မြို့ထဲတွင် ခြေဦးတည်ရာ လှည့်လည်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားခုံသံ၊ နံသံများကို ကြားလိုက်ရ၍ လှမ်းမျှော်

ကြည့်လိုက်ရာ မီးအိမ်တစ်လုံး၏ အလင်းရောင် ဖြင့် ဦးတည်လျှောက် လှမ်းလာသော ကုလားလူမျိုး တစ်စုကို တွေ့ရ၏။

ရင်းတို့သည် ဝေဆာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လှမ်းလာ ပြီး တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

ထိုအခါ ကုလားလူမျိုး ဆယ်ယောက်ခန့်သည် ပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့် ဗုံနဲများကို တီးခတ်ပြီးသီချင်းဆိုလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကုလားလူမျိုး အုပ်စုသည် ဝေဆာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့သောအခါ လူအုပ်ထဲမှ ကုလားမလေးတစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာအားရ ထွက်လာပြီး

“ ဟောဒီမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစ်ကို ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ကုလားလေး တစ် ယောက်က ဝေဆာ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး

“ ကျေးဇူးရှင်အစ်ကိုကြီး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။ ဝေဆာသည် ကုလားမလေးနှင့် ကုလားလေးကို ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ကုလားမလေးမှာ မနက်က ကုလားစစ်သားများလက်မှ ကာကွယ်ပေးလိုက်သော မိန်းမချောလေး ဖြစ်မှန်း တွေ့ရ၏။

ကုလားလေးမှာမူ နေ့လယ်က ရှင်ပြုအလှူပွဲတွင် မိမိမလိုချင် သော လက်စွပ်ကို ဧကောက်ယူရရှိခဲ့သော ကံထူးရှင်ကုလားလေးဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူတစ်ဦးက သူ၏ လက်ထဲရှိ နှဲကို လူတစ်ယောက်လက် အပ်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်နာမည် ဘာလီရမ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေက ကျုပ်တို့
ဂေါ်ရမ်းတွေအပေါ် ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေ ဒီနေ့ည
အိပ်ခက်ဖို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေမယ်ဆိုတာသိလို့ ကျုပ်တို့ မြို့ထဲ
မှာ လှည့်လည်ပြီး ရှာနေတာပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဂေါ်ရမ်းမလေးအား
ကာကွယ်ပေးခဲ့ခြင်းနှင့် ရွှေလက်စွပ်အား ဂေါ်ရမ်းလေးရရှိအောင် ကြံဖြန့်
ပေးသည့်အတွက်ဟု ဆိုလိုကြောင်း ခိုဝှမ်းမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
ပြီး

“ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေ
တာ မြင်လိုဝင်ကူညီတာပါ။ ကောင်လေး၊ ရွှေလက်စွပ်ကောက်ရသွားတာ
လည်း ကျုပ်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ကံကောင်းလို့ရတာပါ။
ဟဲ ဟဲ... ကျုပ် ဒီနေ့ည အိပ်စရာမရှိလို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတာတော့
အမှန်ပဲ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင် ဘာလီရမ်က

“ ဒီမြို့က လူတွေဟာ အယူသည်းလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာ
တော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ အိပ်မက်ကြောင့်ပဲ မြို့ပေါ်မှာ ဧည့်သည်လက်မခံရ
တော့ဘူးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆွေ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂေါ်ရမ်းခြံမှာ လိုက်ပြီး
တည်းခိုနိုင်ပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင်၏စကား
ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ခြံမှာ ခေါ်ထားတဲ့အတွက် မြို့သူမြို့သား
တွေ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင်က ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“ မြို့ကလူတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဂေါ်ရမ်းခြံဟာ မြို့ပြင်မှာပဲရှိတာပါ။
နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိန္ဒူဘာသာကို
ကိုးကွယ်ကြတဲ့သူတွေပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ချောမောလှပသော ဂေါ်ရမ်းမလေး
သည် ဝေဆာ၏အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး

“ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒေဝီတို့ ဂေါ်ရမ်းခြံမှာ လိုက်အိပ်ပါ
အစ်ကိုအတွက် ဒီမြို့မှာ ညဉ့်နက်လေ နေစရာမရှိ ဖြစ်လေပဲ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေလက်စွပ် ကောက်ရသွားသော ဂေါ်ရမ်းလူငယ်လေးကလည်း
ဝေဆာကို ၎င်းတို့ခြံသို့ လိုက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ဝေဆာသည် ယနေ့အတွက် နေစရာအခက်အခဲရှိသဖြင့်
ဂေါ်ရမ်းများ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ချောမောလှပသော
ကလေးမလေးသည် ဝေဆာ၏အနီးတွင် လိုက်ပါလာပြီး

“ ကျွန်မတို့ ဂေါ်ရမ်းတွေဆိုနေတဲ့သီချင်းက အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ် အစ်ကို၊ သီချင်းထဲမှာပါတဲ့ စာသားအဓိပ္ပါယ်က ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးမစွပ်တော့ဘူး၊ ကျေးဇူးကို အမြဲစောင့်သိပြီး ပြန်ဆပ်ဖို့ အမြဲကြိုးစားရမယ်တဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို အတုယူပြီး အားနည်းတဲ့ သူတွေကို ကူညီပေးရမယ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံရမယ်၊ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားပြီး ကယ်တင်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ဂေါ်ရမ်းများ သီဆိုသော သီချင်းကို အလွန်သဘောကျသွားလေ၏။

ဂေါ်ရမ်းတို့၏ခြံသည် မြို့ပြင်တွင်ရှိပြီး ခြံ၏မျက်နှာစာကို အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံထား၏။ သို့သော် အုတ်တံတိုင်းမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ကာရံထားပုံရ၏။

ဂေါ်ရမ်းတို့၏အရှေ့မျက်နှာစာတွင် ကြီးမားသော သစ်သားတံခါးပေါက်ကြီးရှိပြီး တံခါးပေါက်၏နံဘေးတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ အပေါက်ဖောက်ထားလေ၏။

ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင် ဘာလီရမ်သည် ထိုအပေါက်မှ ဦးဆောင်ပြီး ဝေဆာတို့ကို ခေါ်သွားလေ၏။

ခြံထဲသို့ရောက်သောအခါ ဂေါ်ရမ်းများနေထိုင်သော တဲအိမ်လေးများကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မြင်တွေ့ရပြီး ခြံအနောက်ပိုင်းတွင် နွားခြံများကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ဂေါ်ရမ်းခြံသည် လျှပ်စစ်မီးရရှိသော်လည်း ခြံ၏အချို့နေရာများ

တွင် မီးတုတ်များ ထွန်းညှိထား၏။

ဂေါ်ရမ်းခေါင်းဆောင် ဘာလီရမ်သည် ခြံ၏တစ်နေရာတွင်ရှိသော တဲအိမ်လေးကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ အိမ်ငယ်လေးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ဘာလီရမ်က

“ ဟောဒီအိမ်ကလေးဟာ ကျုပ်တို့ခြံကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေအတွက်ပါ မိတ်ဆွေ ဟောဒီနေရာမှာ ဒီနေ့ည နားချိန်ငါ့ကယ်၊ မိတ်ဆွေအတွက် ညစာကို ကျုပ်တို့ ပို့ပေးမှာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ချောမောလှပသော ဂေါ်ရမ်းမလေးက အနီးရှိ တဲအိမ်လေးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြ၍

“ ဒီအိမ်လေးမှာ အေဒီနေတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့အေဒီ အနီးဆုံး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီနေ့ည အစ်ကိုသောက်ဖို့ နွားနို့လာဖို့ပေးမယ် ”

ဟု လောကတွတ်ပျူငှာသောစကားကို ဆိုလေ၏။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရင်ဂျီတို့၏ အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ တဲအိမ်၏ကြမ်းပြင်မှာ ပြောင်ရှင်းအောင် လှဲကျင်းထားသော မြေသားဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

တဲအိမ်ထဲတွင် အိပ်စက်ရန် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးနှင့် စောင်း ခြင်ထောင် စသည်တို့ကို တွေ့ရ၏။ တဲအိမ်၏တစ်ဖက်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများထည့်ရန် ကြောင်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးနှင့် စာအုပ်စင်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။

စာအုပ်စင်အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ ဟိန္ဒူဘာသာဂြို

www.burmeseclassic.com

ရေးသားထားသော ကျမ်းစာအုပ်များကို တွေ့ရ၏။ ဝေဆာအံ့သည် တစ်နေ့ကုန် သွားလာနေရသဖြင့် ကွပ်မျက်ပေါ်၌ ခဏလှဲချလိုက်၏။

ထိုသို့ လှဲချရင်း ဘဝတက်လမ်းအတွက် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင် ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေလေ၏။ ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်သည် အပေါင်းအဖော်များနှင့် အရက်များကို အဖော်ပြုနေမှာ သေချာ၏။

သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကပ္ပိယကြီးပေးလိုက်သော နဝရတ် ကိုးသွယ်ကြေးပြားများနှင့် ငွေအနည်းငယ်သာပါ၏။

ကြီးပွားတိုးတက်ရန် ငွေကြေးအရင်းအနှီးရှိလို၏။

ငွေကြေးမရှိဘဲ ကြီးပွားတိုးတက်ရန် အလွန်ခက်ခဲလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက်သောဘဝကို ရရှိရန် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲအိမ်လေး၏ အပေါက်ဝသို့ ချောမောလှပ သော ဂေါ်ရခါးမလေးနှင့်လူငယ်လေးသည် ရောက်ရှိလာ၏။

ဂေါ်ရခါးမလေးသည် တစ်ခွေတထောင်းထောင်းထနေသော နွားနို့ တစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ရောက်ရှိလာ၏။

ဂေါ်ရခါးမလေးက ဝေဆာ၏အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးအပေါ်မှာ အစ်ကိုရဲကျော့ ဇူးရှိပါတယ်။ အစ်ကိုကြောင့် စစ်သားတွေလက်မှာ ကျွန်မအရှက်မကွဲ ရသလို မောင်လေးကလည်း အဖိုးတန်တဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကို ရခဲ့တယ်။ မောင်လေးရတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး ကျွန်မတို့မောင်နှမကိုယ်ပိုင်

မှားဝယ်နိုင်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် ထိုအခါမှပင် မိန်းမချော လေးနှင့်လူငယ်လေးအား မောင်နှမဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။

ဝေဆာကချောမောလှပသော ဂေါ်ရခါးမလေးကိုကြည့်၍

“ မင်းတို့မောင်နှမမှာ မိဘမရှိတော့ဘူးလား ဟောဒီဂေါ်ရခါးခြံ ကြီးမှာ နှစ်ဦးတည်းနေတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂေါ်ရခါးမလေးက ဝေဆာကို လှပသော မျက်လုံးရွှဲကြီးနှင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်မတို့မှာ မိဘတွေမရှိတော့ပါဘူး။ ဒုာမေဟာ ကျွန်မတို့ ယ်ရည်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားတာပါ။ အဖေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ အဖေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့ရဲစားဝတ်နေရေး အလွန်ကျပ်တည်းခဲ့တယ်။ အဖေ့ရောဂါကို ကုသဖို့အတွက် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ မှားလေးတွေကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေဆုံးတဲ့အခါ ကျွန်မ တို့ မောင်နှမ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး အတော်စီးပွားရေးကျပ်တည်း ခဲ့တယ်။ ကျွန်မနဲ့မောင်လေးဟာ ကိုယ်ပိုင်နွားမရှိတဲ့အတွက် သူတစ်ပါး ခဲနွားနို့ကို တစ်ဆင့်ယူပြီး ဆိုင်တွေမှာ လိုက်သွင်းရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ဂေါ်ရခါးမလေး၏ ကရုဏာ ဆက်ဖွယ်ကောင်းသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို နားထောင်၍ ဆက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ မင်းရဲဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပါ။

ဘဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး။ ဒီခြံကြီးထဲမှာ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး အရေအတွက် စာယ်
လောက် ရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂေါ်ရခါးမလေးက မျက်လုံးအိမ်ကပ်၍

“ ခြံထဲမှာ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိတယ်။ ကျွန်မ
တို့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းကတော့ နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းပဲ။ ကျွန်မတို့
ဂေါ်ရခါးခြံကြီးကထွက်တဲ့ နွားနို့တွေကို တစ်မြို့လုံးကလူတွေ သောက်
ကြရတယ်။ ဒီခြံထဲမှာ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဆိတ်၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း
လုပ်ကိုင်ကြတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ဂေါ်ရခါးမလေးကို ကြည့်၍

“ ဒီခြံကြီးထဲမှာ ဂေါ်ရခါးတွေပဲ စုနေကြတယ်ဆိုတော့ နိုက်ရန်
ဖြစ်ပွားမှုတွေ မဖြစ်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂေါ်ရခါးမလေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မတို့ ဂေါ်ရခါးတွေဟာ အလွန်စည်းလုံးညီညွတ်ကြ
တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု အတော်နည်းတယ်။
ဒီခြံကြီးထဲမှာ မိသားစုတွေ အများကြီး စုပေါင်းနေထိုင်ကြတယ်။ ဂေါ်ရခါး
တွေရဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ နွားမွေးတာအပြင် စစ်မှုထမ်းတဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဂေါ်ရခါးတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စစ်တိုက်တဲ့
အခါ အလွန်ရဲရဲတယ်လို့ နာမည်ကောင်းထွက်တယ်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှာ
ကျွန်မတို့ခြံထဲက မိသားစုဝင်တွေ အများကြီးရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ဂေါ်ရခါးမလေး၏စကားကို စိတ်ဝင်

တစား နားထောင်၍

“ ဒီခြံကြီးရဲ့ ဂေါ်ရခါးအကြီးအကဲက ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂေါ်ရခါးမလေးက

“ ဂေါ်ရခါးအကြီးအကဲက ချတ္တရီးလိုခေါ်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။
စစ်ပြန်ကြီးလေး အလွန်သတ္တိရှိတယ်။ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်ပွဲမှာ
ကောင်းကောင်း အစွမ်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီခြံထဲကလူငယ်တွေဟာ ချတ္တရီးရဲ့
စစ်မြေပြင် စွန့်စားခန်းတွေကို မကြာခဏ နားထောင်လေ့ရှိတယ်။
ချတ္တရီးဟာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူဆယ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်တည်း ဝင်ပြီး လုံ့လတိုင်းဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချတ္တရီးအဘိုးကြီး
ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အရပ်ဘက်ကို
ပြန်ရောက်တော့ သူတော်စင်တစ်ယောက်လို သည်းခံခြင်းတရားနဲ့ပြည့်စုံ
တယ်။ ချတ္တရီးအဘိုးကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ သတ္တဝါတွေရဲ့အသားကို
စားခဲ့ဘူး။ သူက တစ်သက်လုံး သက်သတ်လွတ်စားခဲ့တယ်။ ချတ္တရီး
အဘိုးကြီးဟာ ဂေါ်ရခါးလူငယ်တွေကို သူရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံအောင်
သင်ကြားပေးတယ်။ မေတ္တာတရားနဲ့ သည်းခံတတ်အောင်လည်း သင်
ကြားပေးတယ်။ အခုတော့ ချတ္တရီးအဘိုးအိုဟာ အတော်နေမကောင်း
ဖြစ်နေတယ်။ သူ ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း သွေးတွေပါနေလို့ တစ်ခြံလုံး
တလူတွေ စိုးရိမ်နေကြတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ဂေါ်ရခါးခေါင်း
ဆောင် ဘာလီရန်ဟာ ချတ္တရီးအဘိုးအိုနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်။
လောလောဆယ် တစ်ခြံလုံးက အရေးကိစ္စတွေ သူ့တာဝန်ဖြစ်ပြီး

ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့ရမလဲဟာ ချတ္တရီအဘိုးအိုလို သတ္တိမရှိဘူး။ သူ့ဟာ အလွန်ကြောက်တတ်တယ်။ ချတ္တရီအဘိုးအို ကျန်းမာရေးကောင်းစဉ် တုန်းက ကျွန်မတို့ ခြံက ဂေါ်ရခါးတွေကို ဘယ်သူမှ မစော်ကားဝံ့ဘူး။ အခုတော့ ကုလားလူမိုက် ရာကွတ်ဘိုင်ရဲ့တပည့်တွေက ကျွန်မတို့ကို ကောင်းကောင်း အနိုင်ကျင့်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက ကုလားမလေးကို ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ရာကွတ်ဘိုင်ဆိုတဲ့ လူမိုက်ကို ဒီခြံက ဂေါ်ရခါးတွေ စုပေါင်း ပြီး ပြန်မချဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ခြံထဲက ဂေါ်ရခါးလူငယ် အများစုဟာ ဦးစီးဦးဆောင်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး။ နောက်ပြီး ရာကွတ်ဘိုင်ဟာ တပည့်တပန်းများတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိတယ်။ သူဟာ လူမိုက်လုပ်နေပေမဲ့ မင်းပေါက်စိုးပေါက်ပဲ။ ဌာနအုပ်နဲ့မြို့ပိုင်ကို ကောင်းကောင်းစည်းရုံးထားနိုင်တယ်။ ရာကွတ်ဘိုင် ဟာ မြို့ပေါ်မှာ လူမိုက်လုပ်ပြီး ကြိုးပွားချမ်းသာသွားတဲ့လူပဲ။ အဘိုးကြီး ချတ္တရီကတော့ ရာကွတ်ဘိုင်ဟာ ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ရာကွတ်ဘိုင်ကို ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရင် လက်ရုံးရည် ရှိရုံနဲ့မရဘူးတဲ့။ နှလုံးရည်လည်း ပြည့်စုံရမယ်တဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ရာကွတ်ဘိုင်ဆိုတဲ့ လူမိုက်ဟာ မင်းတို့ဂေါ်ရခါးတွေကို

ဘယ်လိုခုခံပေးနေလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မတို့ခြံက ဂေါ်ရခါးတွေက အလုပ်မျိုးစုံလုပ်တယ်။ နွားမွေးတယ်၊ ကြက်၊ ဘဲ မွေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မြို့ထဲကို နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ ပို့တယ်။ မြို့ထဲမှာလှည့်ပြီး ပလာတာ၊ နံပြာ၊ ပူရီ ဝဲဟင်း ရောင်းတဲ့ လူတွေလည်းရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ခြံထဲက ဂေါ်ရခါးတွေဟာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ပြီး နေထိုင်စားသောက်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရာကွတ်ဘိုင်ဟာ ကျွန်မတို့ ဂေါ်ရခါးခြံရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို အကြောင်းမဲ့ မျက်မှန်းကန့်နေတယ်။ အခုတော့ ချတ္တရီ နေထိုင်မကောင်းပြီး အိပ်ယာထ လဲတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အတွက် အနိုင်ကျင့်ဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူ တပည့်တွေက ဂေါ်ရခါးတွေရောင်းတဲ့ မုန့်ဆိုင်တွေမှာ ဝင်စားတယ်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးတဲ့အပြင် တောင်းရင်လည်း ရိုက်နှက်သေးတယ်။ ဂေါ်ရခါးမိန်းမပျိုတွေကို ရာကွတ်ဘိုင်တပည့်တွေက အနိုင်ကျင့်စော်ကားဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားတယ်။ ရာကွတ်ဘိုင်တိုယ်တိုင် ကျွန်မကို နောက်ပိုးရှူးလုပ်ပြီးလက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတယ်။ သူလို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့အစား ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မသတ်သေလိုက်တာပဲကောင်းတယ်။ ရာကွတ်ဘိုင်ကို မြို့က စီးပွားရေးသမားတွေကလည်း ရွံ့မုန်းကြတယ်။ ရာကွတ်ဘိုင်ကို ဆက်ကြေးပေးမရတဲ့အတွက် ရတဲ့အမြတ်အစွန်းတွေ လျော့ပါးကုန်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ရာကွတ်ဘိုင်က ဌာနအုပ်နဲ့မြို့အုပ်ကို အိတ်ထဲထည့်ပေးထားတဲ့အတွက်

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုအလွယ်တကူထိပါးလို့မရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဝေဆာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီမြို့မှာစီးပွားရှာချင်ရင်တော့ ရာကွတ်ဘိုင်လိုလူယုတ်မာ
တစ်ယောက်ဟာ အန္တရာယ်ပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုညကဝေဆာသည် တစ်ညလုံးအိပ်လို့မပျော်ဘဲ ဟိုသည်
လူးလွန်ရင်းအချိန်ကုန်သွားလေ၏။

၁၁၁

မင်းမြတ်သူရ

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ မျက်မှောင်ကြုတ်၊ ကောက်ပြောင်ရွာ၊
ကျိုက္ကလမ်း၊ ဟာမေ။

ထိုအခါ ဘာလီရမ်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ဒီမြို့မှာစီးပွားရှာချင်တဲ့စိတ်လည်းရှိတယ်၊ ဂေါ်ရခါးတွေနဲ့
အတူနေနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့နေထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ဖိတ်ဆွေလို
လူစိမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း မြို့ပေါ်မှာ လောလောဆယ် တည်းခို
ဖို့ အခက် ခဲခဲရှိမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂေါ်ရခါးမလေးဒေဝီရောက်ရှိလာပြီးလျှင်

“ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ဒေဝီတို့ဆီမှာနေပြီး စီးပွားရှာလို့ရပါ
တယ်၊ ဒေဝီတို့ဂေါ်ရခါးတွေမှာ အလုပ်တွေအများကြီးရှိတယ်၊ အစ်ကို
လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ဝင်လုပ်ပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာထံမှ ရွှေလက်စွပ်ကောက်ရခဲ့သော လူငယ်ကလေး
ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့နေထိုင်ပြီး ခွားနို့လိုက်ပို့
လို့ရပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော်အတူတူ ခွားနို့ပို့ရအောင်လေ၊ အစ်ကို
က သတ္တိသိပ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ရွာမှာ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်သူမှ စော်ကား
ဝံ့တော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာက ဂေါ်ရင်ကျီလူငယ်လေး၏ ခေါင်းကိုပုတ်၍

“ မင်းကောက်ရတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကိုဘယ်လိုအသုံးပြုမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမလှလေးဒေဝီက

“ရွှေလက်စွပ်ကောက်ရတာ အစ်ကိုကျေးဇူးပါပဲ သူကောက်ရတဲ့ လက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး နွားတစ်ကောင်လောက်ရအောင် ဝယ်မယ်စဉ်းစားထားတယ်။ နွားပိုင်ရှိရင်တော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမအတွက် ဆင်းရဲကျပ်တည်းခြင်း လွတ်မြောက်နိုင်တယ်။”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖိတ်ခေါ်နေသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် ခေတ္တနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများနှင့် ပူးပေါင်းနေထိုင်သည့် တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ဂေါ်ရခါးများသည် ရိုးသားပြီး အလိုလောဘနည်းသူများ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် မိသားစု တစ်နိုင်စားသောက်ရုံလောက်သာ ငွေရှာလို၍ ငွေပိုငွေလျှံ စုဆောင်းပြီး ကြီးပွားချမ်းသာရန် ရည်ရွယ်ပုံ မရချေ။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးခြံတွင် နေထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသော ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီး ချတ္တရီထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီး၏ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါမှာ အတော်ဆိုးဝါးနေပြီး လူ့လောကတွင် ကြာကြာနေရတော့မည် မထင်ချေ။

ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီးသည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး ဝေဆာ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ကာ

“ငါ့မြေးဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာပဲ၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြီးပွားတိုးတက်တဲ့ဘဝကို ရောက်မှာသေချာတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာပြတ်သားပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မဲ့လူပဲ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဝေဆာသည် ချတ္တရီဆိုသော ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အဘိုး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီးသည် လှဲနေရာမှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလိုက်ပြီး ကုန်းထကာ သွေးများကို အန်ချလေ၏။

ပြီးနောက် ဝေဆာကို အားငယ်နှမ်းလှဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုတာ အဘိုးမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးတစ်သက်မှာ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်မဲ့လူတွေကို ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောခဲ့တာ လွဲတယ်လယ်လို့ မရှိဘူး၊ လူတိုင်းကို အဘိုးမပြောနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာက ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အနာဂတ်မှာ မြင်တာတွေရှိရင် ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီးက

“အဘိုး ဘာမှမမြင်တော့ပါဘူး။ လူကလေးဟာ တစ်နေ့နေ့မှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်မဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဆိုတာကလွဲလို့ အဘိုး ဘာမှမမြင်တော့ပါဘူး။ ငါ့မြေးကိုမြင်တော့ အဘိုး စိတ်ပျက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီး ချတ္တရီး၏စကားကြောင့် ဝေဆာက အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကိုမြင်တော့ အဘိုးစိတ်ပျက်သွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုး၍ မောဟိုက်နေပြန်ပြီး

“လူကလေးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးမမြင်ပါနဲ့။ ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရမ်းတွေနဲ့ အတူနေထိုင်မဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်ရောက်လာတယ် ကြားတော့ ကျုပ် အလွန်အားတက်မိတယ်။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေချိန်မှာ ဂေါ်ရမ်းတွေအတွက် စိတ်မချတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရမ်းတွေဟာ ရှိုးသားပြီး စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့လွန်းတယ်။ ရန်သူနဲ့ တွေ့ရင် သည်းခံစိတ်မွေးလွန်းအားကြီးတယ်။ လောကမှာ သည်းခံလွန်းတော့လည်း ပျော့ညံ့သလိုဖြစ်လာတယ်။ သူတစ်ပါး အထင်သေးတာကို ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ

ဂေါ်ရမ်းခြံကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့လူတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ အခုအချိန်မှာတောင် ဂေါ်ရမ်းတွေကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့သူတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဂေါ်ရမ်းတွေဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးပြီး သူတို့ အနိုင်ကျင့်ခံရတာကို ဖွင့်မပြောကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အားလုံးကို သဘောပေါက်သလိုရှိတယ်။ လူကလေး ကျုပ်တို့ခြံကိုရောက်လာတာလဲ ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရမ်းတွေဘက်က အကူအညီပေးခဲ့တာ တစ်ခုရှိပုံရတယ်။ တော်ရုံအကြောင်းကိစ္စနဲ့ ဂေါ်ရမ်းတွေဟာ မြန်မာတစ်ယောက်ကို ခြံထဲမှာ လိုလိုလားလားဖိတ်ခေါ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဝေဆာသည် ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီး ချတ္တရီး၏ အတွေးအခေါ်ကောင်းပုံကို ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီး၏ အရည်အချင်းကြောင့် ဂေါ်ရမ်းခြံကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ဝေဆာက အဘိုးကြီး၏ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက်တတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို အထင်ကြီးလေးစားသွားပြီး လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ကျုပ် ဒီခြံမှာ နေသမျှကာလမှာ ဂေါ်ရမ်းတွေရဲ့အကျိုးအတွက် ဝိုင်းပြီး ကူညီပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရမ်းမျိုးနွယ်တွေဟာ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရက သတ္တုတွင်းလုပ်ဖို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး မြန်မာပြည်

ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ သတ္တုတွင်းကနေ
 နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို ပြောင်းလဲပြီး လုပ်ကိုင်လာကြတယ်။ ကျုပ်
 ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ မက်ဆီဂိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှာ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်
 နဲ့အတူ ရဲစွမ်းသတ္တိပြခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ စစ်တပ်ထဲက အနားယူပြီး
 ဂေါ်ရခါးခြံကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့
 ဂေါ်ရခါးတွေဟာ ကမ္ဘာကျော်စစ်သားတွေပါ။ ကမ္ဘာ့စစ်သမိုင်းစာအုပ်
 တွေမှာ ဂေါ်ရခါးတွေရဲ့ သတ္တိပြောင်မြောက်မှုတွေကို မှတ်တမ်းတင်
 ထားတယ်။ ဂေါ်ရခါးတွေဟာ စစ်မြေပြင်မှာ သူရသတ္တိမဲ့ပြီး သူရဲဘော
 ကြောင်တဲ့ အပြုအမူကို ကျူးလွန်ရမှာ သေမတတ်ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။
 ဂေါ်ရခါးတွေဟာ သစ္စာစောင့်သိတယ်။ သူရသတ္တိပြောင်မြောက်တယ်။
 အဲဒီစိတ်ဓါတ်နဲ့ ဒီခြံကြီးကို ကျုပ်ဦးစီးခဲ့တာပါ။”

ဟု ပြောရင်း ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီး ချတ္တရီးသည် သူ၏ခေါင်းရင်းရှိ
 လွန်စွာလှပသောခားအိမ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ခားကောက်တစ်
 ချောင်းကို ယူလိုက်၏။

ဂေါ်ရခါးအဘိုးကြီးက ခားအိမ်ထဲမှ ခားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

“ ဟောဒီခားဟာ ခူကူရီးလို့ခေါ်တဲ့ ဂေါ်ရခါးခားကောက်ပါ။
 ခူကူရီးကို ဂေါ်ရခါးတွေဟာ သက်စောင့်ပစ္စည်းလို သဘောထားပြီး ကိုင်
 ကြတယ်။ မက်ဆီဂိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှာတုန်းက ကျုပ်ဟာ တူရကီ
 တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ခူကူရီး ခားကောက်ရဲ့အစွမ်းကို ပြခဲ့ဖူး
 တယ် ”

ဟု ပြောကာ ချတ္တရီးက သူ၏ ခူကူရီးခားကောက်ကို ဝေဆာ
 ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ဝေဆာသည် ခူကူရီး၏ လက်ကိုင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ
 ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပုံရ၏။ ခားအိမ်သည် လွန်စွာလှပပြီး တိရစ္ဆာန်
 သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားပုံရ၏။

လှပသော ခားအိမ်တွင် ခားငယ်လေးချောင်း တွဲလျက်ပါရှိ၏။
 ခားအိမ်တွင်ချိတ်ရန် ခားချိတ်ကွင်း နှစ်ကွင်းပါရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့အပြင် ခားအိမ်တွင် အဆောင်အယောင်သဘောဖြင့်
 ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးများ ချိတ်ဆွဲထားသေး၏။

အဘိုးကြီး ချတ္တရီးက ခားအိမ်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု
 နေသော ခံဝဆာအား

“ သူရသတ္တိရှိတဲ့ ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်အတွက် ခူကူရီးဟာ
 ခွဲမရတဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ ခူကူရီးနဲ့ ရန်သူကို ကာကွယ်ရာမှာ
 လည်း အသုံးပြုတယ်။ ရပ်ရွာမှာ သစ်ပင်ခုတ်လှဲတဲ့အခါ သစ်တုံးဖြတ်တဲ့
 အခါ မြေကြီးတူးဆွတဲ့အခါတွေမှာလည်း သင့်သလို အသုံးပြုကြတယ်။
 ဒါကြောင့် ဂေါ်ရခါးနဲ့ ခူကူရီးဟာ ခွဲလို့မရဘူးလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာပေါ့။
 ကျုပ်ဟာ ခူကူရီးခားကိုကိုင်ပြီး ဟောဒီ ဂေါ်ရခါးခြံကြီးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာ
 ယာရေးအတွက် ရှေ့တန်းက ပါဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဂေါ်ရခါး
 ခြံကြီးက ကျုပ် ထွက်ခွာရတော့မှာပါ။ ခူကူရီးခားဟာ ကျုပ်လက်မှာရှိလို့
 လည်း ဘာမှအကျိုးမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ခူကူရီးခားကို

လူလေးအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်၊ ခုကူရီးဓားဟာ အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက်တော့ ခုကူရီးကို အသက်စာမျှ တန်ဖိုးထားခဲ့တယ် ”

ဟု ဆိုကာ ခုကူရီးဓားကို ဝေဆာ၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ဝေဆာက ခုကူရီးဓားကို လက်ခံယူ၍

“ အဘိုးရဲ့ ခုကူရီးဓားကို မျိုးနွယ်တူဂေါ်ရမ်းတွေကို မပေးဘဲ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ပေးတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးကြီး ချတ္တရီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလိုက်ပြန်ပြီး

“ ကျုပ်တို့မျိုးနွယ်တူ ဂေါ်ရမ်းတွေထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ခုကူရီးကို လက်ခံဖို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူ မရှိသေးဘူးလို့ထင်တယ်၊ ကျုပ်စောစောက ပြောခဲ့သလို ခုကူရီးက အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက်တော့ အသက်စာမျှ တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒီလို တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းကို အရည်အချင်းမဲ့တဲ့ လူတွေလက်ကို မအပ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ခုကူရီးဓားကို သင့်တော်တဲ့လူရဲ့လက်ထဲကို အပ်ဖို့စောင့်နေတာပါ၊ လူကလေးရဲ့ လက်ကို ကျုပ်ရဲ့ ခုကူရီးအပ်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ်၊ ခုကူရီးကို လက်ခံပေးတဲ့အတွက် လူကလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေလေ၏။

ဝေဆာသည် မိမိကဲ့သို့ ယခုမှတွေ့သော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို

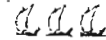
ဂေါ်ရမ်းအဘိုးတို့က ခုကူရီးဓားကောက်ကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံနေခြင်းအား အံ့သြနေမိ၏။

ဂေါ်ရမ်းအဘိုးတို့ကမူ မိမိကို အရည်အချင်းရှိသော လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆိုနေ၏။ ဂေါ်ရမ်းအဘိုးကြီးသည် ဝေဆာ၏လက်သို့ ခုကူရီးဓားအပ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ရောဂါပိုမိုသည်းလာ၏။

ချောင်းဆိုးသော်အခါ သွေးများ ပိုမိုပါလာ၏။ ထိုနေ့ညသို့ ရောက် သောအခါ အဘိုးကြီးချတ္တရီး၏အနီးတွင် ဂေါ်ရမ်းများ စုအုံ့ရောက်ရှိနေ ၏။

ဂေါ်ရမ်းများသည် ချတ္တရီးက ဝေဆာအား ခုကူရီးဓားအပ်နှံခြင်းကို အံ့သြကြသော်လည်း မနာလိုဝန်တုံ့ခြင်း ဖြစ်ပုံမရချေ။

ထိုနေ့ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် အဘိုးကြီးချတ္တရီးသည် လူပြည်မှ သွက်ခွာသွားလေ၏။

၆၀ ပုဒ်စာ၊ နှစ်ဖြူပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကပ္ပိယကြီးပေးသောနည်းလမ်းများ

- (၁) ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်
- (၂) အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ရမယ်
- (က) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု
- (ခ) ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု
- (ဂ) ကြီးကြီးစားစားလုပ်ကိုင်ခြင်း
- (၃) နဝရတ်ကိုသွယ် နည်းလမ်းကိုချက်

ကင်းတဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သော
အရက်သမားလူကြီး၏ နည်းလမ်းများ

- (၁) အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လုပ်ရမယ်။
- (၂) အားစိုက်ထုတ်မှုရှိရမယ်။
- (၃) ပိုမိုသိသလောက် ပိုပြီးလုပ်ရမယ်။

နဝရတ်ကိုသွယ်နည်းလမ်းများ

၁

သူဌေးတွေအားလုံး

စာမတ်ပါဘူး

ဒီယေ

စာမတ်တဲ့သူဌေးနဲ့

စာမတ်တဲ့သူဌေး

လုံ့လပီရိယချင်းဆူရင်

စာမတ်တဲ့သူဌေးက

သာလွန်တယ်။

ဒီကြောင့်

အာဆလ်ချိန်တိုင်း

စာမတ်ဖို့

ကြိုးစားပါ။

ဂေါ်ရခါးများသည် အဘိုးကြီးချတ္တရီး သေဆုံးသောအခါ
စိတ်အားငယ်နေပုံရ၏။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများနှင့်အတူနေထိုင်ရင်း ဘဝခရီးဆက်ရန်
စိမ့်ကိန်းများကို ချမှတ်လေ၏။ သူသည် သူဌေးဖြစ်ရန် စုပေါင်းထားသော
နည်းလမ်းများကို စာရွက်တစ်ရွက်တွင် ပြန်လည်ရေးချ၏။

ကဗျိုသကြီးပေးသောနည်းလမ်းများ

(၁) ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်

(၂) အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ရမယ်

(က)စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု (ခ)ဝေဖန်ပိုင်ခြင်းမှု

ဝေတနာအာဇပ

(၁) ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ခြင်း

(၃) နဝရတ်ကိုးသွယ် နည်းလမ်းကိုးမျက်

ကင်းတဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သော အရှက်သမားလူကြီး၏နည်းလမ်းများ

(၁) အကြိမ်ကြိမ်အစန်စန် လုပ်ရမယ်

(၂) အားစိုက်ထုတ်မှုရှိရမယ်

(၃) ပိုနိုင်သလောက် ပိုပြီးလုပ်ရမယ်

ဝေဆာသည် ချမ်းသာရန် နည်းလမ်းများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုပြီး လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ဟား ဟား ဟား... ရွှေထက်အဖိုးတန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေပါ လား။ ဒီနည်းလမ်းတွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာရင် ငါ သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီ လောကမှာ ဆင်းရဲရင် သူများအနှိမ်ခံရဏင်း၊ ချမ်းသာမှု လူတွေက အရာသွင်းချင်ကြတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သူတွေအတွက် ငွေကို အသုံးပြုပြီး လောကနိဗ္ဗာန်ကို ဖန်တီးလို့ရတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး အမြန်ဆုံး ချမ်းသာ အောင် လုပ်ရမယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဂေါ်ရခါးများနှင့်လိုက်ပါပြီး အလုပ်လုပ် ရန် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေလေ၏။

ဂေါ်ရခါးများသည် စည်ကားသောမြို့ထဲတွင် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် လောဘတကြီး အလုပ်မလုပ်ကိုင် သော်လည်း အလုပ်လုပ်ရန် ပျင်းရိသူများမဟုတ်ကြချေ။

ဂေါ်ရခါးများသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အစဉ်ထာဝရ တက်ကြွနေတတ်၏။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများနှင့်လိုက်ပါပြီး ဈေး ရောင်းသည့် အခါ ရောင်း၏။ နွားနို့ပို့သည့်အခါပို့၏။

၎င်းတို့နှင့်အတူ ပလာတား နံပြားရိုက်သည့်အခါ ရိုက်၏။ မြို့ထဲရှိ လူများသည် ဝေဆာအား ဂေါ်ရခါးများနှင့်အတူနေထိုင်သော လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်ဟု ယူဆကြလေ၏။

ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများနှင့် ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း အလုပ်လုပ်ရန် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးများ၏လုပ်ငန်းကို အစဉ်အမြဲ အနိုင်ကျင့် စော် ကားနေသော မြို့လူမိုက် ချာကွတ်ဘိုင်၏တပည့်များကို တွေ့ရလေ၏။

ချာကွတ်ဘိုင်၏တပည့်များသည် ဂေါ်ရခါးများ၏ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်၏။

၎င်းတို့သည် တဝတပြစားသောက်ပြီးသော အခါတွင် ပိုက်ဆံ မပေးဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

ဂေါ်ရခါးဈေးသည်များသည် ချာကွတ်ဘိုင်၏တပည့်များကို ပိုက်ဆံမတောင်းပဲချေ၊ ဝေဆာသည် ချာကွတ်ဘိုင်၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကား မှုများကို မြင်ပါများသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလာ၏။

သူသည် ဂေါ်ရခါးဈေးသည်များနှင့် နေ့စဉ်လိုက်ပါနေသဖြင့် ချာကွတ်ဘိုင်၏ အနိုင်ကျင့်မှုများကို မျိုးစုံအောင် မြင်တွေ့ဖူး၏။

ဂေါ်ရခါးများသည် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လိုပြီး ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရန် ဆန္ဒမရှိသဖြင့် ရာကွတ်ဘိုင်တို့ကို သည်းခံလိုက်ကြ၏။ ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးများကိုကြည့်၍ သူ၏မခံချင်စိတ်ကို မျှသိပ်ထားရ၏။

ဝေဆာသည် ကြီးပွားတိုးတက်လိုစိတ်ဖြင့် ဂေါ်ရခါးများ၏အလုပ် ကို လေ့လာကြည့်၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးတို့၏အလုပ်အားလုံး ကြီးပွား တိုးတက်ရန် လမ်းမရှိကြောင်း မြင်တွေ့ရ၏။

ဂေါ်ရခါးများသည် ကြီးပွားတိုးတက်လိုစိတ်မရှိဘဲ စာစံနေလုပ် တစ်နေ့စား လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ဂေါ်ရခါးများအနေဖြင့် ချမ်းသာလှလျှင် မိမိလုပ်ငန်းကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရုံမက ဆိုင်ကိုချွတ်ရန် ကြိုးစားသင့် သည်ဟု တွေးမိ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ဗဟာဒူး၏ ပလာတာဆိုင်သည် လွန်စွာ လူကြိုက်များ၏။ ဗဟာဒူးသည် သူ၏ပလာတာကို အစဉ်အမြဲ ကျွတ်ရွ ပြီး အရသာရှိအောင် ကြိုးစားဖန်တီး၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်ရှိလူများသည် ဗဟာဒူး၏ပလာတာကို နှစ်သက်စွာ စားသောက်ကြ၏။ သူ၏ဆိုင်တွင် အစဉ်အမြဲစားသောက် သူများ စည်ကားနေ၏။

ဗဟာဒူး၏ဆိုင်တွင် ပဲပလာတာကို လူကြိုက်အလွန်များ၏။ သို့သော် ဗဟာဒူးသည် သူ၏ဆိုင်ကို ဆိုင်ခွဲဖွင့်ရန် မကြိုးပမ်းသဖြင့် ယခုထက် ပို၍တိုးတက်ခြင်း မရှိချေ။

ဝေဆာသည် သရက်သီးသနပ်ရောင်းသော ဂေါ်ရခါးလူမျိုး

နန္ဒရမ်းကို လေ့လာကြည့်ပြန်၏။ နန္ဒရမ်းသည် သရက်သီးသနပ်လက်ရာ သည် အလွန်ကောင်း၏။

သို့သော် နန္ဒရမ်းသည် ဝိဝိဿ အလွန်နည်း၏။ သရက်သီးသနပ် ကို ရောင်းချင်သည့်နေ့မှရောင်း၏။ ဈေးရောင်းမထွက်ချင်သောနေ့တွင် တစ်နေကုန် အိပ်စက်နေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် နန္ဒရမ်း၏ သရက်သီးသနပ်မှာလည်း ရောင်းသင့် သည်ထက် ပို၍မရောင်းရချေ။

ထို့အပြင် ဝေဆာသည် အာလူးပူရီရောင်းသော ဂေါ်ရခါး အင်ဒရာကို လေ့လာကြည့်ပြန်၏။ ဂေါ်ရခါးကြီး အင်ဒရာသည် အာလူး ပူရီဆိုင်ကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ထွက်၏။

အာလူးပူရီလက်ရာကိုလည်း ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဂေါ်ရခါးကြီးအင်ဒရာ၏ အာလူးပူရီမှာ ရောင်းသင့်သောဈေး ထက် ပိုမိုများပြားနေပြီး ပူရီမှာလည်း အလွန်နည်းပါး၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဆာသည် ဈေးသည်များကို တစ်ဦးချင်းလေ့လာပြီး မိမိသိကျွမ်းထားသော ကြီးပွားအောင်မြင်နည်းများနှင့် ချိန်ထိုးနေမိ၏။

ဝေဆာသည် မြို့ပေါ်တွင် ဂေါ်ရခါးများကဲ့သို့ ဈေးရောင်းနေရုံမျှ နှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိ၏။

သူသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကို ရောင်းဝယ်ရန်နီးဖြင့် တွေးတော နေမိလေ၏။ သို့သော် ရက်များ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်သည် အထိ မိမိရောင်းရမည့်ပစ္စည်းကို မတွေးမိသေးချေ။

တစ်နေ့သို့ ဝေဆာသည် ဂေါ်ရခါးလူငယ်လေးနှင့် နားနှိုင်းပြီး ပြန်လာသောအခါ မြို့ပြင် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားတစ်စီးပျက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကားပိုင်ရှင်လူကြီးသည် ဝေဆာနှင့် ဂေါ်ရခါးလူငယ်လေးကို မြင်သောအခါ လက်ယပ်ခေါ်၍ ကားဘီးပေါက်နေသဖြင့် ဘီးဖြုတ်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ကားပိုင်ရှင်လူကြီး၏ ကားဘီးကို ပြန်လည် တပ်ဆင်ပေးလေ၏။ ကားဘီးတပ်ပြီးသောအခါ ကားပိုင်ရှင်လူကြီးက မုန့်ဖိုးပေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဝေဆာက လက်မခံကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားထဲတွင် လိုက်ပါလာသော မိန်းမက မုန့်တံခါးကို ဖွင့်၍

“ ဘယ်သူများလဲ အောက်မေ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်နေပါလား၊ နင်နဲ့ငါဟာ ဆုံမှဆုံတတ်ပေလေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုမိန်းမကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွာမှ ထွက်လာစဉ် ဇရပ်ပေါ်၌ ဓားပြများ၏လက်မှ မိမိကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမ ထမင်းဆိုင်တွင် တည်းခိုစဉ်က သူမ၏ရွှေဒင်္ဂါးများကို စောင့်မြင့်အေးလက်မှ ကယ်တင်ပေးခဲ့ရသေး၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမသည် ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် ကျေးဇူးသိတတ်ပုံမရဘဲ မိမိကို သူခိုးဟု စွပ်စွဲခဲ့၏။ ဝေဆာက ထိုမိန်းမကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ခြေ... ကားပေါ်မှာ ခင်ဗျား ပါလာတာကိုး ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဘယ်တော့မှ အကူအညီမပေးတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတာဗျ၊ ခင်ဗျားကို စောစောကမြင်ရင် အခုလို အကူအညီပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုမိန်းမက ဝေဆာကိုကြည့်၍ တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင် စိတ်နာနေတာကိုး၊ ဟင်း ဟင်း... ပင်ပန်းတာလေး အမောပြေသွားအောင် ဟောဒါလေး စားလိုက်ပါဦး ”

ဟု ဆိုကာ ဝေဆာထံသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကားမှာ စက်နှိုး၍ ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ထိုမိန်းမပစ်ပေးလိုက်သောအရာကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်မိသဖြင့် လက်ဝန်းဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ လှပသော အနီရောင်စက္ကူနှင့် လုပ်ထားသော မလိုင်လုံးကလေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

အနီရောင်စက္ကူတွင် အဖြူရောင်စာလုံးဖြင့် ဇော်ပျံမလိုင်လုံးဟု ရေးသားထားလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်လုပ်ရောင်းချကြောင်း အဖြူရောင် စာလုံးဖြင့် ရေးသားထားလေ၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်လုံးကို ထုပ်ထားသော အနီရောင်စက္ကူပတ်
လေးကို မစုတ်ပြီအောင် ခွာလိုက်ပြီး မိမိနှင့်အတူပါလာသော ဂေါ်ရခါး
လူငယ်လေးကို ပေးလိုက်၏။

ဂေါ်ရခါးလူငယ်လေးသည် မလိုင်လုံးကို အရသာခံ၍ စားကြည့်
ပြီးနောက် အလွန်အရသာရှိကြောင်း ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် လူငယ် လေး၏ စကားကြောင့် မလိုင်လုံးကို စိတ်
ဝင်စားသွားပြီး အနည်းငယ် ယူ၍ စားကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ မလိုင်လုံးမှာ လူငယ်လေးပြောသကဲ့သို့ အလွန်အရသာ
ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် အရသာရှိသော မလိုင်လုံးကိုတစ်လှည့် လှပ
သေသပ်သော အနီရောင်စက္ကူပတ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ မလိုင်လုံး
ပြုလုပ်ရောင်းချချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဝေဆာသည် ကပ္ပိယကြီးပေးသော သူဌေးဖြစ်ရန် နည်းလမ်းများ
အနက် အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက် လုပ်ရမည်ဆိုသော ခေါင်းစဉ်
အောက်ရှိ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည် ဟူသော နည်းလမ်းအတိုင်း စဉ်းစား
ဆင်ခြင်ကြည့်၏။

မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရန်အတွက် အဓိကလိုအပ်သော ကုန်ကြမ်းဖြစ်
သော နွားနို့ကို ဂေါ်ရခါးခြံမှ လိုသလောက်ရရှိနိုင်၏။

ထို့ပြင် မလိုင်လုံးအတွက် လိုအပ်သော သကြားမှာလည်း
သူတို့မြို့မှာ အလုံလောက် ပေါများ၏။

သူတို့မြို့သည် မီးရထားကားလမ်းဆုံရာမြို့ဖြစ်၍ အလွန်စည်ကား
၍ ဤမျှစည်ကားသောမြို့တွင် မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရောင်းချလျှင် ရောင်းချ
မှာ သေချာ၏။

ဝေဆာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရောင်းချရန် နည်း
လမ်းများကို စတင်စဉ်းစားနေပေ၏။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ကပ္ပိယကြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်
သော နဝတ်ရတ်ကိုးသွယ်ကြေးပြားပေါ်မှ နည်းလမ်းများကို လေးနက်စွာ
စဉ်းစား၏။ ဝေဆာသည် အားလပ်ချိန်တိုင်း စာဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်း၏။

နဝတ်ရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းတွင်ပါသည့်အတိုင်း အသစ်တီထွင်နိုင်
အောင် ကြိုးစားပါ ချမ်းသာဖို့အတွက် လမ်းရိုးကြီးအတိုင်း မလျှောက်
မြို့ ဟူသော နည်းလမ်းအတိုင်း သူ၏မလိုင်လုပ်ငန်းကို အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းရုံမက အသစ်တီထွင်ရန် ကြိုးစားလေတော့၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရန် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေလေရာ
ဂေါ်ရခါးခြံရှိ အဘွားကြီးတစ်ဦးသည် မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရာတွင် အလွန်
ကျွမ်းကျင်ကြောင်း သိရ၏။

ဝေဆာ ဂေါ်ရခါးခြံသို့ရောက်ကာစက ထိုအဘွားကြီး၏ ခြေ
ဆောက် တစ်ဖက်သည် လေဖြတ်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထိုအဘွားကြီး၌ သားထောက်သမီးခံ မရှိသဖြင့် ဂေါ်ရခါးများက
လေးစားစောင့်ရှောက်ထားရ၏။

ဝေဆာသည် အဘွားကြီး၏ လေဖြတ်နေသော ခြေထောက်

အား အုန်းမှုတ်ခွက်နင်းလျှင် ပျောက်မည်ဟု ယူဆသဖြင့် အုန်းမှုတ်
ခွက်နှစ်လုံးကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ၍ အဘွားကြီးအား နင်းစေ၏။

အဘွားကြီးသည် အုန်းမှုတ်ခွက်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်
ဖြင့် နင်းလေရာ တစ်လအတွင်း ခြေထောက်တစ်ဖက် အကောင်းပကတိ
ဖြစ်သွားသဖြင့် ဝေဆာကို အလွန်ကျေးဇူးတင်၏။

ယခု ဝေဆာက မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရောင်းချလိုကြောင်း ပြောလေ့
ရာ အဘွားကြီးက

“ ဒီခြံထဲမှာ အဘွားလောက် ဘယ်သူမှ မုန့်ကောင်းကောင်း
မလုပ်တတ်ဘူး၊ မလိုင်လုံးလုပ်နည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ လူလေးကို တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု လုပ်ပြမယ် ”

ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးသည် ဝေဆာအား နွားနို့ကို အသုံးပြု၍
မလိုင်လုံးအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ပြလေ၏။

အဘွားကြီးပြုလုပ်သော မလိုင်လုံးများသည် အမှန်ပင် အရသာ
ထူးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ အဘွားကြီးပြုလုပ်သော မလိုင်လုံးများသည်
အရသာကောင်းမွန်ပြီး ပြုလုပ်ပုံ အဆင့်မြင့်သည်။

ဝေဆာသည် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချရန်အတွက် အရိုးစင်းဆုံး
မလိုင်ခဲလုပ်နည်းကိုသာ အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မလိုင်ခဲပြုလုပ်
ရန်အတွက် လိုအပ်သော နွားနို့ကုန်ကြမ်းအတွက် ပူဝင်စရာမရှိချေ။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲလုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်ပြုလုပ်ရန်
လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း သုံးသပ်မိ၏။ ဝေဆာသည်

အရင်းအနှီးရရှိရန် မလိုင်ခဲအနည်းငယ်ကိုသာ ပြုလုပ်ရောင်းချရန်
ဆုံးဖြတ်၏။

ဝေဆာသည် ပထမဦးစွာ မလိုင်ခဲအနည်းငယ်ကို ပြုလုပ်၍ မြို့
လယ်ရှိ လူစည်ကားရာ ဈေးကြီးအနီးတွင် သွားရောက်ရောင်းချ၏။

ထို့အခါ မိမိပြုလုပ်သော မလိုင်ခဲများ နေ့တစ်ဝက်အတွင်း
ကုန်စင် သွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် ကဝိယကြီး၏ နည်းလမ်းများအနက် အလုပ်ကို
အားကြီးမာန်တက်လုပ်ရမည်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်ရှိ ဝေဖန်
သုံးသပ်ခြင်းဟူသော နည်းလမ်းကို အသုံးပြု၍ မိမိလုပ်ငန်းကို လေ့
လာ၏။

ဝေဆာသည် ဈေးကြီးအနီးတွင် မလိုင်ခဲရောင်းချပြီး တစ်ပတ်
အတွင်း သူ၏မလိုင်ခဲကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ထပ်မံဝယ်ယူသူများ ရှိ၏။
မလိုင်ခဲများကို အနည်းငယ် တိုးချဲ့ပြုလုပ်လျှင် ပိုမိုရောင်းချနိုင်သည်ဟု
သုံးသပ်၏။

ထို့အပြင် ဝေဆာသည် နဝတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းအရ လူ
အများကို လှိုက်လှဲဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံရမည်ဟူသော မူကိုအသုံးပြု၍
မည်သူမဆို လှိုက်လှဲဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ၏။

သူတစ်ပါး၏စကားကို ဂရုတစိုက်နားထောင်၍ ကောင်းကွက်
များကို ချီးကျူး၏။ ဝေဆာ၏မလိုင်လုံးများကို ဝယ်ယူစားသောက်
သူတိုင်း ဝေဆာသည် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း သတိပြုမိသူအား။

ထိုအခါ ဝေဆာ၏ဆိုင်သို့ မကြာခဏ ထပ်မံဝင်ရောက်ပြီး မလိုင်လုံးများကို ဝယ်ယူ၏။ ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများကို ရောင်းနိုင်သည့် ဈေးနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာ၏ မလိုင်လုံး၊ မလိုင်ခဲများကို ကလေးသူငယ်များ အလွန်နှစ်သက်၏။ သက်ကြီးရွယ်အိုများလည်း မလိုင်ခဲများကို စားသုံး၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများကို အရသာအရှိဆုံးဖြစ်အောင် အမြဲကြိုးစား၏။ သူသည် နာမည်ယူရမည့်အချိန်ဖြစ်သဖြင့် အမြတ်ကို အနည်းဆုံးယူ၏။

ထိုသို့ မလိုင်လုံးများကို ရောင်းချရင်း မြို့ပေါ်ရှိ စာကျပိုးလူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်အောင် ပေါင်းသင်း၏။ စာကျပိုးကြီးသည် မလိုင်လုံးများကို အလွန်နှစ်သက်၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာက စာကျပိုးကြီးအား မလိုင်လုံးများပို့ပေးပြီး စာအုပ်များကို ငှားရမ်းဖတ်ရှု၏။ သူသည် စာဖတ်ပြီး များမကြာမီတွင် အသိဉာဏ်၊ ဗဟုသုတများ တိုးတက်လာကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဝေဆာ၏ မလိုင်ခဲများ နာမည်ကောင်းထွက်ပြီး ရောင်းရသဖြင့် ဂေါ်ရခါးများက ဝိုင်းဝန်းချီးကျူး၏။

ဝေဆာသည် မိမိကိုယ်မိမိ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဝေဖန်သုံးသပ်သဖြင့် ဘဝတွင် မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင်သင့်ကြောင်း နည်းလမ်းများ ရရှိ လေ၏။

ဝေဆာသည် နဝတ်ရက်ကိုသွယ်နည်းလမ်းများအတိုင်း မျက်နှာကို အစဉ်အမြဲ ပြန်နေအောင်ကြိုးစားပြီး လူအများနှင့်တည့်အောင်ပေါင်းသင်း၏။ ထို့ကြောင့် ဝေဆာကို လူချစ်လူခင်ပေါများလာ၏။

သူသည် စိတ်ညစ်စရာကိစ္စရပ်များ ကြုံတွေ့ရလျှင်လည်း မျက်နှာပေါ်တွင် မပေါ်အောင်ကြိုးစား၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိကို ကူညီနိုင်သော လူများပြားလာကြောင်း တွေ့ရ၏။

မျက်နှာသုန်သုန်မှုန့်မှုန့်နှင့် နေထိုင်သူကိုမည်သူမျှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်ကြောင်း ခိုပ်စားမိလာ၏။ ထို့အပြင် မိမိနှင့် တွေ့ကြုံသူတိုင်း၏ အရည်အချင်းကို ချီးမွမ်းတတ်သဖြင့် လူအများက ဝိုမိုရင်းနှီးခင်မင် လာကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် နဝတ်ရက်ကိုသွယ်လမ်းအတိုင်း အားလပ်ချိန်၌ တစ်နေ့လျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ နေ့စဉ် စာဖတ်လာသဖြင့် ဗဟုသုတများ တဖြည့်ဖြည်း တိုးပွားလာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရန် နည်းလမ်းများကိုလည်းကြုံတွေ့လာ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကို အားလပ်တိုင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ မကြာခဏလည်း ဝေဖန်သုံးသပ်မှုကို ပြုလုပ်၏။

မိမိရောင်းချသော မလိုင်လုံးများကို ရောင်းနိုင်သောဈေးနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ပြုလုပ်သဖြင့် ဝယ်ယူစားသုံးသူများ စိတ်တိုင်းကျ၏။

ဝေဆာ၏မလိုင်လုံးများသည် လတ်ဆတ်ပြီး အရသာရှိ၏
ထို့ကြောင့် ဝေဆာထံတွင် မလိုင်လုံးမလိုင်ခဲများ ပိုမိုရောင်းချနိုင်မည့်
နည်းလမ်းကို တဖြည်းဖြည်းတွေ့လာ၏။

သူ၏ဆိုင်ကလေးသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော်လည်း စားသုံးသူ
ကို ဆွဲဆောင်မှုနည်းပါးသေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏မလိုင်လုံးများတင်သော စားပွဲခုံကို နီရဲတောက်
ပြောင်သော ဆေးသုတ်၏ မလိုင်လုံးမှမလိုင်ခဲများထည့်သော ဝန်းကို
လည်း အလွန်လှပသော အရောင်ပြောင်လက်နေသည့် ကြေးဗန်းနှင့်
အစားထိုးလေ၏။

ထို့ကြေးဗန်းကြီးသည် ဝေဆာအား ဂေါ်ရင်ဂျီမကြီးက ငှားရမ်း
ခြင်းဖြစ်၏ ထို့ကြေးဗန်းကြီးသည် လှပသည့်အပြင် ကြေးဗန်းကို တန်ဆာ
ဆင်ထားသော ကနတ်ပန်းခက် ပန်းနွယ်များ၏ ခံညားမှုကြောင့် မလိုင်
လုံး၊ မလိုင်ခဲဝယ်ယူသူတိုင်း ငေးကြည့်ကြ၏။

ထိုသို့ ပြင်ဆင်သည့်အပြင် ဆိုင်ကိုအဝေးမှ မြင်နိုင်ရန်အတွက်
အမိုးအား ဆေးသုတ်၍ ပြင်ဆင်လေ၏ ထိုသို့အလုံးစုံပြင်ဆင်ပြီးသော
အခါ ဝေဆာ၏ မလိုင်လုံးဆိုင်ကလေးသည် မြို့ပေါ်ရှိ ကလေး လူကြီး
များအား မြင်ရုံဖြင့် ဆွဲဆောင်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဆိုင်မှ မှန်များသည် အစဉ်အမြဲ ကုန်စင်၏။
ဝေဆာသည် မြို့လယ်ဈေးအနီးတွင် ရောင်းချနေရာမှ မြို့အဝင်တွင်
ဆိုင်ခွဲတစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချရန် အကြံရ၏။

သူ၏ဆိုင်ကို ဆိုင်ခွဲဖွင့်မှသာလျှင် မလိုင်လုံးများ ပိုမိုရောင်း
ချရမည် ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်စားမိ၏။ ထိုသို့ ဆိုင်ခွဲဖွင့်မီ မလိုင်လုံးဆိုင်ကို
အမည် မှည့်ခေါ်ရန် လိုအပ်လာ၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်လုံးဆိုင်ကို နဝတ်ကိုးသွယ်ဟု အမည်ပေး
လိုက်၏။ ထိုသို့ အမည်ပေးခြင်းမှာ ကပ္ပိယကြီးလက်ဆောင်ပေးလိုက်
သော နဝတ်ကိုးသွယ်ကြေးပြားလေးများကို အမှတ်တရအနေဖြင့်
အမည်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် နဝတ်ကိုးသွယ် မလိုင်လုံး၊ မလိုင်ခဲများကို လူ
အများ မြင်တွေ့ဖန်များသောအခါ မြို့အဝင်တွင် ဆိုင်ခွဲဖွင့်လှန်ပြင်လေ၏။

ထိုသို့ ဆိုင်ခွဲဖွင့်လှစ်ပြီး ရောင်းချရန်အတွက် ဈေးရောင်းရန် လူ
တစ်ဦးလိုအပ်၏။

ထိုသူသည် ကတိသစ္စာတည်ကြည်ပြီး လူမှုဆက်ဆံရေးကောင်း
မွန်သူဖြစ်ရမည်။

မလိုင်လုံးမှ မလိုင်ခဲများကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ရသဖြင့် အရည်
အသွေးကို စိတ်ချရ၏။

ထို့ပြင် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်လုံးအတွက် လိုအပ်သော ပန်းကန်၊ ခွက်၊
ယောက်၊ စားပွဲနှင့် ဆိုင်းဘုတ်များကို တစ်ပုံစံတည်းပြုလုပ်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဆိုင်ခွဲကို ဖွင့်လှစ်ရောင်းချမည့်သူသည် ပေါင်း
သင်းဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ရန်သာ အဓိကလိုအပ်၏။

ဝေဆာသည် သူ၏အသိမိတ်ဆွေ ဂေါ်ရမ်းများထံတွင် ပေါင်း

သင်းဆက်ဆံနေကောင်းမွန်သူ အများအပြားရှိသော်လည်း မလိုင်မှန်
ဆိုင်ကို မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ကိုသာ ရောင်းချစေလို၏။

ဝေဆာသည် မြန်မာလူမျိုးထဲမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေကောင်း
မွန်သူကို ရှာဖွေလေရာ မပန်းမွှေးဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရ၏။

မပန်းမွှေးသည် မိဘများမရှိတော့ဘဲ အဒေါ် အယိုကြီးနှင့် ကပ်၍
နေရသူဖြစ်၏။

သူမသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပြီး အလုပ်ကို ခိုကပ်သူ
မဟုတ်ချေ။

မပန်းမွှေးသည် ဝေဆာ၏ဆိုင်ကို ကူညီရောင်းချပေးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဝေဆာ၏ဆိုင်ကို မပန်းမွှေးတစ်ယောက်တည်း
ရောင်းချလေရာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ပိုမို၍ ရောင်းရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာ၏ဝင်ငွေမှာ နှစ်ဆတိုးသွားလေ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏ဆိုင်ခွဲ အောင်မြင်သောကြောင့် မြို့ပေါ်တွင်
ဆိုင်ခွဲထပ်မံဖွင့်ရန် နေရာရှာဖွေလေ၏။

မြို့လယ်ရှိ စေတီတော်လေးအနီးတွင် တတိယမြောက်ဆိုင်ခွဲကို
ဖွင့်ရန်ပြင်၏။

ထိုဆိုင်ခွဲအတွက် မြို့ပေါ်ရှိ ပျော်ရွှင်တတ်သော မောင်ငြိုးချိုဆို
သော လူငယ်လေးကို ရောင်းချစေ၏။

မောင်ငြိုးချိုသည် သဘောကောင်းပြီး ရိုးသားသူဖြစ်သဖြင့်

သူ၏ တတိယဆိုင်ခွဲမှာလည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းလေ၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်လုံး၊ မလိုင်ခဲများ ရောင်းရသဖြင့် စီးပွား
အတော်အတန် ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ ကော်ရင်းရှိ၍ လူများသည် ဝေဆာ၏ကံ
ကြံမှာ ကောင်းမွန်သည်ဟု အားကျဟန်ဖြင့် ဆိုကြ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏လုပ်ငန်းတိုးတက်ခြင်းကို ကံကောင်းခြင်း
ကြောင့်ဟု မယူဆချေ။ သူ၏ကျေးဇူးရှင် ကပ္ပိယကြီး၏နည်းလမ်းများ
ကိုသာ လေးလေးစားစား လိုက်နာ၍သာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ယုံကြည်၏။

ဝေဆာသည် နဝရက်ကိုးသွယ် နည်းလမ်းများအတိုင်း မလိုင်
လုံး ရောင်း၍ရရှိသော ငွေများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းထား
လေ၏။

နဝရက်ကိုးသွယ် နည်းလမ်းများတွင် ငွေစုဆောင်း၍ သူငွေမဖြစ်
နိုင်သော်လည်း ထိုစုဆောင်းငွေနှင့် အရင်းအနှီး ဖြစ်နိုင်ကြောင်းရေးသား
ထားလေ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုကို အစဉ်အမြဲ ဝေဖန်သုံး
သပ်နေလေ၏။ ကျေးဇူးရှင် ကပ္ပိယကြီးက အလုပ်အောင်မြင်ရန်အစဉ်
အမြဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း အရေးကြီးကြောင်း ပြောပြဖူး၏။

ဝေဆာသည် သူ၏လုပ်ငန်းကို အစဉ်အမြဲ ဝေဖန်သုံးသပ်သော
ကြောင့် လုပ်ငန်းကို ပိုမိုရှင်သန်ရန် နည်းလမ်းများရှာခဲ့လေ၏။ သူသည်
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း၊ အဖော်များထံမှ ရရှိသော အကြံဉာဏ်များ

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ကိုလည်းရယူလေ၏။

ဝေဆာသည် စီးပွားရေးအောင်မြင်သော်လည်း မိတ်ဆွေဂေါ်ရမ်းများထံ၌သာနေထိုင်၏။ ဂေါ်ရမ်းများ၏ ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲ၏။

ဂေါ်ရမ်းများနှင့်အတူ သီချင်းများအော်ဟစ်သီဆို၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂေါ်ရမ်းများသည် ဝေဆာအားဝင်းတို့၏ မျိုးနွယ်တူတစ်ဦးဟု ထင်မြင်ယူဆလေ၏။

ဝေဆာသည် မိမိအား မလိုင်မုန့်လုပ်နည်းကို ပေးအပ်သော ဂေါ်ရမ်းအဘွားကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လေ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏ဆိုင်တွင် မလိုင်လုံး၊ မလိုင်ခဲများသာမက နွားနို့ကို အခြေခံ၍ ပြုလုပ်သော မုန့်မျိုးစုံကို ပြုလုပ်ရောင်းချရာ လူကြိုက်များခဲ့ ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဆာသည် အရင်းအနှီးငွေများကို တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းမိလေ၏။ ဝေဆာသည် သူ၏လုပ်ငန်းတိုးတက်ရန် မပြတ်စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခြင်းကို အဓိကထား၍ ပြုလုပ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်တွင် ဆိုင်ခွဲထပ်မံဖွင့်လှစ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သုံးသပ်မိ၏။

ဝေဆာသည် သူ၏မလိုင်ခဲများကို ထုပ်ပိုး၍ အခြားသောမြို့များတွင် ရောင်းချရန် ကြံစည်၏။

ဝေဆာသည် ထိုသို့ မလိုင်ခဲများကို ထုပ်ပိုးရောင်းချရန် ကြံစည်

သောအခါ တစ်ခါက သူ့သိမ်းထားသော မလိုင်လုံးထုပ်သည် အနီးရောင်စက္ကူပတ်လေးကို ပြန်လည်ရှာဖွေ၏။

ထိုစက္ကူပတ်လေးသည် တစ်ခါက ကျေးဇူးမသိတတ်သော မိန်းမကားပေါ်မှ နောက်ပြောင်၍ ပစ်ချခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ထိုစက္ကူပတ်လေးသည် မိမိကို မလိုင်လုံးပြုလုပ်ရောင်းချရန် အကြံရစေသဖြင့် အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားခြင်းဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် စက္ကူပတ်လေးကိုကြည့်၍ ၎င်းထက်ပိုကောင်းမွန်သော ဒီဇိုင်းပုံစံရရှိရန် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၏။ ထို့နောက် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဒီဇိုင်းရရှိသောအခါ မြို့ပေါ်ရှိ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးကိုပြသ၍ အကြံဉာဏ်တောင်းလေ၏။

ထိုပန်းချီဆရာသည် အရည်အချင်းပြည့်စုံသူဖြစ်ရာ ဝေဆာလိုချင်သော ဒီဇိုင်းကို ရရှိရန် ကူညီရေးဆွဲပေးနိုင်၏။

ထို့နောက် အနီးဆုံးရှိ ပုံနှိပ်စက်ရှိသောမြို့သို့သွားကာ မလိုင်လုံးထုပ်ပိုးရန် စက္ကူများ ရိုက်နှိပ်လေ၏။

ဝေဆာသည် ပုံနှိပ်စက်မှ စက္ကူများရရှိသောအခါ ဂေါ်ရမ်းခြံသို့သွား၍ အလုပ်လက်မဲ့ လူငယ်လေးများကိုခေါ်၍ မလိုင်ခဲများကို ထုပ်ပိုးခိုင်းလေ၏။

ဝေဆာ၏ မလိုင်ခဲများကို မာလာတို့မောင်နှမက ကူညီ၍ ထုပ်ပိုးပေးကြ၏။

မာလာသည် ဝေဆာကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဟု ယူဆကာ

၂၅၄ ● မင်းမြတ်သူရ

အားလပ်ချိန်တိုင်း ဝင်ရောက်ကူညီပေး၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများထုပ်ပိုးပြီးသောအခါ မြို့ပေါ်ရှိ မုန့်ဆိုင်များ၊ ကုန်စုံဆိုင်များတွင် တင်၍ရောင်းချလေ၏။

သူ၏ မလိုင်လုံးဆိုင်တွင်လည်း မလိုင်ခဲများကို အဆင့်သင့်ဝယ်ယူရရှိနိုင်ကြောင်း ကြော်ငြာထား၏။

မြို့ပေါ်တွင် သူ၏မလိုင်လုံးများသည် နာမည်ရပြီးဖြစ်သဖြင့် မလိုင်ခဲများလည်း ရောင်းချရ၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများ ဘူတုာရုံနှင့် ကားဂိတ်များ၌ အဓိကထား၍ ရောင်းချလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာ၏ မလိုင်ခဲများသည် အခြားသောမြို့များသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေ၏။

သူ၏မလိုင်ခဲများသည် အရသာထူးလှသဖြင့် စားသုံးသူတိုင်း နှစ်သက်ကာ နာမည်ကောင်းထွက်၏။

ထိုသို့ နာမည်ကောင်းရသော်လည်း ဝေဆာသည် နဝရတ်ကိုးသွယ် နည်းလမ်းများကို အလေးအနက်လိုက်နာသူဖြစ်၍ မလိုင်လုံးများ နှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို လျော့ချခြင်း မရှိချေ။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများ အခြားသောမြို့များ၌ နာမည်ရကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် မလိုင်ခဲများကို ပိုမိုပြုလုပ်ရန် ကြံစည်လေ၏။

မလိုင်ခဲများ တိုးမြှင့်ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ အခြားသောမြို့များရှိ ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဈေးများသို့ တင်ပို့ရောင်းချရလေ၏။

ဝေဆာနာမည်

နဝရတ်ကိုးသွယ် ● ၂၅၅

ထိုဆိုင်များ၊ ဈေးများ၌လည်း ဝေဆာ၏မလိုင်မုန့်များ

ကောင်းစွာ ရောင်းချရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာ၏ဦးပွားရေးမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာ၏။

၆၆၆

၆၀ ဖန်စာ၊ နာဂြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသားကလေး၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေဆာနာမည်

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၂

ဒီနေ့ကစပြီး
 တွေ့တဲ့လူကို
 လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြပါ
 လူတွေရဲ့
 ကောင်းကွက်တွေကို
 ချီးမွမ်းဆို၊
 မပေးပါနဲ့၊
 ပေါင်းသင်းသက်သံရေး
 ကောင်းမွန်မှ
 လိုရာယန်းတိုင်ကို
 အရောက်လှမ်းနိုင်မှာ
 ဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့သ၌ ဝေဆာ၏ခြံသို့ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးကြီးဦးဘထွန်း
ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏အလှူတွင် ကျွေးမွေးရန်အတွက် မလိုင်ခဲများ
ပြုလုပ်လိုကြောင်းပြောလေ၏။

သူဌေးကြီးသည် အလှူသို့လာရောက်သူများကို သူ၏မိသားစု
အမည်ပါဝင်သော စက္ကူပုတ်များဖြင့် မလိုင်လုံးများ ကမ်းချင်ကြောင်း
ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာသည် သူဌေးကြီးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး အနီးဆုံးမြို့
ရှိ ပုံနှိပ်စက်သို့သွားကာ သူဌေးကြီး၏မိသားစုအမည်များပါဝင်သော
စက္ကူတံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်လေ၏။

ဝေဆာနာမာပပ

ဝေဆာသည် သူဌေးကြီးဦးဘထွန်း၏အလှူသို့ အနီးအနားမြို့များမှ လူကုယ်များ လာရောက်မည်ဟု ကြိုတင်ခန့်မှန်း၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဘထွန်း၏အလှူတွင် သူ၏အမည်သတင်း ကျော်ကြားရန် ကြိုးစားလေ၏။

ဝေဆာသည် သူဌေးကြီးအလှူအတွက် လိုအပ်သောစက္ကူပတ်များကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်း၏။

ထိုသို့ ကြိုးပမ်းသောကြောင့် မိမိအတွက် အမြတ်နည်းပါးသွားသော်လည်း အလှူတွင် နာမည်ရအောင် ကြိုးစား၏။

ဦးဘထွန်း၏အလှူပြုလုပ်ရန် သုံးရက်အလိုတွင် ပုံနှိပ်စက်များမှ စက္ကူပတ်များပို့ပေးမည်ဆိုသော်လည်း နှစ်ရက်အလိုထိ စက္ကူပတ်များရောက် မလာချေ။

ထိုအချိန်များ၌ ဝေဆာသည် သူဌေးကြီး၏အလှူ၌ ဝေတနာဝန်ထမ်း ဝိုင်းဝန်းကူညီနေသဖြင့် အနီးဆုံးမြို့ရှိ ပုံနှိပ်စက်သို့ မသွားနိုင်ချေ။

အလှူပြုလုပ်ရန် နှစ်ရက်အလို ညနေစောင်းအချိန်ထိ စက္ကူပတ်များ ရောက်မလာကြောင်းသိရသဖြင့် ဝေဆာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် တစ်ဖက်မြို့သို့ လိုက်ရလေ၏။

ပုံနှိပ်စက်သို့ရောက်သောအခါ ပိုင်ရှင်လူကြီး၏ ပြောစကားကြောင့် ဝေဆာသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က မလိုင်ခဲထုပ်ရန် ရောင်းစုံစက္ကူများကို ကား

ကြံဖြင့် ပို့လိုက်ကြောင်းပြော၏။

ထိုကားကြီးမှာလည်း မိမိတို့မြို့ရှိ ကားဖြစ်နေသဖြင့် ဝေဆာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဝေဆာသည် မြို့သို့ ကမန်းကတန်းပြန်ပြီး ကားပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြန်၏။ ထိုအခါ ကားပိုင်ရှင်က ဝေဆာကို အားတုံအားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ပုံနှိပ်စက်ကစက္ကူ ကားနဲ့တင်လာတာတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောင်စုံစက္ကူတွေ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် ကားပိုင်ရှင်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရောင်စုံစက္ကူတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ မြန်မြန်ပြောပါဈေး၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အလှူမှာကမ်းဖို့ အချိန်နီးနေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကားပိုင်ရှင်လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က ကျုပ်တို့ကား မြို့ကိုပြန်ရောက်တော့ မှီပြင်က ညောင်ပင်အောက်မှာ ရာကွက်ဘိုင်ရဲ့တပည့် လူမိုက်တွေက ကားကို တားဆီးတယ်၊ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ ကားဂိတ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လဲလို့မေးတယ်၊ ကားပေါ်မှာ အလှူမှာကမ်းဖို့ မလိုင်ထုပ်စက္ကူတွေ ဖြစ်တယ်လဲသိရော စက္ကူထုပ်တွေကို အတင်းအဓမ္မ ထမ်းချသွားခဲ့တယ် ”

၂၈၀ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာက လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ကြုံမပြောရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကားပိုင်ရှင်လူကြီးက ခေါင်းကိုကုတ်၍

“ ရာကွက်ဘိုင်ရုံတပည့်တွေက မောင်ရင်ကို မပြောဖို့ ပိတ်ထားလို့ပါ။ နီးရာခားကို ကြောက်ရတဲ့အတွက် ဖွင့်မပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဝေဆာသည် ရာကွက်ဘိုင်တို့လူစု၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကားသော အပြုအမူကို အလွန်မကျေမချမ်းဖြစ်မိ၏။

ရာကွက်ဘိုင်၏ တပည့်များသည် သူ၏မလိုင်ခဲလုပ်ငန်းကို မကြာခဏ မိုက်ကြေးခွဲရန် ကြိုးပမ်း၏။

ဝေဆာသည် လူမိုက်များ၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကားမှုကို ခေါင်းငုံ့မခံလို၍ မကြာခဏ စကားကတောက်ကဆဖြစ်ရ၏။

ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များသည် ဝေဆာအား ၎င်းတို့အဖွဲ့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်သူဟု မှတ်ယူထား၏။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သောအခါ အနိုင်ကျင့်စော်ကားသောအပြုအမူကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ ဝေဆာသည် သူဌေး ဦးဘထွန်း၏အလှူတွင် နဝရတ်ကိုးသွယ်မလိုင်ခဲများ နာမည်ပျက်မှာ အလွန်စိုးရိမ်၏။

ထို့ကြောင့် ရာကွက်ဘိုင်ထံမှ ရောင်စုံစက္ကူများကို မရရအောင်

ဝေတာနာစာပေ

နဝရတ်ကိုးသွယ် ၂၈၁

ပြန်ယူရန် ဆုံးဖြတ်၏။

ဝေဆာသည် တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ရာကွက်ဘိုင်၏ခြံသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များက ဆီးကြို၍

“ ဟေ့ကောင် ဘာကိစ္စလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဝေဆာက ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များကို ဝါးလုံးကြီးထောင်ပြ၍

“ မင်းတို့ဆရာ ရာကွက်ဘိုင်နဲ့တွေ့ချင်တယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များသည် ဝေဆာ၏ အပြုအမူကို အနည်းငယ်ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်တစ်ဦးက အရဲစွန့်၍

“ ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာကောင်မို့ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ၊ ဆရာက လူတကာကို အတွေ့မခံဘူးကွ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာက တုတ်ကြီးကို မြှောက်၍

“ ဟေ့ကောင် ကုလားကျွန်၊ ရာကွက်ဘိုင်လို ကောင်မျိုးကို ဝါးမပြောနဲ့ မြို့ပေါ်က သူတောင်းစားတောင် တွေ့နိုင်တယ်၊ ရာကွက်ဘိုင်ကို ခေါ်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူးနော်၊ မင်းလို့ ခေါင်းတွေ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မယ် ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များသည် ဝေဆာ၏ ရဲရဲတောက်အမှုအရာကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရာကွက်ဘိုင်ထံသို့သွား၍ အသိပေးရန် ကြံစည်ကြလေ၏။

ဝေဆာသည် တုတ်ကြီးကိုကိုင်၍ ခြံဝင်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝရန်တာမှ ဆေးတံကို ဟန်ပါပါ၍ ထွက်လာလေ၏။

ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝေဆာကို မြင်သောအခါ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံ၍

“ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ဂေါ်ရခါးခြံက မလှိုင်ခဲရောင်းတဲ့ ကောင်ပါလား၊ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုင်လို့ မင်းက ဘယ်သူကို ရိုက်မှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဝေဆာက ရာကွက်ဘိုင်ကိုမြင်သောအခါ ပိုမို၍ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“ ဇွေးကြီး ငါ့ရဲရောင်စုံစက္ကူတွေပြန်ပေးစမ်း၊ စက္ကူတွေ ပြန်မရရင် မင်းတို့ခေါင်းတွေကို ရိုက်ခွဲပစ်မယ် ”

ဟုကြီးဝါးလိုက်လေ၏။ ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝေဆာကို တစ်ကိုယ်တည်းဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... ဒီမြို့မှာ ရာကွက်ဘိုင်ဆိုပြီး ငါတ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာကွ၊ မင်းလို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ငါ့ရဲခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာသည် ရာကွက်ဘိုင်ကိုကြည့်၍ လူယုတ်မာကြီးသည် မိမိ၏ကြီးပွားတိုးတက်မှုကို အနှောင့်အယှက်ပြုမည့် အန္တရာယ်ကောင်ကြီးဟု ယူဆကာ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်တော့ချေ။ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များကို ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း လိုက်လံရိုက်နှက်လေရာ လူမိုက်များသည် အော်ဟစ်၍ ပြေးလွှားကြလေ၏။

လူမိုက်များသည် ဝေဆာကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ကြသော်လည်း ဝေဆာသည် အလွန်သန်မာပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့သော တောသားတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လည်ခုခံရန် ခက်ခဲနေ၏။

ထို့ပြင် ဝေဆာသည် ဒေါသအလွန်ကြီးနေ၍ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လူမိုက်များသည် ဝေဆာအား ခုခံရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ခြံထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးနေလေတော့၏။

ရာကွက်ဘိုင်၏ သစ္စာရှိလူယုတ်တစ်ဦးသည် ဝေဆာတိမ်မပါသို့ မတက်နိုင်ရန် တံခါးကို သေ့ခတ်လေ၏။ ဝေဆာက တံခါးကို တခုနဲ့ ခုနဲ့ လှုပ်ခါ၍

“ ဟေ့လူတွေ တံခါးဖွင့်မလား မဖွင့်ဘူးလား ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဝေဆာသည် တံခါးကို တခုနဲ့ခုနဲ့

လှုပ်ခါ၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်သောအခါ ဓာတ်ဆီ
ပုံးကြီးတစ်ပုံးကို တွေ့ရ၏။

ဝေဆာသည် ဓာတ်ဆီပုံးကိုဖွင့်၍ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ဖြန့်ပက်
လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဖိတ်ထဲရှိ မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ရာကွက်ဘိုင်ကိုပြု
ကာ

“ဟေ့လူး ကျုပ်စက္ကူတွေ ပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ မပေး
ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို အရှင်လတ်လတ်မီးလောင်တိုက်သွင်း
လိုက်မယ်”

ဟုမြိမ်းခြောက်လေ၏။ ထိုအခါ ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝေဆာကို
အထိတ်တလန့်ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ အိမ်ကို မီးမရှို့နဲ့”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

ပြီးနောက် သူ၏တပည့်များကို ဝေဆာအား တားဆီးရန် အမိန့်
ပေးလေ၏။

သို့သော် ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များမှာ ဒေါသအလွန်ကြီးနေ
သော ဝေဆာ၏အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ချေ။

ဝေဆာသည် ဒေါသစိတ်က ဦးဆောင်နေသဖြင့် အမှန်ကို မမြင်
နိုင်တော့ဘဲ သူ၏စက္ကူများမရသဖြင့် ရာကွက်ဘိုင်၏အိမ်အား မီးရှို့ရန်
ပင် ကြံစည်မိ၏။

ရာကွက်ဘိုင်သည် သူ၏ခြံဝင်းထဲတွင် ဓာတ်ဆီပုံးများစွာကုန်ရှိ

သေးသဖြင့် ဝေဆာအား အလွန်ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

သူ၏တပည့် လူဆိုးလူမိုက်များသည်လည်း ဝေဆာ၏ဝါးရင်း
တုတ်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ခြံထဲတွင် ပြေးလွှားနေရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝေဆာကို မယှဉ်ရဲတော့ဘဲ
“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ အိမ်ကို မီးမရှို့နဲ့၊

မင်းရဲစက္ကူတွေ ပြန်ပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဝေဆာက မီးခြစ်ကို မီးငြိမ်း
လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်ရဲရောင်စုံ
စက္ကူတွေ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေရာ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်တစ်ဦးသည်
ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ရောင်စုံစက္ကူထုပ်ကြီးကို ယူဆောင်
လာလေ၏။

ဝေဆာသည် ရောင်စုံစက္ကူထုပ်ကြီးကို ယခင်ပေါ်တွင်ထမ်း၍ ရာ
ကွက်ဘိုင်အား ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို မြှောက်၍

“နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ထိလိုကတော့ ခင်ဗျား
တို့ လူမိုက်တွေကို မျိုးဖြတ်ပစ်မယ်”

ဟုကြိမ်းကာ ရောင်စုံစက္ကူထုပ်ကြီးကိုထမ်း၍ ဝါးရင်းတုတ်ကြီး
ကိုကိုင်ကာ ရာကွက်ဘိုင်၏ခြံထဲမှ ရင်ကိုကော့၍ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုသတင်းသည် မြို့ထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ ဝေဆာ၏သတ္တိ

၂၆၆ ● မင်းပြတ်သူရ

ကောင်းပုံကို တစ်မြို့လုံးက ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ဝေဆာသည် ရောင်စုံစက္ကူများ ပြန်လည်ရရှိသောအခါ ဂေါ်ရခါးများ၏အကူအညီဖြင့် မလိုင်ခဲများကို အမြန်ဆုံးထုပ်ပိုးရလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ရာကွက်ဘိုင်၏လူများသည် ဝေဆာကို မှီကပ်ကြီးမခွဲဝံ့တော့ချေ။

သူဌေးဦးဘထွန်း၏အလှူတွင် ကမ်းသော မလိုင်ခဲများသည် လူမိုက်ရာကွက်ဘိုင်ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ရယူလာခဲ့ကြောင်း သိရသဖြင့် နဝရတ်ကိုးသွယ် မလိုင်ခဲများ၏ အမည်သတင်း ပိုမိုကျော်ကြားခဲ့၏။

ဝေဆာသည် မလိုင်ခဲများ ရောင်းရပြီး ငွေပိုငွေလျှံ ရရှိသောအခါ မြို့ထဲရှိ အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူလေ၏။

ထိုအိမ်ကို ဝယ်ယူခြင်းမှာ ဂေါ်ရခါးများနှင့် ဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ၏လုပ်ငန်းကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပြုလုပ်လိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင် ဂေါ်ရခါးမိတ်ဆွေများကို မည်သည့်အခါမျှ ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိချေ။

ဝေဆာသည် စီးပွားရေးအတော်အတန်ပြေလည်လာသောအခါ ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖခင်အား ပြန်လည်တွေ့ဆုံချင်လာ၏။

သို့သော် သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ရွာသို့ပြန်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဖခင်ကို မတွေ့ဘဲနေလေ၏။

ဝေဆာသည် စီးပွားရေး အင်အား ကောင်းမွန်လာသောကြောင့်

အခြားသောလုပ်ငန်းများကို ချဲ့ထွင်ရန် ကြံစည်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝေဆာ၏မလိုင်များ ရောင်းချပေးသောဆိုင်ခွဲမှ လူငယ်လေးသည် ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိလာပြီး။

“အစ်ကို ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ဆိုင်မှာလက်စု့သမားမိုးကြီးသောင်းကျန်းနေလို့။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် လူငယ်လေး၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာ ဝဲ့ဆိုင်မှာ လက်စု့သမားက ဘာကြောင့်သောင်းကျန်းနေတာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက လက်သီးဆုပ်၍

“ကျုပ်ဆိုင်မှာ လူမိုက်မိုးသီးရဲသားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်ကတည်းက၊ ကြွေးဝယ်စားလေ့ရှိတယ်။ အစ်ကိုက ကလေးတွေကိုညှာထောက်ထားပြီး၊ အထူးအခွင့်အရေးပေးရမယ်လို့ မှာထားတဲ့အတွက် သူ့ကိုနေ့စဉ် မလိုင်လုံးအကြွေးနဲ့ရောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးဟာ မလိုင်ခဲစားတဲ့အကြွေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အကြွေးတွေများလာတဲ့အခါ စုံစမ်းကြည့်တော့ ကလေးဟာ လက်ထဲမှာငွေရှိပြီး၊ သူတစ်ပါးဆိုင်ကမုန့်တွေကို ဝယ်စားတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့မလိုင်ခဲတွေကိုတော့ အကြွေးမဆပ်ဘဲ တစ်လနီးစား

www.burmeseclassic.com

သောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးကို ဒီနေ့ကစပြီး အကြွေး
မရောင်းတော့ဘူး လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကိုကလေးကမကျေနပ်ဖြစ်ပြီး
သူ့အဖေလက်ရှေ့သမားမိုးကြီးဆီကို သွားတိုင်တယ်။ ဒီတော့မှမိုးသီး
ဟာ ဆိုင်ကိုဒေါသတကြီးရောက်လာပြီး သူ့သားကို မလိုင်ခဲ မရောင်း
ဘူးဆိုတာ လူတန်းစားခွဲခြားတာပဲ။ သူတို့သားအဖကို ဆင်းရဲလို့နှိမ်
တတ်ပဲဆိုပြီး ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲတယ်။ ပြီးတော့ဆိုင်က မလိုင်ခဲထည့်တဲ့
ဖလုံတွေ၊ ပုလင်းတွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ဖြေပေါ်မှာ ပေါက်ခွဲ
တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့တို့ သားအဖကို ဆင်းရဲလို့မနှိမ်နဲ့ကွ မခံဘူး။ ဆိုပြီး
လူကြားမကောင်းအောင် အော်ဟစ်နေတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူငယ်လေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို မိုးကြီးဟာ လက်ရည်ကျပြီး အလံလှပွဲ
တွေမှာ ဆက်တိုက်ရှုံးနိမ့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ရှေ့ဘဝကို အနားယူ
ပြီး လူမိုက်လုပ်မလို့ ကြံစည်နေတယ်ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာသည် လူငယ်၏စကားကြောင့် လက်
ရှေ့သမားမိုးကြီး၏ အပြုအမူသည် သူ၏ကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို ထိပါး
နေပြီထင်၏။

မိမိဘဝချမ်းသာရေးကို ထိပါးနှောင့်ယှက်သူအား မည်သည့်
ရန်သူကိုမဆို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထို့ကြောင့် လူငယ်လေး၏ဆိုင်ရှိရာ မြို့လယ်သို့လိုက်ပါသွားလေ

၏။

ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ရစ်ရာမရှိ
အောင် ဖျက်ဆီးထားသဖြင့် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေ၏။
လက်ရှေ့သမားမိုးကြီး၏အပြုအမူကို မြို့လူထုက ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု
နေ၏။ မိုးကြီး၏လူမိုက်လုပ်လိုစိတ်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ဝေဆာသည် မိုးကြီးရှိရာသို့လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ ဟေ့လူ ခင်ဗျားမိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ ကျုပ်ဆိုင်ကို ဘာ
ကြောင့် အသားလွတ် ဖျက်ဆီးရတာလဲ ”

ဟုအော်ဟစ်မေးမြန်းလေ၏။

လက်ရှေ့သမားမိုးကြီးက ဝေဆာကိုမြင်သောအခါ

“ ဟေ့ကောင် မင်းဆိုင်မှာ ဈေးရောင်တဲ့ကောင်က လူတန်းစား
ခွဲခြားလွန်းလို့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာကွ။ ငါ့သားကို ဆင်းရဲလို့ မလိုင်လုံး
မရောင်းဘူးဆိုပြီး မောင်းထုတ်တယ်။ ဆင်းရဲသားတွေဆိုပြီး စော်ကား
လို့ မရဘူးကွ။ ခေါင်းငုံ့ခံနေမယ်ထင်သလား။ မိုးကြီးတဲ့ ဘာအောက်မေ့
လဲ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ ဝေဆာသည် မိုးကြီး၏ လူမိုက်ဆန်ဆန်
အနိုင်ကျင့်မှုကို ရိပ်စားမိသွားပြီး

“ ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားသားက ကျုပ်ဆိုင်မှာ အကြွေးစားပြီး
ပိုက်ဆံမပေးတာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ ဒီလို လူမိုက်ဆန်ဆန် အနိုင်ကျင့်
တာကို ခေါင်းငုံ့ခံမယ်များထင်သလား။ ရာကွက်ဘိုင်လို့ အုန်းညှင်းနဲ့

၂၇၀ မင်းမြတ်သူရ

နေတဲ့ လူမိုက်ကိုတောင် ကျုပ်က ဆော်ခဲ့သေးတယ်၊ ခင်ဗျားက
ဘာကောင်မို့လဲ ”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်တွင် အသင့်ထောင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကို
ဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်ရှေ့သမားမိုးကြီးကို လိုက်လံရိုက်နှက်လေ၏။

မိုးကြီးသည် လက်ရှေ့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း
ဝေဆာက လက်နှင့်မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဝါးရင်းတုတ်နှင့်တိုက်ခိုက်သော
ကြောင့် မခုခံနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ဆုတ်ပြေးလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဝေဆာ၏ ဝါးရင်းတုတ်မှာ လက်သံပြောင်လှ
သဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်နေရုံမျှ မရတော့ဘဲ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးရလေ
တော့၏။

မင်းမြတ်သူရ

ဆိုင်ဆုတ်-ဂျူး၊ မှတ်တမ်းတင်၊ ကောက်ပြောင်လေ၊
ကျိပ်ကပ်လင်း၊ တကမ္ဘာ။

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၃

ငွေကြေးတန်ဖိုးကို

သိအောင်လုပ်ပါ။

ငွေကို ဖြန့်တီးဆွဲ

ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့၊

ငွေဟာ တစ်ပြားပင်ဖြစ်စေကာမူ

တန်ဖိုးရှိပါတယ်။

ငွေကို မထေ့မှမြင်လုပ်ဖို့

ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့၊

ငွေကို ခန့်သလောက်စုပါ။

ငွေကိုစုပြီး သူငွေ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့

အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်

အရင်းအနှီးရနိုင်ပါတယ်။

ကပ္ပိယကြီးပေးသောနည်းလမ်းများ

- (၁) ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်ဆိုလိုတယ်
- (၂) အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ရမယ်
- (က) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု
- (ခ) ထေဖန်ပိုင်းခြားမှု
- (ဂ) ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ခြင်း
- (၃) နဝရတ်ကိုသွယ် နည်းလမ်းကိုချက်

ကင်းတဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သော
အရက်သမားလူကြီး၏ နည်းလမ်းများ

- (၁) အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လုပ်ရမယ်။
- (၂) အားစိုက်ထုတ်မှုရှိရမယ်။
- (၃) ပိုနိုင်သလောက် ပိုပြီးလုပ်ရမယ်။

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းသို့ လှေကြီးတစ်စင်းဆိုက်ကပ်လာပြီး ထိုလှေကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ကုန်သည်တစ်စုက ဝေဆာကို ထမင်းစားဖိတ်လေ၏။

ထိုလှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ကုန်သည်များမှာ စပွဲစားများနှင့် အဝယ်တော်များဖြစ်၏။

၎င်းတို့မြို့ပေါ်တွင် လူသိများထင်ရှားနေသော ဝေဆာ၏ နဝတ်ကိုးသွယ် မလိုင်မုန့်များကို ဝယ်ယူစားသောက်ပြီး နှစ်သက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အရပ်သို့ ဝယ်ယူစောက်ကားလိုသောကြောင့် ဝေဆာကို ဖိတ်ခေါ်၍ ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်၏။

ဝေတနာစာပေ

ကုန်သည်များသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူများဖြစ်ပြီး ဝေဆာကို စားရုံခဲသော မိချောင်းသားဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ဝေဆာသည် ကုန်သည်များ ကျွေးမွေးသော မိချောင်းသားကို စားသောက်ကြည့်သောအခါ အလွန်ချိုပြီး အရသာထူးကြောင့် စေ့ရ၏။

ကုန်သည်များသည် ဝေဆာကို အဖျော်ယမကာများဖြင့် ဧည့်ခံသော်လည်း ဝေဆာသည် သောက်တတ် စားတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ငြင်းဆန်ရလေ၏။

ကုန်သည်တစ်ဦးသည် ဘင်ဂျီဖြင့် သီချင်းများသီဆိုလေ၏။ ဝေဆာသည် ကုန်သည်များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောဆိုပြီး ဆိပ်ကမ်းမှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူ၏ နဝတ်ကိုးသွယ် မလိုင်ခဲများအတွက် ဈေးကွက်အသစ်များ ရရှိသဖြင့် ပျော်ရွှင်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်ထားသော လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်မှ

“ ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေပါတယ် ”

ဟူသောအသံကိုကြား၍ ညအချိန် လူသူမနီးသော လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံကို ကြားရ၏။

ဝေတနာစာပေ

၂၉၆။ မင်းမြတ်သူရ

ကပ္ပိယကြီး၏ နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများထဲတွင် သူတစ်ပါး
ဒုက္ခကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရမည်ဟု ပါရှိ၏။

ဝေဆာသည် အသံကြားရာလှေကြီးရှေ့တွင်ရပ်၍ နားစွင့်နေမိ
ပြန်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေး၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို
ကြားရပြန်၏။

ဝေဆာသည် ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦးကို ကူညီရမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီး ကုန်းဘောင်မှတစ်ဆင့် လှေပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ လှေကြီးပေါ်တွင် မီးရောင်မှိန်မှိန်လင်းနေသည်ကို မြင်ရ
ပြီး အသံကြားရာသို့ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ လှေ၏တစ်နေရာတွင်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမွေပြုကျင့်ရန် ကြံနေသောလူတစ်ဦးကိုတွေ့ရ
၏။

ဝေဆာသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍

“ဟေ့လူ လွှတ်လိုက်စမ်း၊ မတရားမလုပ်နဲ့”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

ထိုအခါ လူယုတ်မာယောက်ျားသည် အသံလာရာသို့ တအံ့
တဩ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ငါ့အလုပ်ကို ဝင်နှောင့်ယှက်တာ ဘယ်သူလဲကွ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဝေဆာသည် လူယုတ်မာ၏မျက်နှာကို မြင်
သောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ ထိုသူသည် မြို့လူမိုက် ရာကွက်
ဘိုင်ဖြစ်နေ၏။

ဝေဆာက ရာကွက်ဘိုင်ကို ရွံမုန်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးကိုး၊
အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာကွက်ဘိုင်သည် ဝေဆာကိုမှတ်မိသွားပြီး
ဒေါသပူန်ထကာ

“ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လှေပေါ်က အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

ရာကွက်ဘိုင်၏လှေပေါ်တွင် သူ၏တပည့်တပန်းများ ရှိပုံမရချေ။
ရင်းတို့သည် ရာကွက်ဘိုင် တဏှာရူးအတွက် ရှောင်တိမ်းပေးပုံရ၏။

ဝေဆာသည် ရာကွက်ဘိုင်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ကျုပ် မထွက်သွားနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေတာကို လျစ်လျူရှုပြီး မသွားနိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာကွက်ဘိုင်သည် တက်ခေါက်၍ စားပွဲပေါ်
တွင် တင်ထားသော ဓားမြှောင်ကိုဆွဲယူရန် ကြိုးစား၏။

ဝေဆာသည် လှေနှံထဲတွင် ချိတ်ထားသော ပုဆိန်ကို လှမ်းဖြုတ်
၍ စားပွဲခုံတား ဝှမ်းခနဲ စိုက်လိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြီး မိုက်ခွဲလို့လား၊
လူမိုက်အမည်ခံပြီး အုပ်စုဖွဲ့တပည့်မွေးတဲ့လူကများ၊ သတ္တိရှိရင် တစ်
ယောက်ချင်း မိုက်ပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရာကွက်ဘိုင်သည် ပုဆိန်ကိုင်ထားသော ဝေဆာကို မယှဉ်ဝံ့ဘဲ စားပွဲခုံပေါ်သို့ ဓားမြှောင်ကို ဒေါသတကြီးစိုက်၍

“ ငါ့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်တဲ့ကောင် တစ်နေ့ဒုက္ခကောင်းကောင်း တွေ့မယ် ”

ဟုကြီးဝါးလိုက်လေ၏။ ဝေဆာက ရာကွက်ဘိုင်ကို မခံလေးစား ကြည့်၍

“ ဟားဟားဟား ကျုပ်ကလည်း အဲဒီနေ့ကို စောင့်နေပါတယ် ဟာ ”

ဟုဆိုကာ ရာကွက်ဘိုင်၏အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံရသော မိန်းမကို လက်ဆွဲပြီး လှေပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

သောင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်သုံး ယောက်နှင့် တည့်တည့်တိုးလေ၏။

ရာကွက်ဘိုင်က သူ၏တပည့်များကိုမြင်သောအခါ အားတက် သွားပြီး လှေပေါ်မှနေ၍ မီးအိမ်ကိုမြှောက်ကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ၊ အဲဒီကောင် ငါ့ကို စော်ကားသွားတယ်၊ ဖမ်းကြစမ်း ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဆာက လက်ထဲရှိ ပုဆိန်ကို ဧမ္မုယမ်း၍

“ ဟားဟားဟား... သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးကြစမ်း၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိ ဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး နဝရတ်ကိုးသွယ်ဝေဆာ

လေ၊ တစ်ခါတုန်းကတော့ ဝါးရင်းတုတ်အစွမ်းပြပြီးပြီ၊ အခုတော့ ပုဆိန်စွမ်းပြရမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ရာကွက်ဘိုင်၏တပည့်များသည် ဝေဆာကို မှတ် မိသွားပြီး ထိတ်လန့်သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဝေဆာ၏ ဝါးရင်းတုတ်ရိုက်ချက်များကို ကောင်းစွာ ခံခဲ့ဖူးသဖြင့် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ကြချေ။

ရာကွက်ဘိုင် ကျေနပ်စေရန်သာ အဝေးမှ အော်ဟစ်ခြောက်လန့် နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာသည် သူကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းမကို လက်ဆွဲ၍ သောင်ပြင်မှ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ထွက်ခွာနိုင်ခဲ့၏။

ထိုမိန်းမသည် ထိတ်လန့်မှုမပြေသေးဟန်ဖြင့် နောက်သို့လှည့် ကြည့်ပြီး ဝေဆာ၏ခေါ်ရာသို့ လိုက်ရာ၏။

ဝေဆာသည် ကံဆိုးရှာသောမိန်းမအား သူ၏နေအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လင်းထိန်သော မီးဖာလင်းရောင်ဖြင့် ဖိုမိန်းမကိုကြည့်လိုက်လျှင် ဝေဆာသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ ဟင်... ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားနဲ့ပြန်တွေ့ပြန်ပြီ ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် မိမိကယ်တင်ခဲ့သောမိန်းမကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။

ထိုမိန်းမကို သူ့အကြိမ်ကြိမ် ကယ်တင်ခဲ့ဖူး၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် ခန့်က ရွာမှထွက်ခွာလာခဲ့စဉ် ဇရပ်ပျက်ကြီး ပေါ်တွင် ခားပြများလက်မှ ထိုမိန်းမကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူး၏။ သူမ၏ လွယ်အိတ်ထဲ၌ ရွှေဒင်္ဂါးများပါရှိ၏။

ထိုမိန်းမ ထမင်းဆိုင်၌ ညအိပ်သောအခါ၌လည်း စောရမြင့်အား ၏လက်မှ ရွှေဒင်္ဂါးလွယ်အိတ်ကို ပြန်ယူပေးခဲ့ရ၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမသည် မိမိကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ သူခိုးဟူ၍ပင် စွပ်စွဲခဲ့ဖူး၏။

ထိုစဉ်က သူမကို စိတ်နာလွန်း၍ သူမနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများ ကို ဝေးဝေးရှောင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ယခု သူမနှင့်မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတွေ့ပြီး သူမကို တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ရာကွက်ဘိုင်လက်မှ ပြန်လည်ကယ်တင်ပေးရချေပြီ။

ဝေဆာက သူမကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ရာကွက်ဘိုင် စော်ကားတာမြင်လို့ ဝင်ကယ်လိုက်ပါတယ်။ ဘယ်သူများလဲအောက်မေ့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဖြစ်နေတာ ကိုမှ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကို ဝင်မကူညီဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားပေမဲ့ ကူညီလိုက်ရပြန်ပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဝေဆာကိုမြင်သောအခါ အလွန် အံ့သြသွားပြန်ပြီး

“ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာရှင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် တိုက်ဆိုင်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မ ခုကွရောက်တိုင်း အန္တရာယ်ကြား

က ကာကွယ်ပေးသူဟာ ရှင်ဖြစ်နေတယ်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအပေါ် ကျေးဇူးတွေများလှပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဆာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို နားလည်သွား ပြီလား၊ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာ၏စကားကြောင့် ချောမောလှပသော မိန်းမသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ရှင်ကျွန်မကို အထင်လွဲနေတာကိုး ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပဲမယ်ရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားခဲ့တဲ့အပြစ် ကျွန်မမှာရှိပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် မိန်းမလှူ၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားသော်လည်း ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူမကို အိပ်စက်ခိုင်းရ၏။

ဝေဆာ၏အိမ်ကြီးသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော်လည်း အိမ်၌ထမင်းချက်မိန်းမကြီးတစ်ဦးသာရှိ၏။

ဝေဆာက ထမင်းချက်မိန်းမကြီးအား မိန်းမလှူအိပ်စက်ရန် အခန်း ကိုညွှန်ပြခိုင်းလေ၏ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ဇရပ် ပျက်ကြီးတွင် ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် သူမကို ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူး၏။

ထိုမိန်းမသည် များပြားလှသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို မည်သို့မည်ပုံ

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ရရှိသည်မသိချေ

ဝေဆာသည် မိန်းမလှ၏အကြောင်းများကို တွေးတောရင်း
အိပ်စက်ရန်နောက်ကျသွားလေ၏။

၇၇၇

မင်းအိပ်စက်စဉ်

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ မျက်မှားတစ်ခု၊ ကောက်ပြောင်းချေ၊
ကိုယ်တော်လည်းကောင်း၊

ဝေဆာနာစာပေ

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၄

အသစ်

ဟိထွင်နိုင်ဖို့

ကြိုးစားပါ။

အောင်မြင်ဖို့အတွက်

လမ်းခိုအကြောင်း

ဖောက်ထွက်နိုင်ဖို့

အရေးကြီးပါတယ်။

အသစ်

ဟိထွင်နိုင်ဖို့

အလုပ်ဟာ

ကျွန်ုပ်တို့

ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၅

အလုပ်ကို ဝိသိုသောသောပေါ၊
 သူတစ်ပါးကို ကလိမ်ကျဉ်၊
 ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့၊
 အချို့သောလူတွေဟာ
 စီးပွားရေးသမားဆိုပြီး
 သူတစ်ပါးကို
 ကလိမ်ကျဉ်၊ ကြိုးစားကြတယ်၊
 ဒါဟာ စီးပွားရေးမှူးကန်နာရုံးကပ်ပြီး
 ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာပဲ၊
 ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ
 လူယုတ်မာတွေအတွက်
 နေရာ မရှိပါ။

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၆

ချမ်းသာချင်ရင်
 စေတနာသန့်သန့် လေးထားပြီး
 အလုပ် လုပ်တဲ့
 အလေ့အကျင့်ကို ပွားပြုပါ။
 လူတွေကို
 တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးရဲ့၊
 ကြိုးစားပါ။
 ဒုက္ခရောက်နေသူကို
 အကူအညီပေးပါ။
 ရေနစ်သူကို
 ပါးကူထိုးတဲ့
 အပြုအမူကို
 ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။

လာပြီး သူမဘဝ၏နောက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ ကျွန်မနာမည် မနှင်းဆီလိုခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မအမေကတော့ ရိုးသားသိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဖေကတော့ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး အပြောကောင်းတဲ့အတွက်၊ ရောက်လေရာနေရာမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်လေ့ရှိတယ်။ အမေကတော့ ရိုးသားသိမ်မွေ့သူပီပီ။ အဖေ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ့မရှိပါဘူး။ တစ်နေ့တော့အဖေဟာ အမေ့ရဲ့ ရှိစုမဲ့စုလက်ဝတ်လက်စားတွေကိုယူပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကကျွန်မဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်ရှိပြီ။ အမေဟာ အဖေ့စိတ်နဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မက ဒီအချိန်ကစပြီး အဖေကိုမုန်းတီးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အဖေနဲ့အတူ ယောက်ျားတွေကိုပါမုန်းတီးခဲ့လာတယ်။ ကျွန်မ လူမမယ်ဘဝနဲ့ အမေဟာ အိပ်ရာထဲလဲပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ ကျွန်မဟာ လောကကြီးထဲမှာ ခိုးကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ယောက်ျားတွေကိုပါ မုန်းတီးစိတ်ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းနှီးအောင်မနေတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဆာက သူမ၏ ဂရုဏာသက်ဖွယ်ဘဝကို နားထောင်၍

“ ယောက်ျားတွေအားလုံးဟာ မုန်းတီးစရာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေက ဘယ်လိုရလာတာလဲ ”

ဝေတာနာတပေ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မနှင်းဆီက

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မပြောပြဖို့ ကြံစည်ထားပြီးသားပါ။ ကျွန်မလက်ထဲက ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ကျွန်မအဖေဆီက ရတာပါ ”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်... ခင်ဗျားအဖေက ဒီလောက်များတဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဘယ်ကရပြီး ခင်ဗျားကိုပေးတာလဲ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအဖေက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလှက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မအဖေဟာ အမေ့ဆီက ထွက်ပြေးပြီး ရွာတစ်ရွာက လယ်ပိုင်ရှင်သမီးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်သားအမိဟာ အဲဒီနယ်မှာတော့ အချမ်းသာဆုံးသားအမိပဲ။ ကျွန်မအဖေဟာ ကံကောင်းထောက်မပြီး ရွှေပုံကြီးပေါ်မှာ တက်ထိုင်ခဲ့ရတာပေါ့။ လယ်ပိုင်ရှင်သမီးဟာ အဖေ့နဲ့ပေါင်းသင်းပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ အသက်ဆုံးခဲ့တယ်။ အဖေဟာ သူ့လက်ထဲကို လယ်ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အကုန်လုံးလိုချင်တဲ့အတွက် လယ်ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကိုပါ သူ့မယားလုပ်ခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ အသက် ၄၀ ကျော်သာရှိသေးပြီး စိုစိုပြေပြေ ချောချောလှလှ ကြီးဆိုတော့ မိန်းမရှုပ်တဲ့အဖေ့အတွက် တစ်မျိုးထူးတာပေါ့။ ဒေးအက်

ဝေတာနာတပေ

တော့လည်း အသက်ကြီးမှ ရမ္မက်ကြီးတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ အဖေ့နဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်ပေါင်းရပြီး ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းရရှာတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး အဖေဟာ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးဘဝကို ရောက်ပြီး မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခြေတော်တင်ခဲ့တယ်။ အဖေယူခဲ့တဲ့မိန်းမတွေဟာ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီးမှ ဆယ်ယောက်ကျော်တယ်ဆိုပါ။ မိန်းမများတဲ့အဖေဟာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ဘူး။ အဖေသေကာနီးမှာ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို အခေါ်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ အဖေ့ကို စိတ်နာပေမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ဘဝနဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေရလွန်းလို့ အဖေရှိတဲ့ရွာကို လိုက်သွားပြီး အဖေ့တွေကို ရယူခဲ့တာပါ။ အဖေဟာ ကျွန်မကို ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာတိတိ အမွေအဖြစ် ပေးခဲ့ပြီး အသက်ဆုံးခဲ့တယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပထမဆုံးဇရပ်မှာ ဆုံတွေ့တဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်မ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို အမွေရလာတဲ့အချိန်ပေါ့။”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ အဲဒီတုန်းက ဓားပြတိုက်ခံခဲ့ရရင် ခင်ဗျားရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဆုံးမှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

သူမက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ စောရမြင့်အေးရဲလက်ထဲကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရောက်သွားလဲ ကျွန်မအတွက် ဘဝပျက်မှာသေချာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်အစစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာတဲ့အတွက် ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ကျေးဇူးမသိတတ်သလို နေထိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပဲလို့လားမသိပါဘူး။ ကျွန်မဘဝမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို အရင်းအနှီးပြုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ လုပ်သမျှ စီးပွားရေးအလုပ်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အလိမ်အညာကို ခံခဲ့ရတယ်။ စီးပွားရေးအတွေ့အကြုံမရှိတဲ့အတွက် လူတကာရဲ့သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးခဲ့တာပေါ့ရှင်၊ ဒါဟာ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ ဒဏ်ခတ်ခံရတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဝေဆာက သူမကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးတွေ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးလည်း ကျုပ်အပေါ်မှာရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားမှတ်မိလား။ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားလိုက်လာတဲ့ကား ဘီးပေါက်တဲ့အတွက် ကျုပ်ကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကားပေါ်ကနေ ခင်ဗျားပစ်ပေးခဲ့တဲ့ မလိုင်ခဲလေးကို မှတ်မိလား။ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သူမက ခေါင်းညိတ်၍

“ မှတ်မိတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက မလိုင်ခဲသိပ်ကြိုက်တော့ မကြာခဏ ဝယ်စားမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှင်ကို မလိုင်ခဲတစ်ခဲပေးခဲ့တယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ မလိုင်ခဲလေးကို စားကြည့်တော့ အရသာက အလွန်ထူးတယ်၊ မလိုင်ခဲလေးကို ထုပ်ပိုးပုံကလည်း လှပတယ်၊ ဒီမလိုင်ခဲလေးကိုကြည့်ပြီး နဝရတ်ကိုးသွယ်မလိုင်ခဲ လုပ်ရောင်းဖို့ ကျုပ်အကြံရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးလည်း ကျုပ်မှာရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မနှင်းဆီက ဆက်လက်၍ သူမနောက်ကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။ မနှင်းဆီက

“ကျွန်မရဲ့ စီးပွားတွေဆုံးရှုံးပြီး တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ပွဲရုံဖွင့်ဖို့ကြိုးစားရင်း ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို ရာကွက်ဘိုင်ဆီမှာ အတိုးကြီးနဲ့ပေါင်နဲ့ရတယ်၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကလည်း နားမလည်တာနဲ့ ဆုံးရှုံးရပြန်တယ်၊ ရာကွက်ဘိုင်ရဲ့ အတိုးတွေမပေးနိုင်ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ကို သိမ်းဖို့ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရာကွက်ဘိုင်ကို အိမ်မသိမ်းဖို့တောင်းပန်ရင်းနဲ့ အခုလို မြစ်ဆိပ်ကလေးပေါ်မှာ အစော်ကားခံရဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ၊ ကျွန်မဘဝရဲ့ကံကြမ္မာကိုက ဆိုးတာပါရှင်”

ဟုပြောရင်း မနှင်းဆီသည် ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရှိုက်ငိုလေ၏။

ဝေဆာသည် သူမ၏ ကရုဏာသက်ဖွယ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ စာနာသနား စိတ်ဝင်ကာ

“ဒီလောက်လဲ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ဗျာ၊ လူမသေ ငွေမရှားဆိုတဲ့ စကားလဲရှိပါတယ်”

ဟုနှစ်သိမ့်လေ၏။ ထိုအခါ မနှင်းဆီက ငိုယို၍

“ကျွန်မမှာ လောလောဆယ် နေဖို့တောင် အိမ်မရှိတော့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလဲ တစ်ယောက်မှမရှိတော့၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရပ်တည်သွားရမှာလဲ”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းပမ်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေလေ၏။ ဝေဆာသည် သူမငိုယိုနေသည်ကိုကြည့်၍ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိ၏။

သူမကဲ့သို့ အလွန်ချောမောလှပပြီး တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ခိုကိုးရာမဲ့ လျှောက်သွားနေလျှင် မည်သို့ကြုံတွေ့ရမည်နည်း။

ဝေဆာသည် မနှင်းဆီ၏ ဘဝနောင်ရေးအတွက် မတွေးဝံ့သလို ဖြစ်သွားပြီး မိမိ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီလောက်လဲ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ဗျာ၊ နေစရာမရှိတဲ့အတွက် ပူပင်မနေပါနဲ့၊ မနှင်းဆီကို ကျုပ် နှမသားချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ ပျော်သလောက်နေထိုင်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ မနှင်းဆီသည် ငိုယိုနေရာမှ ဝေဆာကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့်ကြည့်၍

“တကယ်ပြောတာလားရှင်၊ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အခုလို စကားမျိုးကြားရတာ အားရှိလိုက်တာ၊ ရှင်ဟာ သူ့ဘော်

၂၉၄ ဓမ္မဗြဟ္မာ

ကျောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း

“ လိုအပ်တာရှိရင် ထမင်းချက်ဒေါ်တင်ရွှေကြီးကိုပြောပါ သူ့ကို အားလုံးစီစဉ်ပေးဖို့ ကျုပ်မှာကြားထားပါမယ် ”

ဟုပြောကာ သူမကို အိပ်ရာဝင်ခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

၁၁၁

ပန်းတိုင် တွင်ရှိသော

ဆိုင်အမှတ်-၇၊ မျက်နှာတစ်နိမ့် ကျောက်မြောင်းလမ်း၊
ကန်တူဆလမ်း၊ ဟာသွယ်

တောနာစာပေ

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၇

အောင်မြင်မှုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ

ကျွမ်းကျင်မှုပါ။

ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ

အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင်

ကြိုးစားပါ။

အချို့သောလူတွေ

အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွံ့ဆတ်တဲ့

အဓိကအကြောင်းက

အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှု

မရှိလိုပါ။

ဒါကြောင့်

ဘယ်လိုအလုပ် လုပ်လုပ်

အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင်

အားထုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ကပ္ပိယကြီးပေးသောနည်းလမ်းများ

- (၁) ချမ်းသာချင်စိတ် ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းဖို့လိုတယ်
- (၂) အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက် လုပ်ရမယ်
- (က) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု
- (ခ) ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု
- (ဂ) ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ကိုင်ခြင်း
- (၃) နဝရတ်ကိုသွယ် နည်းလမ်းကိုချွတ်

ကင်းတဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သော
အရက်သမားလူကြီး၏ နည်းလမ်းများ

- (၁) အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လုပ်ရမယ်။
- (၂) အားနိုက်ထုတ်မှုရှိရမယ်။
- (၃) ပိုနိုင်သလောက် ပိုပြီးလုပ်ရမယ်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မနင်းဆီသည် ဝေဆာ၏ဘဝအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူမသည် ဝေဆာစားသောက်ရန် ထမင်းဟင်းများကို ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်၏။ သူမ၏ ဟင်းချက်လက်ရာ အလွန်ကောင်းပြီး လက်ရာ အမျိုးမျိုး ချက်ပြုတ်တတ်၏။ သူမ၏ထူးခြားချက်မှာ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းများကို ထမင်းရိုင်းတွင် ကိုယ်တိုင်ရှင်းလင်း ပြုပြီး စားသောက်လေ၏။

သူမ၏လက်ရာ ဟင်းများသည် သူမကိုယ်တိုင် စီကာပတ်ကိုး ရှင်းလင်းပြသောအခါမှပင် ပိုမို၍ အရသာရှိသွား၏။

သူမသည် ဝေဆာ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးကို လှ

သည်ထက်လှအောင် ပြင်ဆင်တတ်၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာသည် သူမရောက်ရှိသည့်အချိန်မှစ၍ မိမိ၏ အိမ်ကြီးကို ပြောင်းလဲခြင်းများစွာဖြင့် မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဝေဆာညဉ့်နက်အောင် စာရင်းများတွက်ချက်သည့်အခါ အနီးတွင် တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး ပြုစုပေး၏။

လက်ဖက်သုပါ၊ ဂျင်းသုပါ၊ မြေပဲလှော် စသည်ဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ပေး၏။

သူမ၏အပြုအမူကို မြင်တွေ့သွားသော ဝေဆာ၏မိတ်ဆွေများက တီးတိုးဖြင့်

“ ဝေဆာတို့များ ကံကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မိန်းမမယူဘဲ မယား တစ်ယောက် အနားမှာရှိနေသလိုပဲ၊ ငါတို့အိမ်က မိန်းမကြီးတွေ နဲ့များ ဆီနဲ့ရေလိုကွာတယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ဝေဆာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကို ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်တာကွ ”

ဟုပြောလေ၏။ လွန်စွာမိန်းမလိုက်စားသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးကလည်း

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကိုကြည့်၊ မြင်ရသူ အသက်ရှူမှားလောက်တယ်၊ ခါးသေးရင်ချို ပုခွံနီဗျ၊ ခါးသိမ်ပြီး တင်ပါးလေး စွင့်ကားနေပုံကိုကြည့်၊ အလှမယ်တွေ အရှုံးပေးလောက်တယ်၊ အသားအရည်ကိုကြည့်ဦးမလား၊ ရွှေလိုဝင်းနေတယ်၊ ပိတုံးရောင်ကသာကိုကြည့်ဦးမလား သူ့တင်ပါးကိုဖုံးတယ်၊ မျက်လုံးက သမင်းကလေး

မျက်ခုံးက စင်ရော်တောင်မျှ သူ့ကိုတွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်း သက်ပြင်း
ကို အကြိမ်ကြိမ်ခိုးပြီးချရတယ်။ မနှင်းဆီ ဈေးသွားဈေးပြန် စောင့်ကြည့်
တဲ့ ကာလသားတွေဟာ တစ်မြို့လုံးနီးပါးပဲ။ ဟဲ့ဟဲ့... နောက်ပြီးတော့
အရေးအကြီးဆုံးအချက်ကိုပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ရဲ့မိန်းမတွေနဲ့ အတွေ့
အကြုံအရ ဒီလိုမိန်းမမျိုးဟာ အပြုအစု အင်မတန်ကောင်းပြီး အပြုစု
ခံရတဲ့ယောက်ျားဟာ နတ်ဘုံနတ်နန်းရောက်သလို ခံစားရလိမ့်မယ် "

ဟုမြှောက်ပင့်ပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဆာ၏စိတ်များသည် ချောမောလှပ၍ ဆွဲဆောင်
အားကောင်းလှသော မနှင်းဆီအပေါ် တိမ်းညွတ်လာလေ၏။ မနှင်းဆီ
သည် ဝေဆာ တိမ်းညွတ်လာရအောင် ဆွဲငင်အားကောင်း၏။ အပြုအစု
အယုအယ တော်၏။

ထို့ပြင် သူမသည် ဝေဆာ၏ မလိုင်လုံး မလိုင်လုပ်ငန်း ဆီစက်
ဆန်စက် လုပ်ငန်း စသည်တို့ကို နားလည်အောင်ကြိုးစား၏။

ပြီးနောက် ဝေဆာလိုအပ်သောအခါ ဝင်ရောက်ကူညီပေး၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဆာသည် မနှင်းဆီအား အစစအရာရာ အားကိုး
နေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီကို သူ၏အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်လျှင်
ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်၏။

သူသည် ယခင်က ကြီးပွားတိုးတက်ချင်စိတ်ကြောင့် မိန်းများ
နှင့် ကင်းဝေးအောင်နေထိုင်၏။

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်များ မပြည့်စုံမီ အိမ်ထောင်ရေးဟူသော ဒုက္ခ

သူမများကြားတွင် မနှစ်မွန်းစေချင်၍ဖြစ်၏။

ယခု မိမိရည်မှန်းချက်များ ပြည့်စုံပြီး ငွေကြေးကြွယ်ဝသောဘဝ
သို့ရောက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားချင်လာ၏။

သူသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဖခင်ကိုလည်း မကြာခဏ သတိရ
၏။ ဇာတိရပ်မြေသို့လည်း ပြန်ချင်လာမိ၏။ သူသည် မနှင်းဆီကို တိုင်
ပင်၍ မိဘထံသို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

၁၁၁

ဝေဖန်စာ၊ နာဂြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသွားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

- ၁။ အားလပ်ချိန်တိုင်း စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။
- ၂။ မျှော်လင့်ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှ လိုရာပန်ဆိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်မှာဖြစ်တယ်။
- ၃။ ငွေကို မထွေဖွဲ့မြင်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့။ ငွေကို ရနိုင်သလောက်စုပါ။ ငွေကိုရပြီး သူဌေးမဖြစ် နိုင်ပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးရနိုင်ပါတယ်။
- ၄။ အသစ်မတီထွင်နိုင်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရ တတ်တယ်။
- ၅။ အချို့သောလူတွေက စီးပွားရေးသမားဆိုပြီး သူတစ်ပါးကို ကလိမ်ကျဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါဟာ စီးပွားရေး မျက်နှာပိုးကပ်ပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာပဲ။ ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ လူယုတ်မာတွေအတွက် နေရာမရှိပါ။
- ၆။ ဒုက္ခရောက်နေသူကို အကူအညီပေးပါ။ ရေနှစ်သူကို ငါးကူထိုးတဲ့ အပြုအမူကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။
- ၇။ အချို့သောလူတွေ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျန် နဲ့တဲ့ အဓိက အကြောင်းက အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါ။
- ၈။ တာဝန်ကျ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံ တဲ့သူဟာ အမြဲကျေနပ်နေပါစေ။ ကိုယ်တောက်သည် ကျေနပ်မှုမရှိရင်တော့ ကျဆုံးဖို့ သေချာနေပြီ။
- ၉။ အောင်မြင်မှုရမေနိုင်တဲ့ အဓိကနည်းလမ်းကတော့ အလုပ်ကို အားကြီးမာန်တက်လုပ်ခြင်းပါပဲ။

တစ်နေ့သ၌ သူ၏လုပ်ငန်းများကို ယုံကြည်စိတ်ချရသူများနှင့်လွှဲ အပ်ပြီး ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူတို့၏ တံငါရွာကလေးသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မပြောင်းမလဲဘဲ ရှိနေ၏။

ဝေဆာသည် မိမိတို့နေထိုင်သော တဲအိမ်ကလေးသို့ ဦးစွာမပြန် သေးဘဲ ရွာဦးကျောင်းသို့ဝင်၍ ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရန် ကြိုး စား၏။

သူ၏ကျေးဇူးရှင် ကပ္ပိယကြီး၏တဲအိမ်ကလေးကို မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေစဉ် ကားအနီးသို့ ဘုန်းကြီးများဝိုင်းအုံလာပြီး တစ်သွေးတစ်ခွေ ဖြစ်နေသော ဝေဆာကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြလေ၏။

ဝေဆာက ကပ္ပိယကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ ကပ္ပိယ
ကြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သိရလေ၏။ ဝေဆာ
သည် ကပ္ပိယကြီး၏သတင်းကို ကြားသိသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်
သွားလေ၏။

သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး မရှိတော့ချေ။

မိမိ ပြည့်စုံချမ်းသာနေသောအဖြစ်ကို ကပ္ပိယကြီးသိလျှင် မည်မျှ
ဝမ်းမြောက်လေမည်မသိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောင်းအတွင်းမှ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ဝေဆာ
၏အနီးသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုဦးပဉ္စင်းကြီးကိုမြင်လျှင် ဝေဆာသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး
“ အဖေ ”

ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်ကိုမချီတင်ကဲဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဦးပဉ္စင်းကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ မစောင့်ရတာလဲဗျာ၊
ကျုပ်အခု ချမ်းသာနေပြီ၊ ကျုပ်စီးလာတဲ့ကားကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ဧွနဲ့
ဝယ်ထားတာ၊ ကျုပ်မှာ အခု ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေလည်း အပိုင်ရပြီ၊
အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အိမ်ကြီးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်နေပြီ၊ ကျုပ်
ဦးပဉ္စင်းကြီးကိုခေါ်ဖို့ ရောက်လာတာဗျ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီးက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

ဝေတာနာစာပေ

“ ဒကာလေးက မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြီးပွားချမ်းသာလာ
တာကိုး၊ ဒကာလေးက ချမ်းသာနေပေမဲ့ ရွာမှာကျန်ရစ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းတို့
ဘဝကတော့ စားဝတ်နေရေး အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ ဒါကြောင့် တရား
သံဝေဂရပြီး သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ခဲ့တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် သာသနာ့ဘောင်ထဲတွင် အေးချမ်းနေသော ဖခင်
ကိုကြည့်၍ ပူပြင်းလှသော သူ့ဘဝထဲသို့ မခေါ်ရက်ဘဲဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် မိမိ၏ ကြီးပွားချမ်းသာမှုများသည် ဖခင်မရှိလျှင် မပြည့်
စုံသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ဝေဆာ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများကို တစ်ရွာလုံးက လူများ
အံ့ဩဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြ၏။

ငါးစိမ်းသည်ဒေါ်ပြားကြီးသည် ဝေဆာ၏ခမ်းနားလှသောကား
ကြီးကို တအံ့တဩကိုင်ကြည့်၍

“ ဝေဆာရယ်၊ ဒီကားကြီးက ဘယ်လောက်တန်သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဝေဆာက ကား၏တန်ဖိုးကို ပြောပြသောအခါ ဒေါ်ပြားကြီး
သည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဘုရားတလေ၏။

ဖခင်နှင့် အရက်သောက်ဖက် တံငါသည် ဦးကြွက်နီသည် အရက်
ပုလင်းခါးကြားထိုး၍ ရောက်ရှိလာပြီး ဝေဆာထံမှ အရက်ဖိုးတောင်း
လေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

ဖိုးစီသည် ဝေဆာ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို အားပါးတရ ချီးမွမ်း၍

“ ဝေဆာ ငါအခု အရက်မသောက်တော့ဘူးကွ၊ ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းနေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ကားကြီးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၌ ရပ်ထားပြီး ရွာထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။

ရွာသူရွာသားများသည် သူ၏အနောက်မှ တသိတတန်းကြီး လိုက်လာကြ၏။

ငါးပိကုန်သည်ကြီး ဦးဘတုတ်၏အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဦးဘတုတ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ စီးပွားဖြစ်နေဆဲဖြစ်၏။

ဦးဘတုတ်သည် ဝေဆာကို အိမ်ထဲသို့ဖိတ်ခေါ်၍ ကြီးပွားချမ်းသာပုံကို မေးမြန်း၏။

ဝေဆာက သူ၏ဘဝကို အတိုချုပ်၍ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ဝေဆာသည် ရွာထဲသို့ ဆက်လက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ရွာစွန့်၍ အရက်သမား ကိုခေါင်းကြီး၏အရက်ဆိုင်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ကိုခေါင်းကြီးသည် ဝေဆာနှင့်ဖြစ်ခဲ့သော ရန်ပွဲကို မေ့သွားချေ။

ကိုခေါင်းကြီးသည် ဝေဆာကို ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ရှာ၏။

ဝေဆာသည် ရွာထဲရှိ တွေ့သင့်တွေ့ထိုက်သူများကို တွေ့ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွေ့ရှိရန် တစ်ဦးသာကျန်တော့၏။

ထိုသူမှာ သူကြီးမင်းဖြစ်၏။

သူကြီး၏ အိမ်ဂေဟာသို့ရောက်လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို မတွေ့ရဘဲ စုတ်ချာသော တံငယ်လေးကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဘိန်းစားဖိုးစီက ဝင်ရောက်၍

“ သူကြီးမင်း မိသားစုအဖြစ်က သနားစရာပါ။ သူကြီးဟာ တစ်ဖက်ရွာက လယ်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ မခံချင်စိတ်ကြောင့် အင်းတွေကို ဈေးကြီးပေးပြီး လေလံဆွဲရာက စီးပွားပျက်သွားတာပဲ။ သူကြီးကတော့ မနှစ်ကတည်းက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူကြီးသား လှဦးကတော့ အခုထက် ရှိနေဆဲပဲကွ၊ သူလည်း အရက်စွဲပြီး လူရပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူး၊ လှဦးကို သူမိန်းမက ရှာကျွေးနေရတယ်။ လှဦး မိန်းမက ဘယ်သူမှတ်လဲ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာသည် ဖိုးစီ ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ခြံထဲတွင် နှမ်းပါးသော အဝတ်အထည်များနှင့်ထင်းခွဲ နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်ရ၏။

ထိုမိန်းမကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ရွာသူအမျိုးမျိုး လှနုဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

လှနုသည် မိမိရွာမှ ထွက်ခွာသောနံနက်က

“ နင်ပြန်လာမဲ့ရက်ကို စောင့်နေမယ် ”

ဟုပြောဖူး၏။ အခုတော့ လှနုသည် သူကြီးသားလှဦး၏မိသား

၃၀၀ စ မင်းမြတ်သူရ

ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေချေပြီ။

ဘဝဟူသည် သံဝေဂ ရဖွယ်ပါတကား။

ဝေဆာသည် ရွာ၌ သုံးရက်တိတိနေထိုင်ပြီး ဖခင်ရှိနေသော ရွာ
ဦးကျောင်းသို့ အလှူငွေများစွာထည့်ပြီး ပြန်ခဲ့၏။

ဝေဆာ ပြန်ခါနီးတွင် ဦးပဉ္စင်းကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါတို့သားအဖ အေးချမ်းသာယာပြီး ပျော်ရွှင်နေရမဲ့အချိန်
မှာ အဖေက ရဟန်းဖြစ်သွားတာ သားအတွက် စိတ်အားငယ်စရာဖြစ်
မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာရာဟာ ကံစီမံရာအတိုင်းပါပဲကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် ဖခင်ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ဝေဆာ မြို့သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မနှင်းဆီသည် ဝမ်းသာ
အားရ ကြိုဆို၏။

ဝေဆာသည် ထိုရက်များအတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသကဲ့
သို့ ခံစားရ၏။

ဖခင်သည် မိမိကိုထားခဲ့ပြီး ရဟန်းဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နေလေပြီ။

ဖခင်မရှိတော့လည်း မိမိချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့
မည်မဟုတ်ချေ။

ဝေဆာသည် မိမိမျှော်လင့်သကဲ့သို့ ဖခင်လိုက်ပါလာခြင်းမရှိ
သည့်အတွက် မနှင်းဆီကို ချစ်ခွင့်ပန်၍ လက်ထပ်မည့်အရေးကို နှောင့်
နှေးသကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

နဝရတ်ကိုသွယ် ၃၀၉

ဝေဆာသည် ထိုရက်များအတွင်း မျှော်လင့်ချက်တချို့တစ်ဝက်
ပြုလဲသွားသကဲ့သို့ခံစားရ၏။

၁၁၁

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

ဆေးမြို့ဖော်ပြချက်

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတာနာစာပေ

နဝရတ်ကိုသွယ်နည်းလမ်းများ

၈

အကောင်ဆုံးခြစ်အောင်
 လုပ်ပေးပါ။
 လုပ်ငန်းချင်း
 ပြိုင်ဆိုင်တဲ့အခါ
 အကောင်ဆုံး လုပ်တဲ့လူက
 အသာစီးရသွားတတ်တယ်။
 တာဝန်ကျ
 ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့၊
 ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံတဲ့လူဟာ
 အမြဲကျေနပ်နေပါစေ၊
 ကိုယ့်ဖောက်သည်
 ကျေနပ်မှုပရိရင်တော့
 ကျဆုံးရဲ့သေချာနေပြီ။

မြို့သို့ပြန်ရောက်ပြီး (၁၀) ရက်ပြည့်သောအခါ ဝေဆာဇိဘိဓ်သို့
မမျှော်လင့်ဘဲ ဖခင်လိုက်လာ၏။

ဖခင်သည် ရဟန်းဝတ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ ဗန်ကောက်လုံချည်နှင့်ပိုး
အင်္ကျီကို အကျအန ဝတ်ထားသဖြင့် ဝေဆာသည် မိမိမျက်လုံးများကို
မယုံနိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဝေဆာကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... ငါ့သားပြန်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ရ
တာ အဖေမပျော်တော့ဘူး၊ ငါ့သားကတော့ အဖေနဲ့အတူတူနေထိုင်ရ
တော့မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ဝေတာနာစာပေ

ငါ့သားကို အဖေစွန့်ခွာသွားတာ မတရားသလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အဖေမပျော်တော့ဘူး။ မပျော်ဘဲ ဆက်ဝတ်နေရင် လည်း ကုသိုလ်မရဘဲ ငရဲရမဲ့သဘောရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော် ကို လျှောက်ထားပြီး ကျောင်းကထွက်လာခဲ့တာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာက ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ပျော်ရွှင်သွားပြီး

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေရယ်၊ အဖေ့ကို မြို့ပေါ်မှာ ချမ်းချမ်းသာ သာ ထားနိုင်တာကို ကျုပ်သိပ်ကျေနပ်တယ်။ ရွာကိုပြန်လာပြီး အဖေ ကျုပ်နဲ့ မလိုက်လာတုန်းက ကျုပ်ရဲရင့်ထဲမှာ မပြည့်စုံသလိုခံစားရတယ်။ အလုပ်တွေ လုပ်နေပေမဲ့ မပျော်တော့ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဝေဆာသည် မနင်းဆီနှင့် ဖခင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

မနင်းဆီနှင့် မိမိသည် ချစ်သူများမဟုတ်ကြသေးသဖြင့် ဖခင်ဖြစ် သူအား သူမ၏ဘဝကို စာနာစိတ်ဖြင့် ကူညီထားကြောင်းသာပြောဆို ခဲ့၏။

ဝေဆာသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဖခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ဦးခန်း၌ထားရှိ ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။

သူ၏ပိုက်ဆံများထည့်ထားသော ဗီရိုကြီးကိုဖွင့်၍ ဖခင်အားပြ လေရာ ဦးရင်မောင်သည် အလွန်အံ့သြနေလေ၏။

ဝေဆာက ဘီရိုသေ့ကို ဖခင်လက်သို့အပ်၍

“ ဒီနေ့ကစပြီး အဖေ သူဌေးကြီးဖြစ်ပြီ၊ ဗီရိုသေ့ကို အဖေ ကိုင်ပေတော့ ”

ဟုပြောလေရာ ဦးရင်မောင်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟား ဟား ရယ်မောလေ၏။

ဖခင်သည် ဗီရိုထဲမှ ပိုက်ဆံများကို ပွေ့ဖက်၍ တစ်ခွက်ခွက် နှမ်းနေပုံ ကိုကြည့်၍ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူအား ဤကဲ့သို့ တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားရှိနိုင် အောင် မိမိကြိုးပမ်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဝေဆာသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဘုရားဝတ်ပြုနိုင်ရန် ကျယ်ဝန်းသော ဘုရားခန်းကြီးကို တည်ဆောက်ပေး၏။

ထို့နောက် ဖခင်အား မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ ဘုရားစုံလိုက်ပို့ပေး၏။ လမ်းခရီး၏ ဦးရင်မောင် လှည့်နိုင်ရန် ငွေစက္ကူကို အထပ်လိုက် ထည့်ပေး၏။

မနင်းဆီက ဝေဆာ၏အပြုအမူကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ရှင်ဟာ မိဘရဲကျေးဇူးကို သိပ်ပြီးတော့သိတတ်တယ်နော်၊ ရှင်လိုသားမျိုးရထားတာ ဦးရင်မောင် ကံကောင်းတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်ရှာဖွေသမျှဟာ အဖေအတွက်ပဲ၊ အဖေဆင်းရဲပွန်းလို့

၂၁၄ မင်းမြတ်သူရ

အရက်ဆိုင်မှာ အရက်တောင်းသောက်နေတာမြင်ပြီး ချမ်းသာချင်စိတ်
တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာဗျ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ လူကြီးနှင့်မှာ
ကြားပြီး လွန်စွာဈေးကြီးသော နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံကို ဖခင်အတွက်
ဝယ်လာပေးလေ၏။

ဖခင်က အရက်ပုလင်းများကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဘာတွေလုပ်လာတာလဲသားရယ်၊ အဖေ အရက်ပြတ်နေ
တာ ကြာပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

သို့သော် ဝေဆာက အရက်ပုလင်းများကို ဖခင်လက်ထဲသို့ထည့်
၍

“ ကိုခေါင်းကြီးဆိုင်မှာ အပေါစားအရက်တွေကို အဖေတောင်း
သောက်စရာမလိုတော့ဘူးဗျ၊ ဒီအရက်တွေက ဈေးအကြီးဆုံး နိုင်ငံခြား
အရက်တွေ ”

ဟုပြောလေရာ ဖခင်သည် အရက်ပုလင်းများ၏ဈေးနှုန်းကိုမေး
၍ အလွန်အံ့ကြနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဝေဆာသည် ဖခင်ဖြစ်သူကို ကျေးဇူးသိတတ်စွာဖြင့်
ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုထားလေတော့၏။

တောနာမာပေ

နဝရက်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

၉

အလုပ်ကို မည်မျှကြိုးစားပန်းစား

လုပ်ကိုင်စေကာမူ

အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနိုင်သေး၏၊

အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံလျှင်

အရေးကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်မှာ

စိတ်ဓာတ်မကျပါနှင့်၊

အလုပ်ကို

ပိုမိုမြဲကြိုးစားပန်းစားလုပ်ပြီး

အောင်မြင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့ပါ။

အောင်မြင်မှု ရစေနိုင်တဲ့

အဓိကနည်းလမ်းကတော့

အလုပ်ကို

အားကြိုးစာန်တက်လုပ်ခြင်းပါပဲ။

တစ်နေ့သ၌ ဝေဆာ၏ ဆန်စက် မီးလောင်သည်ဆိုသော သတင်းကို ရရှိသဖြင့် ဆန်စက်ရှိရာရွာသို့ လိုက်သွားရန် ပြင်လေ၏။

ထိုဆန်စက်သည် မြို့နှင့်ဝေးကွာသောအရပ်တွင်ရှိသော သူတစ်ပါးပိုင် ဆန်စက်ကို ဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုဆန်စက်ကို ဝယ်ယူစဉ်ကပင် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ အမွေဆိုင်များက ကျေနပ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထိုဆန်စက် မီးလောင်ခြင်းသည် ရှိမီးဖြစ်မည်ထင်ရ၏။

ဝေဆာသည် မနှင်းဆီအား ဖခင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် မှာကြားပြီး ဆန်စက်ရှိရာရွာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုရွာသို့ရောက်သောအခါ ဆန်စက်မီးလောင်ခြင်းမှာ ရှိမီးဖြစ်ကြောင်း သံသယရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များကိုခေါ်ယူပြီး စုံစမ်းရပြန်၏။

ပုလိပ်များနှင့်အတူ ထိုရွာ၌ ဆယ်ရက်နီးပါးနေထိုင်ပြီး ဆန်စက်မီးလောင်ခြင်းကို စုံစမ်း၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆန်စက်ကို မီးရှို့သူမှာ ဆန်စက်ဝယ်ယူစဉ်က မကျေနပ်ခဲ့သော ရွာသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရ၏။

ထိုရွာသား၏ မီးရှို့သောအမှုကို သက်သေခံသူမှာ အဘွားအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုအဘွားအိုသည် ဆန်စက်၌ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေသော ဒေါ်ဖွားသက်ဆိုသူဖြစ်၏။

ဝေဆာသည် ဆန်စက်မီးရှို့သောအမှုအတွက် သက်သေထွက်ဆိုမည့် အဘွားအို တဲကလေးသို့ လိုက်သွား၏။

ထို့နောက် အဘွားအိုနှင့်စကားပြောဆိုပြီး ဘုရားစင်အောက်၌ ချိုတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ထိုဓာတ်ပုံမှာ မနှင်းဆီ၏ဓာတ်ပုံဖြစ်သဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားမိ၏။

ဝေဆာသည် အဘွားအိုအား အလောတကြီးမေးမြန်းလိုက်၏။

“ ဒီမှာအဘွား၊ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမဟာ ဘယ်သူလဲဟင် ”

ဟုမေးလေ၏။

ဝေဆာ၏စကားကြောင့် အဘွားအို၏မျက်နှာ၌မဲပြီး

“ ဒီမိန်းမက ဘယ်သူကမှာလဲ၊ ဟောဒီက မြေးမလေး စံပယ်ရဲ့ အမေ မိန်းမယုတ်ပေါ့၊ သူ့နာမည် နှင်းဆီလို့ခေါ်တယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဝေဆာသည် မိမိနားကိုပင် မိမိယုံနိုင်ဘဲဖြစ် သွားပြီး

“ ဖျား... သူ့နာမည် နှင်းဆီ နှင်းဆီ ဟုတ်လား၊ နှင်းဆီဟာ ဒီကလေးရဲ့အမေ ဟုတ်လား ”

ဟု အလောတကြီးမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘွားအိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီမိန်းမလောက် ယုတ်မာပြီး အောက် တန်းကျတဲ့မိန်းမ ရှိမယ်ထင်ဘူး၊ သူ့ဟာ ရောက်လေရာနေရာမှာ လင် တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူတယ်၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ မရှုပ်ပွေ့ရ ရင် ထမင်းစားမဝင်တဲ့မိန်းမမျိုး ”

ဟုပြောလေရာ ဝေဆာသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ အဘွားရယ်၊ အဘွားပြောတာတွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အဘွားအိုက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ လူလေးကို အဘွားလွန်ညာစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ဟောဒီမြေးမလေး စံပယ်က သက် သေပဲ၊ အမေရဲ့သားဟာ အင်မတန် အလုပ်ကြံ့စားတယ်၊ လူရိုးလူ

ကောင်း လယ်သမားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်အရပ်က ရောက် လာမှန်းမသိဘူး၊ တကယ်တော့သူဟာ အမေ့သားကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့အရှုပ်အရှင်တွေကြောင့် အမေ့သားဆိုမှာ ခေတ္တ ဝင်ခိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီမိန်းမဟာ မြေးမလေး စံပယ်ကိုမွေးပြီး တစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူး လင်နဲ့သမီးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့တယ်၊ ဒီမိန်းမဟာ သားသမီး မျက်နှာလည်း မထောက်ဘူး၊ အမေ့သားဆိုက ရစရာတွေလည်း ကုန်ရော အမေတို့ မိသားစုကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ အမေ့သား လူရိုးလူကောင်းကြီးဟာ သူ့စိတ်နဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲလဲပြီး အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အမေတို့ မြေးအဘွားဟာ ရွာမှာ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်စား သောက်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီမိန်းမရဲ့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုတွေကို တစ်ရွာလုံး အသိပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေဆာသည် စံပယ်ဆိုသော ကလေးငယ်ကို ကြည့်လိုက် သောအခါ သူမသည် မနှင်းဆီနှင့် ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်တူလှကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ဝေဆာသည် မနှင်းဆီအကြောင်းကို ကြားသိသည့်အချိန်မှစ၍ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသယောင် ခံစားရ၏။

သူ၏မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်များ ပြိုကွဲဖျက်စီးရချေပြီ။ မနှင်းဆီ သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိဘဝထဲသို့ လိမ်ညာလှည့်ဖျားပြီး ဝင်ရောက် ရလေသနည်း။

ဝေဆာသည် တွေးတောရင်း ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာပြီး တနာ
ဂတ်မျှော်လင့်ချက်များ ပျောက်ဆုံးသွားသယောင် ခံစားရ၏။

၁၁၁၁

ဝေဖန်၏။ ဤပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သုရ

အမှတ်-၇ အသားကလေး ကျောက်မြောင်း ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

နဝရတ်ကိုးသွယ်နည်းလမ်းများ

- ၁။ အားလပ်ချိန်တိုင်း စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။
- ၂။ ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှ လိုရာပန်းဆိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်မှာဖြစ်တယ်။
- ၃။ ငွေကို မထွေခဲ့မြင်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါနဲ့။ ငွေကို ရရှိနိုင်သလောက်ပဲပါ။ ငွေကိုရပြီး သူငယ်မဖြစ် နိုင်ပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် အရင်းအနှီးရနိုင်ပါတယ်။
- ၄။ အသစ်မတီထွင်နိုင်တဲ့အလုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရင်ဆိုင်ရ တတ်တယ်။
- ၅။ အချို့သောလူတွေက စီးပွားရေးသမားဆိုပြီး သူတစ်ပါးကို ကလိမ်ကျဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါဟာ စီးပွားရေး မျက်နှာမကပ်ပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာပဲ။ ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ လူယုတ်မာတွေအတွက် နေရာမရှိပါ။
- ၆။ ဒုက္ခရောက်နေသူကို အကူအညီပေးပါ။ ဓလေ့ရှိသူကို ဝါးကူတိုးတဲ့ အပြုအမူကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။
- ၇။ အချို့သောလူတွေ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွမ်းရတဲ့ အဓိက အကြောင်းက အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါ။
- ၈။ တာဝန်ကျ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဆက်ဆံ တဲ့လူဟာ အမြဲကျေနပ်နေပါစေ။ ကိုယ့်ဖောက်သည် ကျေနပ်မှုမရှိရင်တော့ ကျဆုံးဖို့ သေချာနေပြီ။
- ၉။ အောင်မြင်မှုရစေနိုင်တဲ့ အဓိကနည်းလမ်းကတော့ အလုပ်ကို အားကြိုးမာန်တက်လုပ်ခြင်းပါပဲ။

ဝေဆာသည် မျှော်လင့်ချက်မဲ့သောဘဝဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။
သူ၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်ကြီးကိုပင် မတွေ့ရဘဲ
တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ဝေဆာသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးပေါ်သို့ လေးကန်
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်ခဲ့၏။

သူသည် တစ်အိမ်လုံး လူသူကင်းမဲ့နေသဖြင့် အိမ်ကြီး၏အပေါ်
ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြန်၏။

ဖခင်နှင့် မနှင်းဆီဆိုသော မိန်းမကို မမြင်ရချေ။ ဝေဆာသည်
ဖခင်အတွက် သီးသန့်ထားသော အိမ်ဦးခန်းရှိ အိပ်ခန်းသို့ရောက်သော
အခါ အခန်းထဲမှ နိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံများကိုကြားရသဖြင့် ခြေလှမ်းများ
တုံ့ဆိုင်းသွားလေ၏။

သူသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို လှုပ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲ၌
မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် မနှင်းဆီကိုတွေ့ရသဖြင့် မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

ဖခင်သည် မနှင်းဆီ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး၍နေ
လေ၏။

ဝေဆာသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်၍မကြည့်တော့သဖြင့် မျက်
လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။

သူ၏ခေါင်းတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်နေသဖြင့်
နံရံကို ထိန်းကိုင်ထားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် အံ့ကိုကြိတ်၍ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ကျောခိုင်း၍ ဆင်းခဲ့
လေ၏။

ခြံတံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်ကြီးနှင့်တွေ့ရပြီး ၎င်းက
“ ဆရာကလေး ပြန်လာပြီ ”

ဟု တအံ့တဩ ရွှေ့တ်နေသော်လည်း ဝေဆာသည် စကား
မတုံ့ပြန်ဘဲ ထွက်ခဲ့၏။

သူ၏စိတ်နှင့် ကိုယ်သည်ပင် မကပ်သကဲ့သို့ ဂိုဏ်းပြီး ခြေဦးတည့်
ရာကို သွားလာနေမိ၏။

ထိုအခါ သွားလာရင်း မြို့ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဘတ်စ်ကား
တစ်စီးကိုတား၍ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုဘဝတစ်ကားသည် မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်၍
သွားလာနေလေ၏။

ဝေဆာသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားလာနေကြောင်း
မသိချေ။ သူသည် ဘဝတစ်ကား ရပ်သောနေရာတွင် ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ခြေဦးတည်ရာ သွားလာနေပြန်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏ဘဝတွင် ဦးတည်ရာမရှိတော့။ သူသည်
သွားချင်သည့်နေရာတွင် သွား၏။ အိပ်ချင်သည့်နေရာတွင် အိပ်၏။ သူ
ဘဝတွင် မျှော်လင့်ချက်များ ဝလာနုတ္တံ။

သူသည် လောကကို မယုံကြည်သလိုနှင့် ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲကျပ်တည်းလာ
သဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

သူ၏ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်မှုများ ရရှိသောအခါ မိမိကိုယ်
မိမိ ယုံကြည်မှုများလာကာ စိတ်အားတက်ကြွခဲ့ရ၏။ ယခု သူယုံကြည်
သောအရာများသည် တံလျှပ်သာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လောကတွင် ဖြစ်ချင်ရာကို ဖန်တီးယူ၍ ရပါ၏လောဟု သံသယ
ဖြစ်မိ၏။

သူ၏သဝတစ်လျှောက်လုံး သူဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းလော။ ကံ
တရား၏ အလိုကျ ကပြအသုံးတော်ခံခြင်းလောဟု သံသယဖြစ်မိပြန်၏။

သူသည် ကပ္ပိယကြီးပြောသောလောကတွင် မဖြစ်နိုင်တာမရှိ

ဟူသော ဒဿနကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

ထိုအခါ သူ၏ရင်ထဲတွင် အမေးပစ္စာမျိုးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
သူသည် အမေးပစ္စာများ၏အဖြေကို ရရှိရန် သဲကြီးမဲကြီးရှာဖွေ၏။
သို့သော် အမေးပစ္စာများသည် အဖြေတစ်ခုရကိုင် အမေးတစ်ခုသာ
ထပ်တိုးလာ၏။

ထိုအခါ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမေးနှင့်အဖြေများသာ
နပန်းလုံး၍ နေလေတော့၏။

နှစ်များစွာကြာမြင့်သောအခါ သူသည် တောရကျောင်းလေး
တစ်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုကျောင်း၌ အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဆရာတော်
တစ်ပါး သီတင်းသုံးနေ၏။

ဝေဆာသည် ဆရာတော်၏ မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံရင်း
သူ၏အဇ္ဈတ္တအတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာများကို လျှောက်ထား
၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ကြွေကျနေသော တောပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို
ကောက်ယူ၍ စမ်းချောင်းထဲသို့ မျှောချလိုက်၏။

ဆရာတော်က ဝေဆာကို ဂုဏ်ထူးသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒကာက မေးခွန်းတွေကို မေးနေတာကိုး၊ မေးခွန်းတွေမေးနေ
သရွေ့ အဖြေတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရနေမှာပဲ၊ ဒကာ့ရဲ့ မေးခွန်းတွေကို
ရုပ်စံလိုက်၊ တကယ်တော့ မေးခွန်းလည်းမရှိဘူး၊ အဖြေလည်းမရှိဘူး၊
ဘဝဆိုတာ ဟောဒီက မျှောသွားတဲ့ တောပန်းလေးလိုပါပဲ ”

ဟုမိန့်ကြားလိုက်ရာ ဝေဆာသည် ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုတစ်ရာ
မဖော်ပြနိုင်သော အသိဉာဏ်မျိုး လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာကာ
မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး မေးမြန်းခဲ့သော မေးခွန်းများ၏ အဖြေကို
မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိ သွားသဖြင့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဆရာတော်အား
ဦးချက်န်တော့ လိုက်လေတော့၏။

၁၁၁

ဝေဖန်၏၊ စာကြံပေးစာမျှား ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်ပွဲ၍ ရောင်းချနိုင်ပါသည်။

ဝေတာနာစာပေ

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကျော်သောအခါ ဝေဆာသည် မြစ်တမ်းတစ်ခုနဲ့သေးသို့ရောက်လေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းစရာ ကူးတို့မရှိသဖြင့်
ထိုနေ့ညအဖို့ အိပ်စက်ရန် ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဇရပ်သို့ရောက်လျှင် ဇရပ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော
ယောကီဝတ်လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် ဝေဆာကို လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးမှိတ်၍
ပုတီးကိုသာ စိပ်နေလေ၏။

ဝေဆာသည် ဇရပ်တစ်နေရာ၌ ထိုင်ပြီး ကောက်ညှင်းထုပ်ကို
စားနေလိုက်၏။

ဝေတာနာစာပေ

ထိုအခိုက်မှာပင် လူဝကြီးတစ်ယောက်သည် ဇရပ်ဆီသို့ တရွေ
ရွေ လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“အညာဆီးပေါင်းရမယ်ဗျို့၊ ယူကြဦးမလား”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ထို့နောက် လူဝကြီးသည် ဇရပ်ပေါ်သို့တက်၍

“သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာဆိုတဲ့ စကားရှိတဲ့အတိုင်း အညာက
နေလာပြီး ဆီးပေါင်းရောင်းရတယ်၊ နုပူးကချွေး ခြေမကျအောင် ရှာဖွေ
တာတောင် စားလောက်ရုံပဲရှိတယ်”

ဟုညည်းညူလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဇရပ်ရှေ့သို့ တရုတ်နှင့်တူသူတစ်ဦး ရောက်
ရှိလာပြီး လက်လှည့် အပ်ချုပ်စက်ကိုထမ်းကာ

“အပ်ချုပ်သည်ဗျို့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တရုတ်က ဇရပ်ပေါ်သို့တက်၍ ခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင်
ချလိုက်ပြီး

“အမလေး တစ်နေကုန် ရွာစဉ်လှည့်ပြီး အဝတ်တွေ ချုပ်ရ
လွန်းလို့ ညောင်းညာကိုက်ခဲ့နေတာပဲ၊ အခုနေ အနှိပ်သည်တစ်ယောက်
လောက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ဟုညည်းညူလေရာ ဆီးသီးသည် လူဝကြီးက ဆီးသီးတောင်း
ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ

“အညောင်းအညာပြေချင်ရင် ဆီးပေါင်းလေးစားလိုက်ပါ မိတ်
ဆွေရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဆီးပေါင်းက အညောင်းအညာကို ကောင်းကောင်း
နှိပ်ပါတယ်”

ဟုလောကွတ်ပြုလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ရှောင်မိန်းက လက်ကာပြု၍

“နေပါစေလူဝကြီးရယ်၊ ကျုပ်အတွက်အညောင်းအညာပြေ
ဖို့ ဆီးပေါင်းမလိုပါဘူး”

ယနေ့ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းများသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကအတိုင်း အတိအကျဖြစ်နေလေ၏။

ထိုစဉ်က စေဆာသည် ကြီးပွားချမ်းသာလိုစိတ်ဖြင့် ရွာက ထွက်
လာခဲ့စဉ် ဇရပ်ပျက်ကြီးတွင် တစ်ညအိပ်ဖြစ်၏။

ထိုဇရပ်ပျက်ကြီး၌ ဆီးသီးသည်လူဝကြီး၊ စက်ချုပ်သမား၊
ယောဂီဝတ်လူတို့ ရှိနေပြီး များမကြာမီ မနှင်းဆီရောက်ရှိလာ၏။

ထိုစဉ်က ဆီးသီးသည်လူဝကြီးနှင့် အပေါင်းအဖော်နှစ်ဦးသည်
ဓားပြများဖြစ်နေပြီး ညသို့ရောက်သောအခါ မနှင်းဆီလွယ်အိတ်ထဲ
ရှိ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ဓားပြတိုက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) ညက စေဆာသည် ဇရပ်ပျက်ကြီး၏
ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းပြီး ဓားပြများကို တိုက်ခိုက်၍ မနှင်းဆီ
ကိုကယ်တင်ခဲ့ရ၏။

ယခုလည်း အနှစ် (၂၀) ကြာပြီးမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူဝကြီး

တရုတ်နှင့် သူတော်စင်ကို တွေ့ရှိပြန်၏။

သို့သော် ယနေ့မြင်ရသော လူဝဲကြီးတို့သုံးယောက်သည် ယခင် သူနှစ်ဆယ်က လူများမဟုတ်ကြချေ။ ၎င်းတို့၏အသက်များ ငယ်ရွယ်ကြ၏။

ထိုသူများရှိလျှင်အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လောက်ပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) ကထက် ပြောင်းလဲသွားသူဟူ၍ ဝေဆာ တစ်ယောက်သာရှိ၏။

ယခုတော့ ဝေဆာပင် အသက်လေးဆယ်ရှိချေပြီ။ ဝေဆာ၏ ရုပ်ခန္ဓာလည်း ပြောင်းလဲမှုများစွာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဝေဆာ၏ဆံပင်များသည် ပန်းပေါ်သို့ ပင်ဝဲကျနေလေ၏။

မျက်နှာ၌ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ၏။

ထို့ပြင်ဝေဆာသည် ယခုအချိန်၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ သက်သတ်လွတ်စားသောက်၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိ သူတော်စင်မဟုတ်မှန်း ဝေဆာအသိဆုံးဖြစ်၏။

သူသည် လောကကြီး၌ လူပီသစွာနေထိုင်သော လူသားတစ်ယောက်သာဖြစ်နေ၏။ သူ၌ ဟန်ဆောင်မှုများမရှိဘဲ ပကတိရိုးသားပွင့်လင်းစွာ နေထိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝသည် အစဉ်သဖြင့် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းနေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မှောင်ရီသန်းစပြုသဖြင့် လူဝဲကြီးသည် မီးအိမ်တစ်

လုံးကို ထွန်းညှိ၏။

ထိုစဉ်ဇရပ်အနီးသို့ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဇရပ်ပေါ်ရှိ လူများကို အကဲခတ်ကာ

“ ကျွန်မ ခရီးသွားဇာတ်ယောက်ပါရှင်၊ ဇရပ်ပေါ်မှာ ဒီတစ်ည တည်းခိုခွင့်ပြုပါ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ပုတီးစိပ်နေသော ယောက်ဝတ်လူက

“ ကျုပ်တို့အားလုံး ခရီးသွားတွေပါမိန်းကလေး၊ ဇရပ်ကို ဘယ်သူမှ မပိုင်ပါဘူး။ တည်းချင်တဲ့သူ တည်းခိုနိုင်ပါတယ် ”

ဟုဒိတ်ခေါ်လေ၏။

ယောက်ဝတ်လူ၏စကားကြောင့် မိန်းမပျိုလေးသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ မရဲတရဲ တက်လာ၏။

ဝေဆာသည် မိန်းကလေးကိုမြင်သောအခါ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်တုန်ခါသွားပြီး မနှင်းဆီဟူးတီးတိုးခေါ်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမပျို၏ အသက်အရွယ်နှင့် မနှင်းဆီမဟုတ်ကြောင်းသိ၏။

ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာသော မိန်းမပျိုသည် မနှင်းဆီနှင့် ခွဲမရအောင် တူလွန်းလှ၏။

ဝေဆာသည် ထိုမိန်းမပျိုလေးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း မနှင်းဆီ၏ သမီးကလေး ခံပယ်ကို သတ်ရ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မနှင်းဆီ၏ သမီးလေးဖြစ်ပုံပေ။

သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်က မနှင်းဆီ
ကဲ့သို့ လွယ်အိတ်အနီကလေးကို လွယ်ထား၏။

ဝေဆာသည် ကံကြမ္မာ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပုံကို မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ တိုက်ဆိုင်နေ
သနည်း။

ဝေဆာသည် ကံကြမ္မာ၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားပြီး ဇရပ်ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေသော လူဝကြီးတို့ ၃ ယောက်ကို ကြည့်
ရှုလေရာ ၎င်းတို့သည် လူလိမ်လူညာများပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြန်၏။

ဝေဆာသည် ကံကြမ္မာတစ်ပတ်လည်ပုံကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
ကြုံရသောအခါ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာ ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။

ဝေဆာသည် ယနေ့ည မိန်းမပျိုလေး ကြုံတွေ့ရမည့်ကံကြမ္မာ
ကို ခိုဓားမိသွား၏။

မိန်းမပျိုလေးကို ဒုက္ခငရဲမှ လွတ်မြောက်အောင် မိမိကယ်တင်
မှ ရပေတော့မည်။

သို့သော် ငယ်ရွယ်စဉ်ကကဲ့သို့ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်လိုစိတ် မရှိ
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် စာရွက်ပေါ်တွင် ဓားပြ ၃ ယောက်အကြောင်းကို
ခဲတ်ဖြင့် ကမန်းကတန်းရေး၍ မိန်းမပျိုလေးအား ပေးပို့လိုက်၏။

မိန်းမပျိုလေးသည် ဝေဆာပေးပို့လိုက်သော စာကိုဖတ်၍

ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွား၏။

ဝေဆာသည် အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်လိုဟန်ဖြင့်
ဇရပ်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် မိန်းမပျိုလေးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဦးလေးပြောတာ တကယ်လားဟင်၊ ဟိုလူကြီး ၃ယောက်
ဟာ ဓားပြတွေလား၊ သူတို့က ဓားပြတွေဆိုတာ ဦးလေး ဘယ်လိုလုပ်
သိသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဝေဆာက မိန်းမပျိုလေး၏အမေးကြောင့် သတ်ပြင်းချ၍

“ ဦးလေး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဆိုတော့ ကံကြမ္မာတစ်ပတ်
လည်တာ မြင်ရလို့ပေါ့ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကံကြမ္မာတစ်ပတ်လည်လို့ ဟုတ်လား၊ ဦးလေးပြောတာ
ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး ”

ဟုသံသယဖြစ်ဟန် ပြောလေ၏။

ဝေဆာက မိန်းမပျို၏စကားကြောင့်

“ ကံကြမ္မာတစ်ပတ်လည်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးမယုံဘူးပေါ့၊
ဒါဆိုရင် မိန်းကလေး ယုံကြည်နိုင်အောင် ဦးလေးပြောပြမယ်၊ မိန်းက
လေး နာမည်က စံပယ်မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးရဲ့လွယ်အိတ်က
ရွှေဒဂါးတွေရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ အင်မတန်အကျင့်စာရိတ္တ

ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့မိခင်ဆီက အမွေအဖြစ် ရရှိလိုက်တာပါ။
မိန်းကလေး အမေဟာ အခုအချိန်မှာ လူ့လောကကြီးက ထွက်ခွာ
သွားပါပြီ ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စံပယ်ဆိုသောမိန်းကလေးသည် ဝေဆာကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဦးလေး ပြောတာတွေအားလုံးမှန်တယ်၊ ဒါတွေကို ဦးလေး
ဘယ်လိုသိနေလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကံကြမ္မာတစ်ပတ်လည်လိုဆိုပြီး ဦးလေးပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီပုံ
အတိုင်းသာ ကံကြမ္မာတစ်ပတ်ဆက်ပြီး လည်မယ်ဆိုရင် လမ်းတစ်ဝက်
မှာ မိန်းကလေးစီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားပျက်ပြီး ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
ညအိပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီညမှာ မိန်းကလေးဘိပ်ပျော်သွားရင် အမွေရလာ
တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ညအိပ်ဘဲ သတိပီရိယနဲ့
နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းကလေးသည် ဝေဆာကိုကြည့်၍

“ ဦးလေးကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပါ၊ ဦးလေး အကြားအမြင်များ
ရနေသလား ”

ဟုပြောလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က မြင်တွေ့ခဲ့သော

ဝေဆာကို မှတ်မိပုံမရချေ။

ထိုစဉ်က ဝေဆာ၏ ဆန်စက်မီးလောင်သောကြောင့် ဆန်စက်
တွင် တောက်တိုမယ်ရ လုပ်သည့် ဒေါ်ဘွားသက်ဆိုသော အတွားကြီး
ထံတွင် သက်သေအဖြစ် စစ်မေးခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က ဒေါ်ဘွားသက်၏အိမ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော နှင်းဆီ
၏ဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့ပြီး သူမ၏အကျင့်စာရိတ္တညံ့ဖျင်းပုံကို လယ်ပြင်
ဆင်သွားသလို ထင်းထင်းကြီးပေါ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မစံပယ်သည် လူမမယ်ကလေးငယ်သာဖြစ်ခဲ့၏။ ဝေ
ဆာသည် မစံပယ်ကို ရှင်းလင်းပြရန် စိတ်ကူးမရှိတော့ချေ။

ဝေဆာက သက်ပြင်းချ၍

“ အချိန်မရှိတော့ဘူးမိန်းကလေး၊ ဇရပ်နဲ့ဝေးရာကိုပြေးပြီး အနီး
ဆုံးရွာတစ်ရွာမှာ သွားအိပ်ပါ၊ ကံကြမ္မာတာ လှည်းဘီးလို တစ်ပတ်ပြီး
တစ်ပတ် လည်ပတ်နေဦးမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးနဲ့ကျုပ် ပြန်ပြီး ကြုံတွေ့
ရဦးမှာပါ ”

ဟုပြောကာ မိန်းကလေးကို ဇရပ်နှင့်ဝေးရာသို့ မောင်းနှင်ထုတ်
လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ဝေခွဲမရသော အတွေးများစွာနှင့် အမှောင်ထဲ
သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မိန်းကလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဇရပ်
နှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။

၂၇၆ ● မင်းမြတ်သူရ

ကံကြမ္မာသည် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လည်နေဦးမှာလားမသိ။
ဘဝဟူသည် ရှည်လျားလှသော ကံကြမ္မာခရီးလမ်းမင် မဟုတ်ပါ

လား။

သိမ်းဖို့ကံခြင်းကင်းစသာ
မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
.com

ကင်းတဲမှာ တွေ့ဆုံခဲ့သော
အရက်သမားလူကြီး၏ နည်းလမ်းများ

- (၁) အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လုပ်ရမယ်။
- (၂) အားစိုက်ထုတ်မှုရှိရမယ်။
- (၃) ပိုနိုင်သလောက် ပိုပြီးလုပ်ရမယ်။